

၀၉
၀၆:၀၆၀၆

၅:၅၅

ပုဂ္ဂိုလ်များအား

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိန်းလွင် (မြ-၀၄၁၃၃) (ရွှေဟင်္သာစာပေ)

အမှတ် - ၂၆၃၊ ဆီပီကမ်းသာလမ်း။

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်အပြင်ပုံနှိပ်

ဦးကုန်စင် (မြ-၀၅၄၁၁) (ရွှေပြည်သာပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖျက်နာသုံးပန်းချီ

ဘုန်းတော် (ပတ်လ်ဗျင်)

အတွင်းအလင်

ကိုဇိုကတ် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ယထာဏ်ကြမ်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

ဖြန့်ချိရေး

မိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

၀၉-၄၄၂၂၅၁၄၁၇

<p>မိန်းကလေး များစွာရောင်း / မိန်းကလေး - ရန်ကင်း ရွှေဟင်္သာစာပေ : ၂၀၁၄ ၂၄၀ - စာ : ၁၂ X ၁၈ စင်တီမီ (၁) များစွာရောင်း</p>	<p>၀၅၅ - ၀၄</p>
---	-----------------

အခန်း (၁)

“မင်းစိုး၊ ကိုယ့်ကို ပိုက်ဆံသုံးသောင်းချေးကွာ”

“အဟွီး”

လက်ဖက်ရည်သောက်နေသာ မင်းစိုး သီးလေပြီ။ ပါးစပ်

အတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်များ စဉ်ထွက်သလို ...

“ထွီး”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်လည်း မင်းစိုး တံတွေးထွေး၏။ ရှေ့တည့်

တည့်မှာ ဝင်ထိုင်၍မပြီးသေးခင် ပိုက်ဆံချေးသော နိုင်ငံတကာကို အသံ

ဆက် ဆဲ၍ ...

မိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

“မင်းကွား၊ သူများစားသောက်ကောင်းတုန်းဆို လာပြီ၊ နည်းနည်းပါးပါး၊ အလိုက်သိစမ်းပါကွ”

“မသိချင်ဘူးကွာ”

“အောင်မာ၊ မင်းက”

“ဟုတ်တယ်လေကွား၊ အလိုက်သိနေရင် ပိုက်ဆံချေးဖို့ ပြောထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အလိုက်မသိတာ၊ ကဲ မင်းစိုး၊ ချေးစမ်းပါ”

နိုင်တကာ အားမနာတမ်းပြောပြန်သည်။ မင်းစိုး နှုတ်ခမ်းတစ်ပိုက်ကို တစ်ရှူးဖြင့် တစ်ချက်ပွတ်သုတ်ပြီး ...

“စားပါရစေ သောက်ပါရစေဦးကွာ”

“ကဲ စား၊ စားပြီးရင် ချေ။ သုံးသောင်းတိတိကွား၊ တစ်ပြားမလျော့စေနဲ့”

နိုင်တကာ လိုရင်းကိုပဲ ထပ်မံပြောကာ ကရားထဲမှ ရေခဲမှတ်တစ်ခွက် ငှဲလေသည်။

မင်းစိုး ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ငိုက်ကတောနေတာမို့ ကြက်ဥပူတစ်စားရင်း လက်ဖက်ရည်ကို ကမန်းကတန်း သောက်လေသည်။

သောက်ရင်းစားရင်း နိုင်တကာကို ကွက်ကြည့်ကြည့်၏။ နိုင်တကာမျက်နှာက စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသလို ညစ်နေတာလည်း ပါနေတာမို့

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဒီနေ့ ကားဆွဲတယ်မဟုတ်လား”

“ဆွဲတယ်”

“အဆင်မပြေဘူးလား”

“ဘူးကြီးကွာ”

ပြတ်ပြတ်ကြီးပြောလိုက်သော နိုင်တကာအသံက တစ်စုံတစ်သောက်အပေါ် မကျေမနပ်နိုင်သော ဒေါသတို့ အဖျားခတ်နေသည်။ မင်းစိုး ပူတင်းစားလက်စသတ်၍ ...

“တစ်နေ့လုံး ဘူးကြီးလား”

“ဘူးပေါ့ကွာ ဘူး၊ ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိဘူး၊ ဘူးမနဲ့ဆိုတာ”

“ဘူးမ၊ ဘယ်က ဘူးမလဲ”

မင်းစိုးမေးလျှင် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မြင်ယောင်လာသည်။

ဒီပိုင်းက ခေတ်ဆန်ဆန်အလှပြင်သော သာမန်မိန်းကလေးများထက် ထူး၏။ ဆံပင်ကို လှိုင်းပုံစံဖြစ်အောင် သုံးရောင်ခြယ်ထား၏။

အဝါရယ် မော်ဒန်စိမ်းနှင့် အနီဆွေးဆွေး။

ဖားလျှားချထားသော ထိုဆံပင်သုံးရောင်ခြယ်က ဘယ်တစ်ဖက်မှာ နားရွက်ဖုံးရုံ အချွန်စွယ်လေးနှင့်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တစ်ဖက်က ကျောတစ်ဖက်လောက် ရှည်ကျနေသည်။

မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းအသီးသီးပေါ်မှာ ကာလာတို့က အရောင်စုံရယ်။ နောက်ပြီး သူမကိုယ်သူမ ကိုနီးယားမင်းသမီး ဝင်စားတယ်ထင်လားမသိဘူး။

သွေးကြောစိမ်းများပေါ်လွင်သော ပေါင်လုံးဖြူဖြူတစ်ဝက်ပေါ်နေသော စကတ်တိုကားကားလေးနှင့်။ အပေါ်အင်္ကျီတိုလေးကလည်း ခါးဖုံးလှည်းရုံ၊ လက်ကလေးနှင့် ကိုယ်အမူအရာ လှုပ်ရှားရုံဖြင့် ဝိုက်သာတဝင်းဝင်းပေါ်၏။

ထောင့်ချွန်ဖိနပ်က ခြောက်လက်မ၊ မက။ အရပ်ကလည်း ရှည်သွယ်တော့ သူမပုံစံကိုက ထင်ရှားနေသည်။ ပန်းလွယ်အိတ်ခိုင်းခိုင်းကြီးကို ဘေးလွယ်ထားသလို ဖက်ရှင်နှင့်လိုက်အောင် ဖန်စိပ်ပုံစံရတနာအစစ်တွေ ဆင်ထားသေးသည်။

မျက်နှာလေးက တစ်လောကလုံးကို စောင်းတင်ထားသလို။ မာကြပ်နေသောမျက်နှာက လူပေါ်ကြော ဟန်မူရာမျိုး။

“အစိမ်းနီ” ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီရှေ့မှ သူ တက္ကစီကို လက်တားစီး

ကာ ‘အိပ်မက်စွမ်းအား’ အဆင့်မြင့်ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ရပ်ခိုင်းသည်။ သူလည်း ရပ်ပေးလိုက်ရော ငနဲမက ကားပေါ်မှ သုတ်ခနဲ ဆင်းချသွားသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ... တက္ကစီခ ပေးသွားဦးလေ”

သူ ကမန်းကတန်း အော်တောင်း၏။

သူမ ခြေလှမ်း ဆတ်ခနဲတန့်သွားကာ သူ့ကို ဘုကြည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခနဲသလို အမူအရာ ပြောင်းလဲသွား၏။

“စောင့်နေ၊ ပေးမယ်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ကော်ဖီစင်တာထဲ ဖိနပ်ထဲ တဒေါက်ဒေါက်ပေးပြီး ဝင်သွားသည်။

သူမပြောတဲ့အတိုင်း သူ ကားထဲပြန်ထိုင်ကာ စောင့်နေရသည်။ တချို့ခရီးသည်တွေက ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။

ကိစ္စလေးရှိလို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ကားပေါ်ကဆင်း၊ ပြီးရင် ပြန်လာ၊ လိုရာခရီးကို သွားတတ်တာမို့ သူ နားလည်မှုပေး၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ သူမ ပေါ်မလာ။

လာနီး လာနီးနှင့်စောင့်နေလိုက်တာ တစ်နာရီမကလို့ နှစ်နာရီ ဆုံးလုပြီ။ သူ ဆက်မစောင့်ချင်တော့ပါ။

ထိုင်စောင့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းမယ့်အစား လမ်းမှာလျှောက်မောင်း
နေရင် ခရီးသည်ရဖို့သေချာသည်။

ဒါကြောင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သည်။ သူမဆီက တက္ကစီ
တောင်ပြီး သူ့လမ်းကြောင်းသူ ယွန်းမယ်ပေါ့။

စားပိုင်းတိုင်းမှာ အပြည့်ဖြစ်နေသော်လည်း သူမကို မမြင်
ကောင်တာထိုင်နေသော အမျိုးသမီးကို မေးမိသည်။ ဒီတော့မှ အပေါ်ထပ်
သီးသန့်ခန်းမှာတဲ့။

ဒါနဲ့ အပေါ်တက်သွားပြီး အပေါ်ထပ်သီးသန့်ခန်းတာဝန်ခံ
ကောင်တာမှာ သွားမေးတော့ ပြန်သွားပြီတဲ့။

“တောက်”

နိုင်တကာ မေးရိုးတစ်လျှောက် ခံပြင်းကာ လှုပ်ခါသွားသည်။
လူ့က ဆိုရှယ်ကျနေလျက်။ ခုတော့ လှည့်ပတ်ညာဝါသွားမှန်း နောက်ကျ
မှ သိခွင့်ရတဲ့ဖြစ်အင်။

တက္ကစီခ ရှုံးရုံမက သူ့အချိန်တွေလည်း ပြုန်းရပြီ။ သူမ
ညာဝါသွားမှန်းသိလို့ ကားလျှောက်မောင်းနေတော့လည်း ခရီးသည်မရ
ဒါပြင် ကားက ဆီချေးပိတ်ပြီး ထိုးရပ်သွားလို့ ဝပ်ရှော့ပ်ပြရသေး။

နောက်တော့ ခရီးသည်ရပါရဲ့။ ဘုကန့်လန့်စကားပြောသော
တိုခရီးသည်နှင့်လည်း အဆင်မပြေ။

ဒီလိုနဲ့ ...

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရှေးဦးမပေါက်ဖြစ်ရလေသည်။

အဲဒါ တခြားကြောင့် ဟုတ်ရိုးလား။

အခန်း (၂)

“ဟား ဟား ဟား”

မင်းစိုး၊ ဦးဆောင်ပြီးရယ်လိုက်လျှင် နောက်မှရောက်လာကြသော သူရဲနှင့် အောင်စင်တို့ပါ အားပါးတရ ရယ်လေ၏။ ရယ်တာက သူ့ကို သရော်တာမဟုတ်မှန်း သိသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ တင်းနေသည်မို့ ...

“ဘာရယ်တာလဲ မင်းတို့က”

“ရယ်စရာကိုးကွ”

သူရဲက ကျွဲဆိမ့်တစ်ခွက် လှမ်းမှာရင်း မြှောသည်။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ...

“ဒီမှာ ခံလာရတာကွ”

“ငါတို့ကောင်တွေလည်း ကြုံဖူးပါတယ်ကွာ”

အောင်စင် အရယ်ရပ်ရင်း စာနာသလိုပြောသည်။ အေးနေသော ရေခဲခွေးတစ်ငုံကို သူမော့သောက်ရင်း ...

“ကိုယ့်လောက် ဘူပိတ်မယ်မထင်ဘူးကွ”

“ဒါတော့မှန်တယ်၊ ညာဝါးခံရပေမယ့် ဈေးဦးတော့ ပေါက်ပါတယ်၊ မင်းအလှည့်ကျမှ အလိမ်လည်ခံရသေး တစ်နေ့လုံးလည်း ဘူပိတ်သေးဆိုတော့ တင်းလောက်ပေတယ်”

“ကျွတ်၊ ရုပ်နဲ့မလိုက်ဘူး”

“တချို့မိန်းကလေးတွေက အဲလိုပဲ၊ အမြင်အရတော့ အထည်ကြီးလိုလို၊ ရှယ်ကြီးလိုလိုနဲ့ ရုပ်နဲ့ညာဝါးနေကြတာ၊ အဲသဟာလေးတွေနဲ့ ဆုံရရင် လူက ခံတက်ချည်းပဲ၊ ဒင်းတို့ တတ်ပဲတတ်နိုင်တယ်၊ တက္ကစီမဂျီလိုပဲ၊ ရိုးရိုးသားသားပြောရင်လည်း ရသာပဲကွာ”

အောင်စင်စကားဆုံးလျှင် မင်းစိုး သက်မချေ၏။

“နိုင်ရာ၊ ညစ်မနေနဲ့ကွ၊ ကဲ ရော့၊ မင်းချေးတဲ့ သုံးသောင်။

တစ်ကျပ်မှမလျော့ဘူး”

မင်းစိုး ပြောပြောဆိုဆို အနက်ရောင်ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ

ပိုက်ဆံသုံးသောင်း၊ ရေတွက်ပြီးပေးသည်။

“လိုသေးလား”

အောင်ဇင်နဲ့သူရ ကူညီလိုစိတ်နှင့်မေးသည်။

“သုံးသောင်းဆို လောက်ပြီ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီညနေ မေမေ ဆေးခန်းပြရမှာမို့ကွ”

“ဪ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး မေမေ့ရောဂါအခြေအနေကို သိနေတာမို့

“ဒေါ်ဒေါ်က မသက်သာဘူးလား”

“သက်သာတယ်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပိုလည်း ဆိုးမလာဘူး”

ဒီညနေ ရှေးခန်းသွားပြရင် ဒေါက်တာကို သေချာပြောရမှာပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ သက်မ ကိုယ်စီချလေသည်။ မေမေ့မှာ ရောဂါ

စုံစွာ။ အဆုတ်ရောင်တာနဲ့ ချောင်းဆိုးတာက ပိုဆိုးနေသည်။

“ပါရဂူနဲ့ပြမှ တော်မယ်ကွ”

မင်းစိုးပြောခြင်း။

“ခုလည်း အဆုတ်ပါရဂူနဲ့ ပြနေတာပဲကွ၊ ခက်တာက သွေးတိုး

နဲ့ ဆီးချိုကလည်း ရှိပြန်၊ ဒီကြားထဲ ရောဂါဟောင်း လေးဘက်နာပါ

ပြန်ထလာတော့ အလွယ်တာကူ ဆေးမတိုးသလို ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ကဲ

ကိုယ်သွားမယ်၊ မေမေ့ဆေးခန်းချိန် နီးနေပြီ”

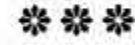
“အိုကေ”

သူငယ်ချင်းတွေ အလိုက်တာသိ လက်ပြတ်၊ သူလည်း နှုတ်ထက်

ကာ သူတို့ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဘူမ ...

ဒင်းနဲ့ နောက် ဘယ်တော့မှ မဆုံပါရစေနဲ့။

“ဟုတ်တယ် ခက်ချဲ့ ခက်ကို အဲဒီတက္ကစီခိုင်ဘာက ဘာညာ ပြောလာရင် ခက်ပဲ အရှက်ရစရာဖြစ်မှာလေ”

“လာပြောကြည့်ပါလား။ သူ့ကား မြုပ်အောင် ပိုက်ဆံပုံကြီး ကြဲပေးလိုက်မယ်”

“ခက် ကြဲပေးနိုင်မှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဆက်မပြောနဲ့”

နှင်းဆီခက် မာန်ခွဲဟန်တား၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဇက် ကလေးများ ပုဝင်ကာ။ ခက် လက်သည်းခွံပေါ်ကို ကျောက်ပန်းချီအလှ ခြယ်ပေးနေသော ဗျူတီပါလာမှ ကောင်မလေးပါ တွန့်ခွဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟို ဟိုလေ”

ဖီဖီဝါမွှေးက ဆက်ပြောချင်သေး၏။

“ဘာ ဟိုလဲ၊ မပြောနဲ့ဆို မပြောနဲ့ပေါ့၊ နှင်းဆီခက် ဘာဆိုတာ မှတ်တို့သိရင် ပြီးရော”

တိမ်ထင်ဟန်ဖြင့် နှင်းဆီခက်ပြန်ပြောလျှင် သူငယ်ချင်း နှစ် ယောက် နှုတ်လျှော့ရကာ ပြောချင်သောစကားလုံးတွေ ပြန်လည်မျိုချ လေသည်။

ထိုနှစ်ယောက်က နှင်းဆီခက်၏ဩဇာခံလို ဖြစ်နေတော့လည်း ငြိမ်လိုက်ရသည်။ ဘာမှဆက်မပြောဘဲ နှင်းဆီခက်လက်သည်းကို ပန်းချီ

အခန်း (၃)

“အဲလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာရယ်”

ဖီဖီဝါမွှေးပြောလျှင် နှင်းဆီခက် ရန်စောင်မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့် သည်။

“ဟိုလေ၊ ဖီဖီဝါပြောတဲ့ မကောင်းဘူးဆိုတာက ခက်ကို အထင် သေးသွားမှာနီးလို့ ဟုတ်တယ်နော် ဖီဖီဝါ”

အလှဆင့်က ဖာဖာထေးထေး ဝင်ပြော၏။ ဖီဖီဝါမွှေးလည်း ကမန်းကတန်း၊ ခေါင်းညှိတ်ပြီး ...

ခြယ်ပေးနေသော ဗျူဟာပါလာမှ ကောင်မလေး၏လှုပ်ရှားပုံကိုသာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငေးကြည့်လေသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နှုတ်ဆိတ်သွားမှ နင်းဆီခက် ကျွေးမိသွားဟန်တူသည်။

ဟုတ်တယ်လေ ... နင်းဆီခက်ကို ဘယ်သူက ဝေဖန်လို့ ဖူးလဲ။

နင်းဆီခက်ဆိုတာ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်လိုက်ရမှ ကျွေးမိတာတင်လို့။

ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေသာမက ဒင်းလည်း သိသင့်တယ်ရှင်၊ ခက်က ဘယ်တုန်းကမှ တက္ကစီစီးရတဲ့အဆင့်မျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

ထိုနေ့က ခက် စိတ်ဆိုးနေခဲ့သည်။ မမစိမ်းကို စိတ်ကောက်ကြီး မမစိမ်း၏ ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီထဲကထွက်ခဲ့သည်။

မမစိမ်းက အနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ချောပါအေးသည်။

မမစိမ်းကို ခက် အော်ဟစ်ပြီး အပြင်အရောက်ထွက်ခဲ့ကာ ခက်ကိုယ်ပိုင်စီးတဲ့ ဟီးဒီ၊ ကားနက်လေးကို ကုမ္ပဏီကားပါကင်နေရာမှ ရှိနေတာသိစေမယ့် ထိုဆီမသွားတော့။ လမ်းပေါ်တက်ကာ ရရကာ တားဆီးခြင်းဖြစ်သည်။

မမစိမ်းကို ကောက်တဲ့စိတ်နှင့် ခက် အရာရာကို မမှကာ။ မိန်းကလေးအားကော်စီဆိုင် ရောက်လို့တော့ဖြင့် ကော်စီဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်

သည်နှင့် သူမ တန်းခနဲ ကားပေါ်မှဆင်းသွားခြင်း။
“ဟေ့ ဟေ့ ... တက္ကစီမေးသွားဦး”

ကားဒရိုင်ဘာ အော်တောင်းမှ တက္ကစီစီးပြင်ခဲ့မှန်း ခက် သတိရလာသည်။

“တောက်”
ခက် ပိုတင်းသွားသည်။ စိတ်ကောက်နေရတဲ့အထဲ။ ရင်ထဲမှာ

တောက်ဆတ်ကာ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကို ပိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပုံစံကွဲက ခက်ကို အချောင်လိုလို၊ ဘာလိုလို ထင်တဲ့မျက်လုံးနဲ့။

မသိရင် ခက်က ပိုက်ဆံပေးမစီးနိုင်တဲ့ အစားထဲက ထင်နေတာမသိဘူး။

ဒါကြောင့် “စောင့်နေ ပေးမယ်” ဟုပြောကာ ကော်စီဆိုင်ထဲ တန်းဝင်သည်။ ဒင်းက အဟုတ်မှတ်ပြီး စောင့်နေတာ ခက်က ကော်စီ

ဆိုင်အပေါ်ထပ် သီးသန့်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရတယ်လေ။
စောင့် ... စောင့် ...

သူစောင့်နေတာမြင်ရတော့ ခက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်၏။ သူ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်နေနိုင်မလဲ။ ခက် သိချင်လာသည်။

ဒါကြောင့် တမင်ပေကတ်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။

သူ မစောင့်နိုင်တဲ့အမူအရာနှင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ တန်းဝင်စား မှန်းသိလျှင် အပေါ်ထပ်ကောင်တာမှ တာဝန်ခံကို ခက်မှာထားသည့် သူမပုံစံကိုပြောပြပြီး မေးလာတဲ့သူ့ကို တာဝန်ခံက ခက်မှာထားတဲ့အတိုင်း ပြန်သွားပြီဟုဆိုလျှင် သူ့မျက်နှာသည် ချိန်ကိုက်ငုံးလို ဝန်းခနဲ ပေါက်သွား၏။

ကောင်းတယ် ...။

သူ ပေါက်ကွဲပြီး လှည့်ပြန်သွားတာကို ခက် ဒူးတန့်နုနုကြည့်နေလိုက်သည်။

ခက်အတွက် အရသာအရှိဆုံးက အဲဒါပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၄)

“အဟွတ် ဟွတ် ဟွတ်”

အိပ်ပျော်နေသော်လည်း ချောင်းတဆိုးဆိုးနှင့်၊ နိုးလိုက် ချောင်းတဆိုးဆိုးဖြစ်နေသော မေမေ့ကို သူ သနားလို့မဆုံးနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

“မေမေ”

မေမေလက်ဖဝါးလေးကို သူ ကြင်ကြင်နာနာဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဖြစ်သည်။ မေမေ ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးရင်း ပျက်လွှာဖွင့်ကြည့်ပြီး ...

“ချောင်းဆိုးပေမယ့် အဟွတ် အရင်ကလောက် မပင်ပန်းပါဘူးနော်။ အဟွတ်”

“နင်ကိုက သည်းလွန်းပါတယ် နိုင်ရယ်”
သခင်ချို အခန်းထဲဝင်လာရင်း ဒက်ခနဲပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဟုတ်၊ သားက ဝိုးပိုင်လွန်းနေတာပါ ချိုရယ်”
မေမေကပါ သခင်ချိုဘက်က ဝင်ပြောလျှင် သခင်ချိုကို

မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သခင်ချိုက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ကဲ သည်းတာလေး လျော့ဦး နိုင်”

“အောင်မာ နင်က”

“ဟုတ်အားလား၊ အရင်က နင့်အဖေ ချောင်းဆိုးရင် အဆင်မပြတ်၊ ပြီးတော့ ခွေးဖြိုင်ဖြိုင်ထွက်တဲ့အထိ၊ ချောင်းဆိုးပြီးရင်လည်း ဖုတ်လှိုက်၊ ဖုတ်လှိုက်နဲ့ မောနေသေး။ အခု အဲလိုမှမဟုတ်တာ၊ ဟုတ်တယ် နော် ကြီးမေ”

သခင်ချို သွက်သွက်ကလေးပြောရင်း မေမေဘက် စကားထပ်ကြောင်းခင်၏။ မေမေက လဲနေရာမှ ထ၏။ သခင်ချိုပေးသော ရေကုတ်အေး တစ်ဝိုင်းသောက်ပြီး ...

“ဟုတ်သားပဲသားရယ်၊ မေမေ့ကိုယ်မေမေ သိပါတယ် ...

အဟုတ် ... ချိုလေးလည်း သိပါတယ်ကွယ်”

“တွေ့လား”

မေမေဝင်ပြောတော့ သခင်ချိုမျက်နှာလေး ဝင်းခနဲဖြစ်၏။
မေမေခွဲသခင်ချိုက ဒီလိုပြောလာတော့ သူ လက်ခံရလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဆို ပြီးရော”

“အဲဒါကြောင့် နင်ကိုပြောတာ၊ ကားဆွဲမယ်ဆို သွားဆွဲတော့ စိတ်ချရပါပြီလို့ ချိုပြောတာပေါ့”

“ရလား မေမေ”

“ရပါတယ်သားရယ်၊ ချိုလေး မေမေအားမှာ ရှိနေတာပဲ၊ ဘာမှ မပုခွံ”

မေမေကလည်း သခင်ချိုသဘောအတိုင်းရယ်၊ အေးလေ သူက ဘာနေကုန်တစ်နေခန်း တက္ကစီပေါ်မှာ အချိန်ကုန်နေတာ။ မေမေအနားမှာ သခင်ချို အဖော်နေလို့သာ သူ စိတ်ချလက်ချ ကားဆွဲနိုင်ခြင်း။ ခနောက်ဆို မလွယ်။

အမေတစ်ခု သားတစ်ခုဘာဝမှာ ခုလို မေမေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တော့ အနီးကပ်ပြုစုမယ့် အဖော်တစ်ယောက်လိုပါသည်။

သခင်ချိုက သူ့နဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်၊ အိမ်ချင်းကလည်း ကပ်သူ့က၊ ပီသားစုချင်းကလည်း ဆွေမျိုးတွေလိုရင်းနှီးတော့ ခုလို နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ မေမေအတွက် တအားပင်။

“ကဲ သွားတော့လေ”

“အေးပါ နင်ကလည်း”

“အောင်မာ၊ ချိုက အကောင်းပြောတာ နောက်မှ ကားဆွဲတာ အချိန်သိပ်မရဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့ ငြီးမနေနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာမကြီးရဲ့၊ လောလောဆယ် နင့်ပိုက်ဆံနဲ့ ရေးဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ထားဦး၊ နေ့လယ်ထမင်းစားပြန်လာမှ ပိုက်ဆံပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ သီးခြားမချက်ခိုင်းနဲ့၊ ငါတို့အိမ်မှာပဲ ပေါင်းချက်ထားမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲ”

“တွေ့လား ကြီးမေ”

သခင်ချိုက သူမကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောလျှင် လုံးဝ မကြိုက်တတ်။ နှုတ်ခမ်းချွန်ပြီး မေမေ့ကိုတိုင်၏။

“ဟုတ်သားပဲ သားရယ်၊ ချိုလေးမကြိုက်တဲ့စကားလုံး မသုံးပါနဲ့”

“ကဲ ကဲ ကျေးဇူးမတင်ဘူး၊ ကျေနပ်ပြီလား”

ဒီတော့မှ သခင်ချို၏ ဆူနေသောနှုတ်ခမ်း လှုပ်ရှား ပြီးသွား၏။ ခေါင်းလေးပါ တစ်ပါတည်း ညိတ်လျှင် ကျေနပ်သွားသော သူမဟန်လေးက ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေတော့သည်။

“မေမေ သားသွားတော့မယ်”

“အေးကွယ်”

“ချို မေမေ့ကို ဆေးချိန်အတိုင်း သတိလုပ်ပြီး တိုက်နော်၊ မချိန်မလွဲစေနဲ့”

“သိတယ်၊ ချိုကို ဆရာမလုပ်နဲ့”

ချို အင်တိုင်းသလိုပြောတော့ သူ ရယ်လိုက်သည်။

“ကဲ သွားပြီ”

သူ ပြောရင်း မေမေ့ကို ကြင်ကြင်နာနာ တစ်ချက်ဖက်ကာ ချက်ဆွဲလေသည်။ အဲဒါကိုပဲ သခင်ချိုက သည်းလွန်းတယ်ဟု မျက်စောင်းမေးပြန်သည်။

“ဒီအမေနဲ့ဒီသားပဲ ရှိတော့ သည်းမှာပေါ့”

သူ အသံတိတ်ပြောတော့ မေမေက သူနဲ့သခင်ချိုကို တစ်လှည့်ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးက မေမေ့ရဲ့ဝေဒနာတွေကို လျှော့ပါးသွားစေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ပို၍ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ကာ အလုပ်သွားသည်။ မခြေလှမ်းတို့ သွက်လို့နေသည်။

မင်း လက်ခမောင်းခတ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ မင်းစိုးရာ”

“ကဲ ဒါဆို ဘာကြောင့်ကဲရမှာလဲ၊ ရှင်းအောင်ပြော”

သူ့ရ ကွမ်းဝါးနေရင်းတန်းလန်း မေးလေသည်။ သူတို့တက္ကစီ သမားများ ဂိတ်ထိုးသည့် ဆေးခန်းရှေ့ အမိုးပါသောအုတ်ခုံတွင် လူစုံ တက်စုံ။

သူနဲ့မင်းစိုး အပျော်တမ်း ကျားထိုးနေတဲ့ဝိုင်းထဲ အောင်စင် ဝင်၍ ပြောလေသည်။ အောင်စင်ပြောတာကို သူငယ်ချင်းတွေ နားမ လည်။ ထင်ရာမြင်ရာ ဆက်စပ်ပြောရင်း ဆူညံနေကြသည်။

တကယ်လည်း အောင်စင်မိန်းမ အောင်စင်နဲ့ စကားများပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာ နှစ်ပတ်တင်းတင်းပြည့်ချေပြီ။ အောင်စင် လိုက် ခေါ်တော့လည်း အောင်စင်မိန်းမ ပါမလာ။ စိတ်ဆိုးပြေမှ လာမယ်ဟု တင်းခံနေတာ။

မိန်းမနဲ့ဝေးနေသော အောင်စင်အဖြစ်က မျောက်ပီးခဲကိုင်မိ သလို ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေတာ သူငယ်ချင်းအားလုံးအသိ။

ထိုနေ့ ဆေးခန်းရှေ့ဂိတ်မှာ ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် ကားပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ထိုသို့ အောင်စင်ပြောခြင်းရယ်ပါ။

သူ့ရ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မေးခါမှ ...

အခန်း (၅)

“ဒီညတော့ လက်ကုန်ကဲရမယ်ကွ”

“ဘာလဲ၊ မိန်းမ အိမ်ပေါ်ပြန်ရောက်နေလို့လား”

“ဟာ ချစ်”

အောင်စင် အားပါးတရပြောသည်ကို နိုင်တကာ ခနဲ့သလို မေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အောင်စင်မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြစ်၏။

“ဟုတ်သားပဲ မင်းကလည်း မင်းပြောပုံက မင်းမိန်းမ စိတ်ဆိုး ပြီး ယောက္ခမအိမ်ဆင်းသွားတာ မဟုတ်လား။ စိတ်ဆိုးပြေပြီ၊ မင်းအိမ် ပေါ် ပြန်ရောက်နေလို့ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီည လက်ကုန်ကဲရမှာနဲ့”

“ဒီည ငါ့မိန်းမရဲ့သူငယ်ချင်းခြံထဲမှာ ပါတီရှိတယ်ကွ၊ အဲဒါ ငါ့မိန်းမက ငါ့ကိုလာခဲ့တဲ့”

“ဪ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ဪခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အကြီးနှစ်ပါးသွား ကမယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ သူရ ... မင်း”

သူရပြောတော့ အောင်စင် ရှက်ရှက်ဖြင့် လှမ်းထိုး၏။ သူငယ်ချင်းအားလုံး အောင်စင်၏ ရှက်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောကြ၏။ သူငယ်ချင်းတွေရယ်ကြတော့ အောင်စင် အရှက်သည်းကာ ...

“ဘာဖြစ်လဲကွာ နှစ်ပါးသွားကြီးကတော့ ဘယ်သူ တရားစွဲလို့ ရမှာမို့လဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်သူမှ တရားမစွဲဘူး။ မင်းတို့ ချစ်ကြည်ရေး ပွဲစဉ် ဖြစ်သွားတော့ ပိုကောင်းသေးတယ်ကွ”

“ဟဲ ဟဲ မင်းပဲ ငါ့ကို နားလည်တယ် နိုင်၊ အမြန်ဆုံး မိန်းမ ရပါစေ”

“ကူတ်”

အောင်စင်ကို နိုင်တကာ ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တကယ်ပြောတာကွ နေ့”

အောင်စင် မျက်နှာပြောင်နှင့်ပြောရင်း ကျန်သူငယ်ချင်းတွေ ပါလာအောင် စည်းရုံးစကားလေး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ အောင်စင် စကားလုံး အသွင်းမှန်သွားပုံရသည်။

သူငယ်ချင်းအားလုံး သူ့ဆီ အာရုံရောက်လာပြီး ခေါင်းညိတ်သူ ညိတ်၊ အလေးအနက် ကြည့်သူကြည့်နှင့် ...

“ဟုတ်သားပဲ နိုင်ရ၊ မင်းလည်း မိန်းမမြန်မြန်ယူတော့”

“ဘာဆိုလဲကွာ”

ကျားကစားပွဲလေး ရပ်တန့်သွားကာ စကားလမ်းကြောင်းက သူ မိန်းမယူရေးကိစ္စဆီ ဦးလှည့်သွား၏။

“ဆိုင်တာပေါ့ကွ”

အားလုံးထဲမှာ အိမ်ထောင်သက်အရင့်ဆုံးဖြစ်သော မင်းစိုး ဝင်ပြောခြင်း။ မင်းစိုးကို သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်တော့ မင်းစိုး ခပ်ဘည်တည်ဆိုသည်။

“ဘာကြောင့်ဆိုလဲမေးရင် အကြီးကြီးဆိုင်တာပေါ့ကွာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

ခနဲသလို သူမေး၏။ မင်းစိုး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ ပင့် ချိန် ...

“မိန်းမရှိတော့ နောက်ကြောင်းအေးတာပေါ့၊ ထမင်းဟင်းချက်

ဖို့ မပူရဘူး။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ လှည့်မကြည့်ရဘူး။ ကားဆွဲပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ထမင်းစိုင်းက အဆင်သင့် လက်ကလေးဆေးပြီး စားရုံ၊ နောက်ပြီး”

“နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လဲ”

မင်းစိုး၊ စကားရပ်ထားလိုက်သည်။ ဒါကို သူ နှာခေါင်းရှုံ့တွဲ ပြုရင်း မေ၏။ အောင်စင်နဲ့သူ့ရက ပြောလိုက်လေဟု မျက်စိနဲ့ မင်းစိုးကို ပြော၏။ မင်းစိုးကလည်း ပြောချင်နေတာမို့ ...

“နောက် ဘာဖြစ်မှလဲကွ၊ ညစာစားပြီးတော့ ထဘီဆွဲလှန်ပြီး ဖိပ်ခံအိပ်ရုံပေါ့ကွ”

“ဘာ ဘာကွ၊ ထဘီလှန်ပြီး ဖိပ်ခံအိပ်ရုံ”

“အဲ ဆော့နီ၊ ခြင်ထောင်လှန်ပြီး ဖိပ်ခံအိပ်ရုံလို့ ပြောတာကွ”

“မင်းပါးစပ်က ခြင်ထောင်နဲ့ထဘီ မှားလှန်ရတယ်လို့”

“ဘယ်ဟာလှန်လှန် ဖိပ်ရုံဖို့ အဓိက”

“ခွေးကောင်”

မင်းစိုးကို ဖိဆဲပြီး လက်သီးနဲ့ လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ မင်းစိုး

တဟဲဟဲရယ်ရင်း ရှောင်ရှား၏။

“အဆင်သင့်ထောင်ထားတဲ့ ခြင်ထောင်ကိုလှန်ပြီး အိပ်ရတာ ဖိပ်ပေါ့ကွ နိုင်ရ၊ လူက တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတယ် မဟုတ်လား”

မိန်းမရှိတော့ ခြင်ထောင် ထောင်စရာမလိုဘူး။ နေရေးစားရေး ဘယ် လောက်အိုကေသလဲ၊ အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ မင်းအသက်က ခြင်ထောင် လှန်အိပ်ဖို့ အချိန်တန်နေပြီ”

အောင်စင်ပြောတဲ့နောက် သူ့ရ အားပေးအားမြှောက်သဘော နဲ့လေသည်။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွ”

သူငယ်ချင်းတွေ အတည်ပြောလာတော့ သူ ခေါင်းယမ်းလိုက် သည်က ချက်ချင်း။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းစိုး၊ အလေးအနက်မေးလျှင် ...

“အမေ့ကျန်းမာရေးက ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးပဲ”

“မင်းကျန်းမာရေးလည်း အရေးကြီးတာပဲ”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ သူရ”

“မိန်းမယူခြင်းက ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်သတဲ့”

“နာဘူးကောင်တွေ”

ဒါပဲ ဦးတည်နေတဲ့ သူတို့နား နိုင်တာက မနေချင်ပါ။ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တက္ကစီငှားမည် ဦးလေးကြီးတစ်ဦး ရောက်လာတာက အဆင်ပြေသွားသည်။

တက္ကသိုလ်အလှည့်က သူ့ဆိုတော့ အုတ်ခုံပေါ်က ထထွက်ခဲ့တယ်။

“ယောက်ျားပီသချင်ရင် နာဘူးတော့ထရတယ် နိုင်၊ နာဘူး
မထရင် အပုန်းကြီးလို့ သူများပြောတာ မခံနိုင်ဘူးကွ”

မိန်းမဝတ်ကြောထနေတဲ့ အောင်ဖင် လှမ်းပြောလိုက်သေးသည့်
မသိရင် သူပဲ အပုန်းဖြစ်နေသလိုလို ဘာလိုလို့။

နိုင်တကာ ကျိတ်ဆဲတော့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ရယ်မောကစား
ရစ်ကာ။

လောကကြီးမှာ မိန်းမယူရေးထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေ
အများကြီး ရှိသေးတယ်။ သူ့အတွက်က အမေ့ကျန်းမာရေးနဲ့ သူ့အ
တိုးတက်အောင် ကြိုးစားရေး။

နာဘူးထေဖို့အရေးက ပဦးအောက်ဆုံးမှာ သိလားကွ။ ကျွန်ုပ်

အခန်း (၆)

“ငါနောက်ကျရင် ငါ့ကိုနှမ်းပါ၊ နင်နောက်ကျရင် နင့်ကို နမ်း
မယ်”

ညီမငယ်ရဲ့သီချင်းဆိုသံ။ ဂုဏ်ရည်သစ် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ
အနံ့ပျံ့တာဖြင့် အဆောက်အအုံမိမိတို့တွေ ရွေးချယ်နေရာမှ ရပ်တန့်သွား
မိသွား။

ညီမလေးဆိုနေတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်မှာ
အလေးလံလှသည်။ ဒီညီမက သူ့နဲ့ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ငယ်ပေသည်။ လူပျိုကြီး
အပျိုကြီးဘဝ နေပြီမှ ဆွေမျိုးများရဲ့ စပ်ဟပ်ပေးမှုကြောင့် ဖေဖေနဲ့

မေမေ အိမ်ထောင်ကျ၏။

အိမ်ထောင်သက်သုံးနှစ်ပြည့်မှ သူ့ကိုမွေးကာ တားတာဆီးတာ မရှိဘဲ မေမေခွဲဖေဖေမှာ နောက်ထပ်သားသမီးမရခဲ့ဘဲ သူ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီးဖြစ်ခါမှ မေမေမှာ ညီမလေးကို ကိုယ်ဝန်ရခဲ့သည်။

ညီမလေးကိုယ်ဝန်ရချိန်မှာ မေမေအသက်က ငါးဆယ်စွန်းနေပြီ။ အသက်ကြီးခါမှ ရှားရှားပါးပါး ကိုယ်ဝန်ရတော့ မေမေခွဲဖေဖေမှာ အံ့ဩသလို ဝမ်းလည်းသားက ထိုကိုယ်ဝန်ကို တယုတယဖြစ်နေကြစေသည်။

သူလည်းပျော်နေကာ မေမေမွေးပေးမည့် ညီမလေးကို တပျော်ပျော်နှင့် စောင့်ကြည့်ရင်း မမွေးခင်ကတည်းက အချစ်ပိုနေခဲ့သည်။ ပေါင်မပြည့်ဘဲ မွေးလာတော့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရ၊ ယုယရနှင့် မိသားစုဝင် အားလုံး တယုတယ စောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့် ဒီညီမလေး။

ညီမလေး ရှစ်နှစ်မှာ ဖေဖေ အသည်းကင်ဆာရောဂါခံ ဆုံးပါးသွား၏။ ဖေဖေဆုံးပါးသွားတဲ့နောက် မေမေပျော့လည်း နှလုံးရောဂါရကာ နောက်နှစ်နှစ်မခြား ကွယ်လွန်သွားတဲ့အဖြစ်။

ထိုအခါ ညီမလေးကို သူပဲ အစ်ကို၊ သူပဲ အဖေ၊ သူပဲ အမေအဖြစ် တယုတယ မွေးယူခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် မေမေဆုံးခင် သူ့ကို တဖွဖွ မှာသွားခဲ့သည်လေ။

“သား ညီမလေးကို မေမေ ဖေဖေတို့ကိုယ်စား ချစ်ပါသားရယ်။ သမီးအတွက် မေမေတို့နှလုံးသားတွေ အေးချမ်းချင်ပါတယ်ကွယ်။ သမီးလေး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရင် ... ဟင့် ဟင့်”

မေမေနှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို သူ့လက်ညှိုးနဲ့ပိတ်ရင်း...

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ ညီမလေးအတွက် စိတ်ချပါ”

ဟု ကတိအကြိမ်ကြိမ်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်လား။ မေမေကို မွေးခဲ့တဲ့ကတိထက် ပိုပြီး အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

သူတင်မက သူ့ဇနီး စိမ်းစိမ်းစိုလည်း ညီမလေးကို သမီးသဖွယ် ချစ်ခင်ယုယလျက်။

သူ့နဲ့စိမ်းက ညီမလေးကို ဘယ်လောက်တော့စီချစ်၍ ဘယ်လောက်တောင် အလိုလိုက်မိသည် မသိပါ။

“ကိုကိုနဲ့မစိမ်းက ခက်ကိုမချစ်ချင်တော့လို့ ကလေးယူမလို့ မဟုတ်လား”

ညီမငယ် ထိုသို့မေးလျှင် သူတို့လင်မယား ပျာယာခတ်လေ

“မဟုတ်တာ၊ ညီမလေးရယ်”

“မဟုတ်ပါရဘူးကွယ်”

“အဲဒါဆို မစိမ်းက ကလေးမမွေးရပါဘူး။ ကိုကိုနော် ကိုကို

...ခက်ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မမွေးပါနဲ့၊ ခက်က ကိုကိုညီမကိုကိုသမီးလေ"

ညီမလေး ထိုသို့ပြောလျှင် သူ့နှလုံးသား အရည်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ညီမလေးအလိုအတိုင်းပင် သူတို့လင်မယား ကလေးယူမယ့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်ခဲ့တာ ခုဆို ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။

"ကိုကိုရယ် ညီမလေးအလိုကိုလိုက်တာ စိမ်း မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိမ်းတို့အိမ်ထောင်ကို ချယ်လှယ်ခံရတဲ့အထိ အချစ်လွန်တာတွေ မကောင်းပါဘူး။ စိမ်းတို့မိန်းမတွေက ကလေးမွေးဖို့ အရွယ်က စကားပြောတယ်"

စိမ်း ဘာကိုဆိုလိုလဲဆိုတာ သူသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး ဖျက်နာ ညှိုးသွားမှာ ထိုကိစ္စကြောင့် ထင်ရာစိုင်းသွားမှာကို သူ မလိုလားပါ။

"စိမ်းရယ်၊ ညီမလေးက ကလေးဆန်လွန်းတယ်၊ ကလေးဆန်နေသေးတဲ့ စိတ်နုနုလေးမှာ ကိုကိုတို့ကြောင့် စိတ်အနာတရတစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာကို ကိုကို မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြုပြီး တားတား ဆီးဆီးပဲ နေကြရအောင်လား"

သူ ချောချောမော့မော့ပြောတော့ စိမ်း ဖျက်နာမကောင်းဖြစ်ပြီ။ "ကိုကိုသဘောပါလို့" ဆိုရှာသည့်စနီ။

စိမ်းကသာ မလိုက်လျော့ရင် ဒီကိစ္စက သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ မကြီးမားဆုံး ပြဿနာတက်ဖွယ်ရှိသည်။

စိမ်းက လက်ခံတာတောင် ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ စိမ်းမိဘအသိုင်းအဝိုင်းက သူ့ကို သိပ်မကြည်။ ညီမကို အဲသလောက်ချစ်တာ မကြိုက်တဲ့ ပြောဆိုတာတွေ၊ စကားနာထိုးတာတွေ ရှိခဲ့သည်။

ဘယ်သူ ဘယ်လိုပြောပြော သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ ညီမလေး စိတ်လှုပ်မှာ သူက မချစ်လို့ဆိုတာ မဖြစ်စေဖို့ အစစအရာရာ အလိုလိုက်ကာ ညီမလေးကို မည်မျှချစ်မြတ်နိုးကြောင်း သက်သေပြခဲ့တာ ခုချိန်ထိ။

ညီမလေးက အရင်ကထက် ပိုခွဲ ပိုခွဲ ပိုအခွင့်အရေးယူကာ သက်သေလိုနေတဲ့အဖြစ်၊ သူ့အနေနဲ့ လိုက်လျော့ခြင်းဖြင့် အနိုင်တကြည့် ငြည့် ချစ်ခင်ခဲ့ကာ။

ခုနောက်ပိုင်း ညီမလေးက အပြင်မှာအချိန်ဖြုန်းတာ များလာသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ညီမလေးကို ပိုပြီး သူ့အလည်ပေးနေရသည်။

ဒါကို စိမ်းက သိပ်သဘောမကျပါ။

"ညီမလေးကို အလိုလိုက်တာ၊ လွတ်လပ်မှုအပြည့်ပေးတာတွေ စိမ်း မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး အလည်အပတ် သိပ်များနေသေး ကိုကို"

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်တာပဲ စိမ်းရယ်”

“ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေက ဂိုးဂိုးအေးအေးတွေ မဟုတ်ဘူးကိုကိုရဲ့၊ ခေတ်ရေစီးထဲ ပက်လက်မှောက်ခုံ မျောနေတဲ့ဟာလေးတွေ ပြီးတော့ မိဘတွေက နိုင်ငံခြားမှာ၊ သူတို့ကလည်း နိုင်ငံခြားကို အိမ်စွဲကြမ်းပြင်လို သွားလာနေတဲ့ ခပ်ခပ်ညွှန်ညွှန်ဟာကလေးတွေ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလို့ပြောရင် သူများသာသမီးကို ပုတ်ခတ်ပြောသလို ဖြစ်နေမယ် ဒါကြောင့် စိမ်းပြောတာ၊ သူတို့တွေနဲ့ပေါင်းရင်း ခက်လေးလည်း သူတို့ စရိုက်တွေ ကူးစက်ကုန်မှာလေ”

စိမ်းပြောတော့လည်း သူ့ရင် မလေးဘဲ မနေသာ။ သက်မ၊ ခြေကြီးချရင်း ...

“ညီမလေးက ကိုကိုတို့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိပါတယ် စိမ်းရယ်”

“စိမ်းက အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပျော်လွန်ပြီး နေချင်သလိုနေတဲ့အချိန်က စိမ်းတို့မျက်ကွယ်မှာ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်သားပဲစိမ်း”

“ဇွဲအေး၊ အဲလိုမျိုး စိမ်းတို့မျက်ကွယ် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ညီမလေး မမှားသင့်တဲ့အမှားမျိုး မဟုတ်ရင်တောင် ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်မယ်”

တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာလေး၊ အဲဒါကို စိမ်းက တွေးပူလို့ပါ။ စိမ်းကပြောလို့ ဟိုတစ်နေ့က စိတ်ကောက်ပြီး ကုမ္ပဏီထဲက ပြေးထွက်သွားတာ ကားပါ ကင်က ကားတောင် မယူတော့ဘူး။ တက္ကစီတားစီးပြီး ထွက်သွားတာလေ”

စိမ်းစိမ်းစို အောင့်အည်းမထားတော့ပါ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောချလိုက်သည်။ သူ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ညီမလေးကို ကိုကိုပြောပါဦးမယ် စိမ်း”

ဇနီးသည်ကို ပြောပြမယ်လို့ သူဆိုခဲ့ပေမယ့် ဒီကနေ့အထိ ညီမလေးကို သူ ထုတ်မပြောရသေး။

ညီမငယ် မျက်နှာညှိုးသွားမလား။ ဘာလား ညာလားနဲ့ ဟိုဟို ဒီဒီတွေရင်း ကြန့်ကြာနေခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ခုပဲ ကြည့် ...

ဆိုနေတဲ့သီချင်းက 'ငါ နောက်ကျရင် ငါ့ကိုနမ်းပါ။ နင် နောက်ကျရင် နင့်ကို နမ်းမယ်' တဲ့။

ဒါ သီချင်းလား။

ငယ်ရွယ်၌ပျစ်သူလေးများ စိတ်လေပွေပွေသရမ်းသွားအောင် ပြားယောင်းသွေးဆောင်နေသလိုပဲဟု ဂုဏ်ရည်သစ်စားရဖူး။ ဒါကြောင့် အလုပ်စားပွဲမှ ထရလေသည်။

မပြောမပြီ။ မတီးမမြည်ဆိုတဲ့စကားလည်း အရှိသား မဟုတ်
လား။ ပြောမှပြီးမယ်၊ တီးမှမြည်မယ့်အခြေအနေ ရောက်နေပြီဆိုတော့
လည်း။

အခန်း (၇)

"ခက် တစ်ယောက်တည်းလား"

နှင်းဆီခက် ကားပေါ်ကဆင်းသည့်နှင့် ဒီမိုင်းသစ် နှုတ်ဆက်
ခန်းခွန်းလေး ပေး၏။ ပေးရင်းလည်း ခက်ရှေ့တိုးသွားကာ ဝိုဝေစွာ
အားကြည့်လျက်။

နှင်းဆီခက်က ကာလာရင့်ရင့်ခြယ်ထားသော မျက်နှာလေးကို
ညှုထားရင်း ...

"တစ်ယောက်တည်းမြင်တယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

“အဲဒါဆို တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ဟွန်း”

နှင်းဆီခက်က ကိုယ်ပိုင်မူဟန်အတိုင်း စတော်ဘယ်ရီသီးရောင် နှုတ်ခမ်းကို ရွှန်လိုက်၏။ ထိုနှုတ်ခမ်းစုစုလေးကို ဒီဒိုင်းသစ် ပြုံးဖြူစွာ ကြည့်ရင်း ...

“ငါက ဖီဖါပွေးနဲ့ အလှဆင့်ကို အဖော်ခေါ်လာမယ် ထင်နေတာ”

“ဟွန်း၊ ဖီဖါနဲ့ဆင့်က ပါတီတို့ ကလပ်တို့ စိတ်မဝင်စားဘူးဟဲ့ သူတို့စိတ်ဝင်စားတာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းတက်ဖို့ အလကားဟာတွေ”

နှင်းဆီခက် ရှုတ်ချသလိုပြော၏။ ဒီဒိုင်းသစ်က ပို၍ သဘောကျကာ ...

“ယဉ်ကျေးမှုချင်းမတူရင် တွဲလို့မကောင်းဘူးဟေ့၊ မူယာသွေးတို့ ရှိတာပဲ”

“သိပါတယ်၊ ခုလည်း မူယာဖိတ်ထားလို့ လာခဲ့တာလေ”

“ဒိုကေ လာ”

ဒီဒိုင်းသစ် ခပ်ပြုံးပြုံးလေးဆိုရင် နှင်းဆီခက် လက်ဖျားလေးကို ဆွဲ၏။ နှင်းဆီခက်က အတုတပ်ထားသော မျက်တောင်ရှည်ကြီးကို တစ်ချက်ပင့်ရင်း ...

“သွားပါ နင့်ဟာနင်”

“ခက်ရယ်၊ နင်နဲ့ငါက ကာလာချင်းတူပါတယ်၊ နင်နဲ့အတူတူ ဒီပါတီကို တွဲတက်ခွင့်ရတဲ့လူထက် လိုချင်လို့ ခက်ကို တကူးတက စောင့်နေတာပါ”

“အံ့မယ်၊ ညှုနော်နီပြီ”

“ညှုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ချူချင်တာ”

“ဘာရယ်”

နှင်းဆီခက် လက်တစ်ဖက် ခါးပေါ်ရောက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းကို လည်း ဆွဲကိုက်ပြီးမေးလျှင် ဒီဒိုင်းသစ်က ထုံးစံအတိုင်း ရယ်လိုက်သည်။ ဒီဒိုင်းသစ် ရယ်လိုက်လျှင် သွားစွယ်လေး လှစ်ခနဲ ပေါ်သွားသလို သွားစွယ်မှာတပ်ထားသော ပတ္တမြားကျောက်မွှင့်လေး ခဲလက်သွား၏။

ဒီဒိုင်းသစ် ရယ်ခြင်းနဲ့ ပတ္တမြားရောင် ခဲတက်သွားခြင်းက ဒီဒိုင်းသစ်၏ အားအပြည့်ပါသော မှုပိုင်ဟန်။

မာယာသွေးပြောတာကို ခက် လက်မခံချင်။

အနီးကပ်တွေ့လိုက်ရတော့ ခက် စိတ်ထဲက လက်ခံမိသွားသည်။

ဒီဒိုင်းသစ်ကလည်း သိ၏။ သူ့ရယ်ဟန်မူယာက ဘယ်လောက်ထိ တာသွားလဲဆိုတာ။

နှစ်ယောက်သား အသိနောက်မှာ အကြည့်တို့က မေခနဲပလိပ်

မြစ်လို ပေါင်းဆုံကာ ခွန်အားရှိသော ရောဝတီမြစ်ဖြစ်သလို ခုလည်း နှလုံးသားမြစ် ဖြစ်ချေပည့်အလားအလာကောင်းတို့ ဖြစ်တည်ကုန်သည်။

ထိုအခြေအနေကို ဒီဇိုင်းသစ် ဖမ်းဆုပ်ထားချင်၏။ ထို့ကြောင့်

“ချူချင်တာက အပျော်စိတ်နဲ့မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြတ်နိုးစိတ်နဲ့”

“တော်ပါ”

နှင်းဆီခက် အကြည့်လွှဲလျှင် ...

“လာပါ ခက်ရယ်”

“ဟွန်း။ သွား နင့်ဟာနင်”

“ခက်က”

“နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒါ ဒါဆို ရှေ့သွားနောက်လိုက်ပေါ့”

ဒီဇိုင်းသစ်က ဟာသဉာဏ်လည်းရှိသူမို့ ရယ်စရာလိုလိုပြော၏။ နှင်းဆီခက် ကြည့်ရှုစွာ ဖျက်စောင်းထိုးသလို အနီးကပ်ကြည့်နေသေးတဲ့ ဒီဇိုင်းသစ်ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ကို တွန်းပစ်သည်။ ဒီဇိုင်းသစ်က ရယ်ပြီး ...

“နောက်တာပါ”

“မနောက်နဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“ကြိုက်အောင် အတည်ပြောမယ်လေ”

“အံ့မယ်”

“အတူတူကမို့”

နှင်းဆီခက် နှုတ်ခမ်းလေးချို့မြဲသွားသလို ရှက်သွားဟန်နှင့် ခြေဖနှောင့်လေးဆောင့်၏။ နှင်းဆီခက်အမူအရာလေး ထိုသို့ပြောင်းလဲသွားသည်က ဒီဇိုင်းသစ်စိတ်ကို ပို၍မြူးစေသည်။

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပိုင်ချိုချိုလေးတိုက်မယ်၊ ပြီးမှ အတူတူကမယ်လေ၊ ကကွက်အသစ် ကိုယ်ဖန်တီးထားတယ်၊ ခက်ကို အဦးဆုံး သင်ပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

ဒီဇိုင်းသစ် စကားလုံးတွေနဲ့အတူ အကြည့်တွေပါ နွေးလာသည်။ ဒီဇိုင်းသစ် နှာခံစားတွေပြောင်သုံးတာကိုလည်း ခက် သဘောကျ ခဲ့ချင်သည်။

ဟုတ်တယ် ... ဒီည ခက်စိတ်က ညစ်လာတာ။ ကိုကိုကြောင့် ပေါ့။ ညစ်နေတဲ့ ခက်စိတ်လေး လန်းဖို့လိုသလို မြူးဖို့လည်းလိုသည်။ ခက်က ခက်စိတ်ကို အလိုလိုက်သူလေး မဟုတ်လား။

ထိုစဉ် ဒီဇိုင်းသစ်က ခက်လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ ခက် ရှောင်လွှဲနေဖို့ စိတ်မကူး။ ကြည့်သာစွာ ပြူးမိလျက်။

...သော နိုင်ငံတကာကြောင့် သခင်ချို မလုံမလဲဖြစ်ရပါသည်။
 ချိုက နိုင်ငံအတွက် ညဇာထမင်းပွဲပြင်ပေးနေတာလေ။ ချို
 အာရုံနဲ့ချိုမို့ နိုင် ပြုံးကြည့်နေတာ သတိမထားမိပါ။
 ထမင်းပွဲပြင်ပေးလို့ပြီးမှ မော့ကြည့်မိတော့ နိုင် ပြုံးပြုံးကြီး
 ကြည့်နေတာနဲ့ ဆုံသည်။ ပြုံးကြည့်ပုံက ခင်ရိုးရိုးမဟုတ်။ ခံစားရမှုတစ်မျိုး
 ခြင့်် သဘောအကျကြီး ကြည့်နေခြင်းမျိုး။
 ဒါကြောင့် ဘာပြုံးတာလဲလို့ ချိုမေးမိသွားသည်။ ချိုမေးတော့
 ...လည်း မဖြေ။ ပို၍ ပြုံးကြည့်နေတာက နိုင်ပျက်ဆုံးနှစ်သွယ်ကိုပါ ပင့်တင်
 လျက်။

အခန်း (၈)

“ဘာလို့ပြုံးရတာလဲ”

သခင်ချိုမေးခါမှ နိုင်တကာ ပို၍ပြုံးမိသွားသည်။ ထိုအခါ
 သခင်ချို ပျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ...

“ဟမ်း ပြောလေ၊ မေးလိုက်မှ ပိုပြီးပြုံးကြည့်နေတာ အမြင်
 ကတ်ဖို့ ကောင်းတယ်”

ထိုအခါ ပြုံးရာမှ နိုင်တကာ ရယ်လျှင် ...

“ကြည့်၊ ချိုကို သက်သက်ရွဲနေတာ မဟုတ်လား”

ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေရုံမက တစ်ခါ ရယ်ပြန်သည်။ ရယ်ပြီးကြည့်

နောက်ထပ်မေးပြန်တော့ နိုင်က ရယ်ချင်။ ထိုရယ်ခြင်းက
 ချို့စိတ်ကို ပို၍မလုံမြို့ ဖြစ်ရလေသည်။
 ဟုတ်တယ်လေ ... နိုင်ရယ်နေဟန်က အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးလိုလို၊
 မသိရင် ချိုကပဲ နိုင်ရဲ့အဆက် ဖြစ်နေဟန်မျိုး။
 “တော်ပြီ၊ မပြောလည်း မမေးတော့ဘူး။ နင့်ဘာသာနင် စား
 တော့”

သခင်ချို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပြောတော့မှ ကိုယ်တော်က အရယ်
 မိပ်ပြီး ပျာပျာသလဲ ဆိုသည်။

“ငါ သဘောကျလို့ပါဟ”

“ဘာရယ်”

“သဘောကျလို့”

“ဘာကို သဘောကျတာလဲ”

“ချို့ကို”

“ဘာရယ်”

သခင်ချိုအသံ အုန်းခနဲ ကျယ်ထွက်သွားသည်။

“ဟိုလေဟာ ... အောင်စင်တို့ပြောတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေသလို ဖြစ်လို့ပါ ချိုရယ်၊ အဲဒါနဲ့ သဘောကျပြီး ပြုံးမိတာ”

“ကျွတ်၊ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ တော်ပြီ မစေ တော့ဘူး၊ နင့်ဘာသာနင် တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်ဖြစ် သဘောကျလို့ဖြစ်ဖြစ် ရယ်ချင်ရယ်၊ ပြုံးချင်ပြုံး၊ ချို့ ပြန်တော့မယ်”

သခင်ချို ရှက်ရမလိုလို၊ အနေရခက်သလိုလိုနှင့် တစ်ချို့ တစ်မည်ဖြစ်ကာ ဒီတစ်ခါ တကယ်ထထွက်သွား၏။

“ချို့ နေဦးလေဟာ”

နိုင်တကာ ချို့လက်ကို ဆွဲထား၏။

“အဲ”

ချို့ပျက်နာလေး ပန်းရောင်သမ်း၏။ ဆွဲထားတဲ့ နိုင်လက်ကို ဖယ်ချဖို့ထက် အံ့ကြဲပြီး ကြည့်မိသည်။ နိုင်က ပြုံး၍ ...

“ချို့ကလည်း ငါပြောတာ အဆုံးမထိ နားထောင်ပါဦး၊ ဒီလို ... အောင်စင်တို့က ငါ့ကို ဝိုင်းမြှောက်နေကြတာ၊ မိန်းမယူတော့တဲ့”

“အံ့မာမာ”

“တကယ်ပြောတာ”

“အဲဒါနဲ့ ချို့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်၊ မဆိုင် မသိဘူးဟ၊ ငါ့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေတဲ့ ချို့ကို မြင်ရတော့ အောင်စင်တို့ပြောတာကို သတိရပြီး ပြုံးမိသွားတာ၊ တကယ်လည်း ဟုတ်သားပဲလို့”

“အောင်မာ၊ နင်က မိန်းမလိုချင်နေတယ်ပေါ့”

“မိန်းမ မလိုချင်တဲ့ယောက်ျားက မိန်းမလျာလေ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်ချို့ရဲ့၊ ငါက မိန်းမလျာမှ မဟုတ်တာ”

“ကြည့်စမ်း၊ ဖယ် လွှတ်”

သခင်ချို စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အကိုင်ခံထားရတဲ့လက်ကို ဖယ်ချ၏။ နိုင်ဘကာ ရယ်မောရင်း ချို့လက်ကလေးကို ဖြေလွှတ်ပေးကာ ...

“ချို့ရယ်၊ ငါက နင့်ကို စတာပါ၊ အောင်စင်တို့မြှောက်တိုင်း ချို့ (ကျို) မကြွပါဘူး၊ မိန်းမယူဖို့လည်း စိတ်မကူးဘူး၊ သူတို့က ချို့နဲ့ ခင်ကို ဖြစ်သွားစေချင်ကြတာ”

“ကြည့်စမ်း”

သဇင်ချို မျက်နှာလေး ရဲမှည့်လျက်။ အတူတူနေလာတာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ပါ။ တစ်ခါမှ ဟိုလိုဒီလိုတွေ ပြောမလာဖူးတဲ့ နို့တိုက်ကား။ ခုလို ရယ်ရယ်ပောပောပြောလာတော့ ရယ်ပဲရယ်ရတော့မလိုဘူး။ အနေမကံအထိုင်ခက် ဖြစ်နေရတော့မလိုလို့။ ထိုအခါ သဇင်ချို မှုတ်စောင်းရင်ရင် ထိုးမိသွားဖူး။

“အလကားပါ။ သူတို့ဖြစ်စေချင်တိုင်း ငါတို့မှ မဖြစ်ကြတာဆို နေ့”

“ဖြစ်စရာလား”

“အေးလေး အဲဒါကြောင့်ပြောတာ။ ဒီကောင်တွေက နာမီးတောက်ဖို့ပဲ သိတယ်”

“ကဲ သူတို့က နာမီးတောက်ဖို့သိသလို နင်လည်း ထမင်းစားဖို့ သိတော့၊ ငါကလည်း ပြန်ဖို့သိပြီရှင့်၊ ကျွတ်၊ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး။ နိုင်စုတ်၊ ဒီည နင် အိပ်မက်တွေ မလှပါစေနဲ့”

သဇင်ချို ခြေလှမ်းတွေမမှန်။ တစ်ရှူးထိုးပြောရင်း ထမင်းစားခန်းထဲက လေအလျင်လို ပြေးထွက်ခဲ့သည်မှာ ရင်ကို တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်စေသည်။

စိတ်ဆိုးရမလား။ ဒေါသထွက်ရမလား။ ရန်ဖြစ်ရမလား ...

အားလို့လည်း မရတော့ပါ။ အနေနီးခဲ့တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နို့လို ပွင့်လင်းမှုတွေက ဘယ်ခံစားချက်ဆီလဲ။
လောလောဆယ် ချို့ရင် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ရသည်က အရင်။

အကြိမ်ကြိမ်။ နာရီက ည ဆယ်နှစ်နာရီကျော်လာလေ ဂုဏ်ရည်သစ်
ရည်ပူလောင်လှုပ်ခတ်လေ။

ဘယ်ကလပ်၊ ဘယ်ပါတီပွဲ သွားတာလဲ၊ ဒါလည်းမသိရတော့
ဘဲ ကြိုတင်ခက်သားလား။ ထွက်သွားခါနီးတုန်းက ညီမငယ်ကိုမေးမြန်းဖို့
ကား စမလိုရှိသေး။ ညီမက သူ့ကိုပင် မျက်စောင်းမထိုးရုံတမယ်။

ပြောပုံကိုလည်း အလေးမထားဟန်နှင့်။

“ကိုကိုကလည်း ဘယ်ပါတီသွားသွားပေါ့”

“ဟိုလေ”

“တော်ပါတော့ကိုကိုရယ်၊ ခက် သွားခါနီးလာခါနီးဆို မမေးပါနဲ့
လောင်အောက်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ခက်လေးရယ်၊ ခက်ကိုကိုက”

စိမ်းက ညီမငယ်နားလည်အောင် ချောမော့ပြောဖို့ အနားတိုး
အပ်သေးသည်။ ညီမငယ်က စိမ်းကို ခပ်စိန်းစိန်းပဲကြည့်ကာ ...

“မမစိမ်းက ခက်ကို ချုပ်ခြယ်ဖို့အားပေးနေတာလား”

“ဟင်”

စိုးရိမ်နေသော စိမ်းမျက်နှာလေး ထိခိုက်စွာ ပျက်စီးသွား၏။
စိမ်းစိတ်ရင်းက ဘာဆိုတာ ညီမလေး နားမလည်တာက ဂုဏ်ရည်သစ်
စိတ်ကိုလည်း ထိရှုစေသည်။

အခန်း (၉)

ည ...။

ညက ကာလာတွေ တရင့်ရင့်ဖြစ်ချေပြီ။ ညရင့်လာလေ ဂုဏ်
ရည်သစ် စိတ်တွေလေးလာလေ။ ဒါ့ပြင် နာရီကိုကြည့်လိုက် သက်မ
တွေချလိုက်နှင့်။

စိတ်က ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေသလို ကိုယ်ပူဟန်ကလည်း မတည်
ငြိမ်။ ဘယ်အချိန် ကားသံကြားမလဲ နားစွင့်ထားရတာကလည်း အလုပ်
တစ်ခု။

ညီမလေးရယ် မြန်မြန်လာပါတော့လို့ ဆုတောင်းရတာကလည်း

“ညီမလေး”

ဂုဏ်ရည်သစ် ဖိခေါ်လျှင် ...

“ခက်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးခဲ့နော် ကိုကို့ ဒါပဲ၊ ခက်သွားမယ်”

ညီမငယ်က အရေးပင်မစိုက်။ ရင်ကျောထွက်သွားသည်အထိ အစ်ကို့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ယောက်မတော်ကိုလည်း အလေးမထား။ ဂုဏ်ရည်သစ် တွေးတောရင်း ရင်မှာ ပို၍ ဖိစီးပြီး လေးလံလာသည်။ ညီမငယ် ထွက်သွားပြီးကတည်းက ထိခိုက်စိတ်နှင့် ပြစ်တင်သလို သူ့ကို စိမ်းကြည့်လာသည်။

“စိမ်းရယ်”

သူ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ခံစားရ၏။

“ကိုကိုကို အစကတည်းက စိမ်းပြောတယ်၊ ခက်လေးနဲ့ ပြောဆို ဖျောင်းဖျါဆို”

“ကိုကိုလည်း ဖျောင်းဖျါချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေး စိမ်းအနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်လေ”

“ခုတော့ ကိုကိုပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရပြီ မဟုတ်လား”

“ကိုကို အခြေအနေကြည့်ပြီး ပြောပြပါ့မယ်၊ ညီမလေး စိမ်း လျှစ်လျှစ်ပစ်ပါနဲ့၊ ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ်”

“ကိုကိုကို ပြောလိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ”

“ဆောရီးပါကွာ”

“စိမ်းက ကိုကို့ခန်းပါ၊ ညီမလေးဟာလည်း စိမ်းညီမလို့ပါပဲ၊

ဒါပေမဲ့ ပြောရဆိုရမယ့် အခြေအနေရောက်လာရင် ပြောဆိုရမှာပဲ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံမက ဒေါသပဲထွက်ထွက်၊ ခုတော့ ကိုကို့ကြောင့် စိတ်လေး ထင်သလိုနေဖို့ အခွင့်အရေးရသွားသလိုပဲလေ”

“ပြောပါတော့ စိမ်းရယ်၊ ပြောပါတော့”

“ကိုကိုကိုပြောလိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ၊ ကဲ ခက်လေးသွားပြီပဲ၊ အလုပ်လို့ရမလဲ၊ လိုက်ခေါ်လို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကို့စိတ်ကို ညီကို အနားပေးဦး”

“အေးပါကွာ”

စိတ်ပင်ပန်းစွာပြောဆိုရင်း အလုပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်နေပေမယ့် အလုပ်ဆက်လုပ်လို့ မရတော့ပါ။ နာရီကိုပဲ တကြည့်ကြည့်နဲ့၊ ညဉ့်နက်လာလေ သူ့ရင်ပူလေ၊ သူ့အဖြစ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေတဲ့ ခန်းသည်ပဲ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကာ ...

“ကိုကို အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ” ဟု လာဆွဲခေါ်လို့ အိပ်ရာပေါ်ရောက်

နေရပေမယ့် အိပ်လို့မပျော်။ ညီမလေးဆီ စိတ်ရောက်ပြီး ပူပူပင်ပင် ခြစ်နေတာမို့ ချစ်ခန်းကိုပင် မယူယူနိုင်။

စိမ်းက သူ့အပေါ် အစစအရာရာ နားလည်ပေးနိုင်လို့ ထင်
သေးသည်။ နောက်ဆို မလွယ်။ လင်မယားချင်း ရန်ပွဲဖြစ်ရုံသာမက
ကွဲကြကွာကြအဆင့်ထိ ရောက်သွားနိုင်တဲ့အခြေအနေတွေ အများကြီး
ရှိသည်။

ဒါတွေကို ညီမလေး ဘာမှမသိဘူး။

အေးလေ ... ညီမလေးက ကလေးသာသာရယ်။ ခုမှ ဆယ်
ခုနစ်နှစ်။ ထိုသို့တွေ့မိလေ ညီမလေးကို အချစ်ပိုလေ။

ခေါင်းရင်းနံရံမှ သူတို့မင်္ဂလာတတ်ပုံအပေါ်မှာ ချိတ်ဆွဲထား
သော ဖေဖေခုံမေမေတတ်ပုံကို မှော့ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းသလိုလို မခံစား
နိုင်သလိုလို၊ စိတ်က မငြိမ်စွာ။

“ဟင်း”

သက်မတွေ့သာ အလီလီချုရင်း စိမ်း အိပ်ပျော်တဲ့အထိ စောင့်
စားရင်း ညီမလေးပြန်အလာကို စောင့်နေခဲ့တာ။ ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ဆို
အထိ ညီမလေးပြန်မလာသေးတော့ ဘယ်အစ်ကို ရင်မပူဘဲ နေမလဲ။

ပါတီသွားတိုင်း ဆယ့်တစ်နာရီထက် နောက်ကျလေ့မရှိတဲ့ ညီမ
လေ။ ဒီညမှ ဘာလို့ တစ်နာရီမက နောက်ကျနေသော်လည်း ရောက်
မလာသေး။ ညီမလေး လက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်တာ အကြိမ်တစ်ရာ
မကတော့ပါ။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသတဲ့။

ကျွတ် ...

သူ့စိတ် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရအောင် ပူလောင်လာသည်။ ညကြီး
မင်းကြီးဖြစ်ပေမယ့် အားမနာနိုင်။ ညီမလေးသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဖြစ်
သော အလှဆင့်နှင့် ဇီဝါပွေးဆီ ဖုန်းခေါ်မေး၏။

ထိုနှစ်ယောက်စလုံး အိပ်မှုနံ့မှားစွဲ ထပြီး ပြန်ပြောသည်က
ခက် ဘယ်ပါတီသွားလဲ သူတို့လည်းမသိဘူးတဲ့။ ခက်က ပါတီတက်တဲ့
သူငယ်ချင်းတွေက သတ်သတ်တဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျောင်းသွားဖော်
သူငယ်ချင်းတွေပဲတဲ့။

“အရင်ကတော့ ပါတီတက်ဖို့ခေါ်ဖူးပါတယ်။ အလှဆင့်တို့ ဝါသ
နာမပါလို့ မလိုက်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီကတည်းက ဘယ်ပါတီသွားသွား သွန်း
ဘရဏီ၊ ယုံလီလီ၊ သူစာချမ်းချမ်းတို့နဲ့ သွားစမြဲ။ အခုလည်း ဘယ်သူ့
ပါတီကို ဘယ်သူနဲ့အဖော်လုပ်ပြီး သွားတယ်ဆိုတာ အလှတို့ တကယ်
မသိပါဘူး။ ကိုကိုရယ် ... ဘုရားစူး”

ဟု အလှဆင့် ရောက်မဝင်ပြောသလို အလှဆင့်ကိုယ်တိုင်လည်း
ညီမလေးအတွက် စိတ်ပူမိကြောင်းပြောလာသည်အထိ။ ခက်တယ် ညီမ
လေးရယ်၊ ညီမလေးကြောင့် သိပ်ခက်တယ်ကွာ။

“ဟေ့ အေး၊ မင်း မင်းကိုသတိရလို့”

အဖူးလွန်နေတဲ့ အောင်စဉ်အသံကြောင့် နိုင်တကာ တင်းသွား

“ဘာကွ”

“သ သတိရလို့ပါ”

“ဘာအတွက် သတိရတာလဲ”

“ငါ ငါ အရှိန်လွန်နေလို့ ကားမောင်း အေး ဟေး မနိုင်တော့

အဲဒါနဲ့”

“ကွတ်၊ သူရတို့ကိုခေါ်ကွာ”

“ဟာ မ မဖြစ်ဘူး၊ သူရတို့က မိန်းမနဲ့ ဖက်အိပ်နေကြမှာ

ခေါ်လို့မကောင်းဘူး”

“သေနာ”

နိုင်တကာ စိတ်ပိန်စွာ ဖိဆဲလိုက်သည်။

“တကယ်ပြောတာပါကွာ၊ မင်းက မိန်းမ မရှိတဲ့ကောင်း အဲဒါ

ကြောင့် မင်းကိုပဲ ခေါ်လိုက်တာ၊ လာပါ သူငယ်ချင်းရာ ... ဒီမှာ ငါ

ခန်း ချစ်လေး ငါ့ကို စိတ်ပြေပြီတဲ့၊ ငါနဲ့ ပါတယ်၊ ဝတ်ရည်က ငါ့ထက်

နုနေတယ်၊ ငါတို့ အပီကဲကြတာကွ၊ အခု ခေါင်းထောင်လို့ မရဘူး။

အဲဒါ မင်း မင်း လာခဲ့ကွာ၊ ပိတောက်လမ်းထဲက သိက္ခိရွှေခြံဝင်းထဲက

အခန်း (၁၀)

‘တိ တိ တိ’

“ကွတ်”

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် နိုင်တကာ အိပ်ရာမှနိုးသွား၏။ ခုပဲ အိပ်၍

ပျော်ရုံရှိသေး။ နိုင်တကာ စိတ်ပျက်သွားသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှာ အိပ်ပျော်နေသော မေမေပါ နိုးသွားမှာစိုး၍

ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းကိုင်လိုက်ရသည်။ ခေါ်နေတာ အောင်စဉ်ဖုန်းမှန်း နံပါတ်

ကြည့်ရုံနဲ့ သိတာမို့ ...

“ပြော အောင်စင်၊ ညအချိန်မတော် ဘာလဲကွာ”

ပါတီမှာကွာ၊ အေး ဟေ့ ဒုတ်"

ရစ်ကြောရှည်ရှည်ပြောနေတဲ့ အောင်စင်စကားနောက်မှာ လမ်းထဲက ဖုန်းလွတ်ကျသံပါ ကြားရကား။ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောရသေးခင် အသံလိုင်း ပြတ်တောက်သွား၏။

ကျွတ် ...။

နိုင်တာက ပို၍ စိတ်ပျက်သွား၏။ သူတို့တာသာ သူတို့ ကံကြမ္မာ အရေးမကြီးပါ။ သူ့ကို ဇယားရွပ်အောင် လာလုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဘာတဲ့ ... မင်းက မိန်းမ မရှိတဲ့ကောင်တဲ့။

အကူအညီတောင်းတာတောင် ရိုးရိုးမတောင်း။ မိန်းမ မယူသေးတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး တောင်းဆိုတာက နည်းနည်းတော့ မခံချင် ဖြစ်မိပါရဲ့။

အကူအညီတောင်းတာ မခံရအောင် မိန်းမပဲ ကောက်ယူရမလို့ တကယ့်ကောင်။

အကူအညီမပေးရင်လည်း မကောင်းဘူး။ ဆိုးတူကောင်းဖက် ဖျှံဝေခံစားပေးတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဆက်အိပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

အိပ်ရာထဲက ထခဲ့ရသည်။ မေမေကတော့ အိပ်ကောင်းဆဲ။ မေမေ့အတူ သင်္ဃန်းကျလည်း အိပ်ပျော်နေကား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်္ဃန်း

အခုနဲ့ညည မေမေနားရှိနေသည်က သူ့အတွက် ခွန်အားတစ်ရပ်ရယ်။

ခုလို ညရေးညတာအတွက် ပို၍ ကောင်းလေ၏။ မေမေ့ကို ခိုလှုံ့လက်ချုပ်ဖြစ်ကာ သင်္ဃန်းကို နှိုးပြီးပြောမနေတော့။ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပဲ ထွက်ခဲ့သည်က အောင်စင်တို့လင်မယားကို အကူအညီ ပေးခဲ့။

အခန်း (၁၁)

“ဟင်”

စူးရှတဲ့မီးရောင်ကြောင့် သူ့မျက်လုံး ပြာဝေသွား၏။ ထိုမီးရောင်
နဲ့အတူ တစ်ဖက်လမ်းကြောမှ ပြိုင်ကားလှလှလေး မြွေလိမ်မြွေကား
ပြေးလွှားကာ သူ့ဆီ တည့်တည့်တိုးဝင်လာ၏။

“ဟာ”

နိုင်တကာ ရှောင်ဖို့ခက်သွား၏။ တိုက်မိတော့မှာပဲ ဆိုတဲ့အသံ
နိုင်တကာ လန့်ဖျပ်ကာ တိုက်လုနီးနီးဖြစ်လာတဲ့ အနေအထားမှ ရှောင်
လွှဲဖို့ သူ့ကိုယ် မြောက်တက်သွားအောင် အပေါ်သို့ အားကုန်ချန်

မိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

အနည်းဆုံး

အမီးဘေးကပ်လျက်မှာရှိသည့် ဗာဒံပင်ကိုင်းမကို ပိအောင်ဖမ်းကိုင်လျှင်
'ဒုန်း'

ကားနဲ့ဗာဒံပင်စည်ကို ထိုကား ဝင်ဆောင်၏။

“အား”

ကားဝင်ဆောင်တဲ့အချိန်ကြောင့် သူ ဖမ်းဆုပ်ပြီးတွယ်ထားသော
အားကိုင်းကြီး လှုပ်ယမ်းသွား၏။

တစ်ဆက်တည်း အော်သံထွက်ပေါ်သွားသည်က သူ့ဆီမှ
အောက်။ ထိုကားမောင်းလာသော မိန်းကလေး၏ အော်ဟစ်သံဖြစ်သည်။
ထိုအသံနောက်မှာ အရာအားလုံး တိတ်မိတ်သွား၏။
နိုင်တကာ အသက်ဝအောင်ရှူရင်း ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲဆိုတဲ့
အနံ့မိတ်ဖြစ်လာသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကံကောင်းလို့

ဘယ်ဘက်ကမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ အခြေအနေမှ လှုပ်တစ်ပြက်
အသံဝင်လာတာနဲ့ ခေါင်းပေါ်က ကိုင်းမကြီးကို ခုန်ဖမ်းတွဲဖို့ ရှောင်ရှားတာ
ဖြစ်ပေလို့။

သူ့အတွက်သူ စိတ်မပူပေမယ့် ထိုမိန်းကလေးအတွက် စိတ်ပူ
သော်။
ထို့ကြောင့် တွဲဖိုထားတဲ့ ကိုင်းဆီမှ ပြန်ခုန်ဆင်းကာ ကားလက်

မိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

ကိုင်းမှာ မျက်နှာလေးပောက်လျက် ငြိမ်သက်နေသော ထိုမိန်းကလေးသည် သုတ်ခနဲ သွား၏။

အပင်ခွဲဝင်ဆောင့်တဲ့အရှိန်ဖြင့် ကားရှေ့ခန်း ပိန်ချိုင့်သလို ရှေ့ခန်းတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်ထွက်လျက်။

နိုင် ကားထဲဝင်ကာ ထိုမိန်းကလေး ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ချီ ယူပြီး ကာလာခြယ်ဆံပင်ကို ဖယ်ရှား၍ မျက်နှာလေးကို စိုးရိမ်တကြည့်၏။

“ဟင်”

နိုင်တကာ အံ့သြလွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ပွင့်ဟသွား၏။ ကြည့်စမ်း... ထင်မှတ်မထားဘဲ ပြန်ဆုံရသည်က အန္တရာယ်

ကြားမှာ။

သူ့တက္ကစီစီးပြီး ပိုက်ဆံပေးမသွားတဲ့ ကောင်မလေး။

ထိုစဉ်က ရင်မှာတင်းသွားခဲ့မှန်း ခုချိန်ထိ မမေ့သေး။ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ပြန်ဆုံတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ

လောလောဆယ် ဒင်းလေးကိုယ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပျော့အွေ့

ကျလျက်။ လန့်ပျပ်အော်ဟစ်လိုက်တာရဲ့ နောက်မှာ သတိလစ်သွားခြင်း မျိုးလည်း မဟုတ်။

သေချာတာက ဒီမိန်းကလေး အမူးလွန်ကာ သူမကိုယ်သူမ

အားဖြစ်လို့ဖြစ်သွားမှန်း မသိစွာ။

ဝိုင်ချိုချိုရနံ့ကလည်း စူးရှလျက်။

ဝတ်စားထားတာကလည်း ယောက်ျားသားစိတ်ကို မခိုင်ဖွယ်။

အောက်ကျော်မော်ဒယ်လ်နဲ့ ရုပ်သံတင်ဆက်သူ ဆိုဒီယာဗာဂရာလား အောက်မေ့ရသည်အထိ ဝတ်စားထားတာက ရင်အုံနှစ်ဖက် ပုံးရုံနှင့် ခေါင်တစ်ဝက်သာပုံးသည့် အနက်ရောင်အင်္ကျီ တစ်ထည်တည်း။

ခုချိန်မှာ သူမအလှကွေ့ ပေါ်ကြည့်ကြည့်။ အမူးလွန်နေတဲ့ ကိုယ်

တန် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ လွန်လွန်းနေသေး။

“ကျွတ်... ဟေ့”

ပြောင်ရှင်းနေတဲ့ ပန်းသားကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်ခါပြီး သူမကို နိုင်တကာ ခေါ်မိသည်။

“မိုင်း”

သူမနှုတ်က မသဲမကွဲအသံ ထွက်၏။ သူမချစ်သူနာမည်လား ဘာလားတော့မသိ။

“ဒီမှာ”

နိုင်တကာ အသံဖြင့်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ပြန်မထူး။ ကြားဟန် လည်းမတူ။ သူမခေါင်းလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ကျသွား၏။

“ကျွတ်”

နိုင်တကာ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဒီအတိုင်း လမ်းပေါ်ပစ်ထား
 လိုက်ရင် ဒီမိန်းကလေး ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ။
 စဉ်းတောင်မစဉ်းစားရဲဘူး။
 ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော် လမ်းပေါ်မှာ မလုံမလဲအဝတ်အစား
 အမူးလွန်နေတဲ့ မိန်းကလေး။
 ရင်လေးရတယ်ကွ။
 ဒင်းပုံစံက ယောက်ျားတွေကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေ
 သလို။
 ဟိုစိတ် ဒီစိတ်မရှိတူးထင်တဲ့ သူ့စိတ်မှာပင် သူမလေးကို မြင်ရ
 တဲ့အခါမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်၏။
 ဟုတ်တယ်လေ ... သူ့စိတ်ကို သူ မညာလိုပါ။
 မိန်းမခွဲပတ်သက်လာရင် ကင်းရှင်းလွန်းတဲ့ သူ့က ရင်းနှီးတာ
 ဆိုလို့ သမင်ချိုသာ။
 သမင်ချိုကို မြင်နေရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ။ ဒါတင်မက မျှော်
 စေ့ပျက်စေသဘောနဲ့ စနေနက်ပူပါသည်။ ဒီလိုစိတ်မျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ပူပါ။
 သူမခွဲကြဲခါမှ ဒီစိတ်တွေ ဖြစ်လာကာ။
 ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးအိနေတဲ့ သူမကိုယ်အတွေ့လေးက လူ့ရှိစိတ်
 ကို ထိန်းချုပ်ဖို့ခက်ချေ၏။

ညဉ့်သစ်
 ထို့ကြောင့် သက်မရှည်ချကာ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်း၍ သူမ
 လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှဆွဲခွာ၍ ကူရှင်မှာ မှေးမှိန်နေအောင်ပြုရင်း သူ
 မလေးတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီ ချွတ်၏။
 အင်္ကျီချွတ်လိုက်မှပဲ သူ့ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း ဘာမှမရှိတော့မှန်း
 သူ့သွားတော့ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထရတဲ့အဖြစ်။
 မထူးတော့ပြီ။
 သူ ညအိပ်တုန်းက အင်္ကျီတောင် ဝတ်မထားပါ။ သန်းကွာတာ
 မှတ်တစ်ထည်တည်းနှင့်။
 အောင်စင်တို့ကို သွားကြိုရမှာမို့ အိပ်ပေါ်က ဆင်းခါနီးမှ ရမိ
 ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ဆွဲဝတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ။
 ခုတော့ ကဲပါလေ ကိစ္စမရှိပါဘူး။
 သူ့ခါးအပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေလို့ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ကျူးလွန်
 မဟုတ်ဘူး။ ဒင်းလေးကိုသာ ဟိုစိတ် ဒီစိတ်နဲ့ ယောက်ျားသားများ
 ချွန်နိုင်သည်။
 ထိုအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ သူ့အင်္ကျီချွတ်ပြီးသည်နှင့်
 ကိုယ်မှာ ဝတ်ပေးလျက်။
 သူမအလှတရားတွေ ပုံးသွားမှပဲ သူ့စိတ် ထိန်းချုပ်လို့ရလာ

ထိန်းချုပ်လို့ရပြီးဆိုတော့ သူမလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
ဘယ်ပိုရမလဲ။

ဘယ်မှာနေမှန်း မသိတော့ခက်ပြီ။

သူမကတော့ အမူလွန်ကာ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်နေပြီ။

သူ့မှာသာ ...။

အခန်း (၁၂)

“တိ တိ တိ”

ဖုန်းသံကြားလျှင် ညကြီးမင်းကြီး ရွှေးပြန်မတတ် ပူပန်နေသော
တတ်ရည်။ ကမန်းကတန်း ဖုန်းကိုင်သည်။

ညီမလေးဖုန်းနံပါတ်မှန်း မြင်တာနဲ့လိလေတော့ ဂုဏ်ရည် လှိုက်
ခနဲ ဝမ်းသာသွားကာ ...

“ညီ ညီမလေး။ အခုဘယ်မှာလဲ၊ ညီမလေးကို ကိုကို စိတ်ပူ
နေတာ၊ ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ကိုကို လာခေါ်မယ်လေ ညီမလေး။”

နိုင်တကာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ရလေပြီ။

သူမလေး လက်ကိုင်အိတ်ထဲ စက်ပိတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းရသည့်နှင့် ဖုန်းဒေတာထဲက ကိုကိုဆိုတဲ့ နံပါတ်ကို နှိပ်၏။

ဖုန်းဝင်သည်က ပြန်ပြောတဲ့စကားလုံးတွေက အစ်ကို့၏ ယောက်ဖြစ်မှန်း သိသာနေသလို သူမလေးအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူနေမှန်း သေချာသည်။

ဒါတင်မက ညီမဖြစ်သူ ဖုန်းဆက်သည်ဆိုတဲ့အသံနဲ့ အားဝမ်းသာဖြစ်ကာ မေးနေသည်က တရစပ်။

အစ်ကို့တစ်ယောက်၏ ပုန်မှူကို ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ ညီမဖြစ်သူရဲ့အဖြစ်မှန်ကိုသိလျှင် ဒီအစ်ကို သွေးတက်ရွာနိုင်သည်။

“ညီ ညီမလေး၊ ပြော ပြောလေး ညီမလေးကို ကိုကို မဆူပါဘူး ဘာမှလည်းမပြောပါဘူး။ အခု ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ ကိုကိုလာခေါ်မယ်လေး၊ ညီမလေး ကိုကိုကို စိတ်မကောက်ပါနဲ့နော် ညီမလေး။ ညီမလေး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ပြောမိတာကို ကိုကိုတောင်းပန်ပါတယ် ညီမလေးရယ်”

ညီမဖြစ်သူထင်ပြီး တရစပ်ပြောနေတဲ့စကားလုံးတွေကြောင့် နိုင်တကာ ပြန်ပြောဖို့ ပို၍ရင်မောသည်။

မပြောရင်လည်း အစ်ကိုဖြစ်သူ ဒီထက်မက ပုန်ဖိုဖိုသည်။

ကြောင့်မို့ ...

“ဒီမှာ ခင်ဗျ”

“ဟင်”

ရှုတ်တရက် ယောက်ျားလေးသံကြားရလျှင် ဂုဏ်ရည် ကြောင်များ၏။ စိမ်းကလည်း စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဂုဏ်ရည်အနား ကပ်လာပြီး ဖုန်းဆက်ထားတာထင်၏။

“ဟုတ် ကျွန်တော် နိုင်တကာပါ”

“နိုင်တကာ၊ ညီမလေးသူငယ်ချင်းလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ အခု ခင်ဗျားတို့နေတဲ့လိပ်စာပြော ခင်ဗျား

ညီမကို ကျွန်တော်လာဖို့မယ်”

“ဘုရားရေ”

စိမ်း ရင်တွေတုန်ကာ ဘုရားတလိုက်ရသည်။

ညီမလေး ဘာဖြစ်ပြီလဲ။

ကိုကိုက ညီမကို လာဖို့မယ့်အသံကြားတာနဲ့ လိပ်စာ ကမန်း

ကတန်း ရွတ်ပြ၏။

သူငယ်ချင်းမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ညအချိန်

အောက် လာဖို့ရတဲ့အထိဖြစ်ရတာ ညီမလေး ဘယ်လောက်တောင် မူးနေ

လိပ်စာ။

စိမ်းနွဲ့ကို တွေးတောရင်း ရင်တမမဖြင့် ခြောက်ခါ အသင့်ဖွင့်
စောင့်နေရတာ ရင်မောလျက်။

ဟော ... ကားမီးရောင်မြင်ရပြီ။

ပေါ်တီကိုအောက် အပြင်ဘက်ရောက်သည်အထိ လင်မယား
နှစ်ယောက် ပြေးထွက်သွား၏။ ညီမလေးကားက ခြံထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း
လိုနဲ့ဝင်လာကာ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ လာရပ်၏။

လင်မယားနှစ်ယောက် ကားနား ပြိုင်တူရောက်လျှင် ကားထဲ
ဆင်းလာတဲ့လူရွယ်နှင့် တန်းခနဲ ဆုံသည်။

“ဟင်”

လူရွယ်ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီလည်းမပါ။

“ဘုရား ဘုရား”

စိမ်း တကယ်ဘုရားတကာ ...

“ညီမလေးကော”

ဂုဏ်ရည်က ညီမကိုပဲ မြင်ချင်တာ။ ဒါပဲမေးချေ၏။ နိုင်တင်
အေးဆေးစွာပင် ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ကားထဲ
နှစ်ခုမှာ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ညီမလေး။

မောင်းတံနှစ်သွယ် ဖွေးဖွေးစင်းစင်းပေါ်လျက်။ အပေါ်ပိုင်း

ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကြောင့် လှဲခြုံရေးရနေသည်။

မှပဲ ထိုလူရွယ် ဘာကြောင့် အင်္ကျီကွက်နေမှန်း သဘောပေါက်

တာ ...

“ညီ ညီမလေး”

အစ်ကိုလုပ်သူက ပျာပျာသလဲနှင့် ညီမဖြစ်သူကို လှုပ်နှိုး၏။

အင်္ကျီကိုယ်လှုပ်ရှားသော်လည်း ညီမဆီမှ ထူးသံထွက်မလာ။

“သူ အမူးလွန်နေတယ် ခင်ဗျ”

နိုင် ဝင်ပြောလိုက်တော့ နှိုးနေတဲ့ဂုဏ်ရည် လက်တန်သွားကာ
ညီမဖြစ်သူကို သို့ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း သူမလေး
အတွက် ပျာယာခတ်ကာ လင်မယားနှစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူကို ကားထဲက
သို့ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ကိုယ်လုံးချင်း တိုက်နေတာမို့ အဆင်မပြေ။

“နည်းနည်းဖယ်၊ ကျွန်တော် ပွေ့ထုတ်ပေးမယ်”

နိုင်ပြောလျှင် ဂုဏ်ရည်နဲ့စိမ်း ဖယ်ပေးကြသည်။ သူတို့က
ညီမစော့ခွဲကပ်နေကြတယ်မဟုတ်လား။ ညီမကိုမြင်ရတော့ ဝမ်းသာရ၏။

သို့သော်လည်း အမူးလွန်နေမှန်း သူစိမ်းယောက်ျားပြောလို
သိရတော့ ရှက်ရမလိုလည်း ဖြစ်လာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူညီမ သူ
ခင်ခွင်ရိပ် ပြန်ရောက်လာတာပဲ ကံကောင်းသည်။

ကားပေါ်တင်ထားတဲ့အတိုင်း ခွေနေတဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို နိုင်
ဘကာ အလိုက်သင့်ပွေ့ထုတ်၏။

“လာ လာ”

စိမ်းတို့ဦးဆောင်ပြီး တိုက်ထဲ ခေါ်သွင်းသွား၏။ တစ်ဆင့် တည်းလည်း ညီမလေးအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်အရောက် ညွှန်ပြကား ရွှေအိမ်စံမင်းသမီးလေးရဲ့ တစ်ပင်တိုင်အပျိုခန်းဆောင်အတွင်း သာမက မွဲမွဲရာရာလှပပေါ် တင်လိုက်သည်အထိ သူမလေး အမှူးလွှဲပြီး အိပ်ပျော်လို့ကောင်းဆဲ ဖြစ်သည်။

စိမ်းက ညီမလေးကို ခြုံစောင်ဘာညာ ခြုံပေးနေစဉ် သူ့ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့၏။ ဂုဏ်ရည်က သူ့နောက်က သုတ်ခနဲလိုက်လာပြီး “ညီလေး” ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခေါ်လိုက်သည်။

သူကလည်း အဖြစ်အပျက်ကိုရှင်းပြလျက်၊ ထိုအခါ ဂုဏ်ရည် နဲ့စိမ်း သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ကာ ...

“ညီလေးနေရာမှာ အခွင့်အရေးသမားတစ်ယောက်ဆို ကိုကို တော့ မတွေးရဲဘူး ညီလေးရာ”

“ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်လို့တာကိုရှင်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်မှ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ဖုန်းတွေ့တာနဲ့ ဒေတာထဲက နာမည်တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိပ်ကြည့်တာ၊ တခြားနာမည်တွေနဲ့ ဖုန်းဝင်တယ် မကိုင်းကြဘူး။ နောက် ကိုကိုနာမည်နဲ့ ခေါ်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဖုန်း အဆင် ပြေသွားတာ။ နောက်ဆို ကျွန်တော်လည်း လမ်းမှာ ဒုက္ခပျားနေမယ်”

“ကျေး ကျေးဇူးပဲ ညီလေးရယ်”

ဂုဏ်ရည် သူ့လက်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြီး ဖျစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း နီးသည်က သူ့ညီမလေး မွဲတစ်ပေါက်မှမစွန်းဘဲ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အတွက်။ နောက်ပြီး အားနာတာလည်းပါသည်။

“ညီမလေး ကားနဲ့မတိုက်မိတာ ညီကံကောင်းပါတယ်။ ညီမ လေးအပြုအမူအတွက် ကိုကို တောင်းပန်တယ်။ ညီလေး ကျေနပ်ပေးပါ ဘူး”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး”

သူ ပြန်မလို့ပြောတော့ ...

“ဟာ ညီ နေဦး ... ကိုကိုလိုက်ခိုပေးမယ်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်တာဝန်ပြန်ပါမယ်။ ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ မောင်လေးရယ်။ ကိုကိုလိုက်ခိုတာတော့ လက် မပေးပါ”

စိမ်းကလည်း မနေသာ။ ဝင်ပြောရပြီ။

“ရပါတယ် မမ”

“မဟုတ်တာဘဲ။ ဒါဆိုလည်း ကားယူသွား။ လာ ... ကိုကို

တာ ထုတ်ပေးမယ်”

ဂုဏ်ရည်က သူ့ကားတစ်စီးလုံးကိုပါ တစ်ခါမှ မပြင်မသိဖူးတဲ့

လူရွယ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ဖို့ ဝန်မလေးစွာ။ ညီမအတွက် ကျေးဇူးတင်ရသည့်မဟုတ်လား။ ကြားထဲက သူပဲ အားနာရလျက်။

“မလိုပါဘူး ကိုကို၊ ကျေးဇူးလည်းမတင်ပါနဲ့၊ အားလည်းမနာပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်တာသာ ကျွန်တော် ပြန်ပါ့မယ်”

သူ စကားဖြတ်ပြီးပြောလျက် ထွက်သွားတာ သူတို့လင်မယား ခွင့်ပြုတာပင်မစောင့်။

“ညီလေး”

“မောင်လေး”

ဟန်တားနေတဲ့ခေါ်သံတွေကို လှည့်မကြည့်၊ လက်ပြန်တံဆိပ်ရင်း ထွက်သွားလေသည်။ ဂုဏ်ရည်နဲ့စိမ်း ခြုံပြင်အထိထွက်ကာ လူရွယ်အပိုင်ပျောက်ကွယ်သည်အထိ ငေးကြည့်၏။

ထိုအခါ ညဉ့်ခါနာရီလက်တံက သွားမြဲသွားဆဲဖြစ်ကာ။

အခန်း (၁၃)

မနက်ခင်း နေရောင်ခြည်က နွေးလှိုက်၏။ ဒါ့ပြင် လန်းဆန်းတက်ကြွစေသော ခွန်အားတို့ကို ဖြစ်စေသလို နှစ်လိုစိတ်ကိုလည်း ဖြစ်တည်စေသည်။

“နိုင်ရေ ... ဟေ့ နိုင်”

အိမ်ရှေ့ပေါ်သံကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ကို ဆေးတိုက်နေရာမှ သတင်ချိုကြည့်၍ ...

“နိုင် မနိုးသေးဘူး ကိုမင်းစိုး”

မင်းစိုး အိမ်ပေါ်တက်လာပြီ။ ...

"ဒီကောင် အိပ်ပုတ်ကြီးမှန်း ခုမှပဲ သိတော့တယ်"
 "နေ့တိုင်း စောစောနိုးပါတယ် ကိုမင်းစိုး၊ ဒီနေ့မှ မနိုးသေးတာ"
 "အံ့... နင်က နိုင်အကြောင်း ရေလည်သိနေတယ်ပေါ့လေ"
 "ကိုမင်းစိုးနော်"

မင်းစိုး စနောက်ပြီး ပြောတာက သခင်ချိုကို အနေခက်သွားစေသည်။

ဆေးသောက်ပြီးသွားသော နိုင်မေမေ ဒေါ်ထားမေက အနားလာထိုင်သောစိုးမင်းကို ပြုံးကြည့်၍ ...

"ရေလည်သိနေတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ မောင်မင်းစိုးရယ်"
 "ဟွန်း ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ချို ဈေးသွားတော့မယ် ဒေါ်ဒေါ်"

သခင်ချို ရှက်သွားတာက ဘယ်သူ့နဲ့မှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့စွာ ပြောရင်းဆိုရင်း ထထွက်၏။

"ချိုရေ ဈေးသွားရင် နိုင်အိပ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံနှိုက်သွားဦးနော်" တဲ့။

"ဟွန်း"

သခင်ချို မျက်စောင်း ဒိုင်းခနဲပစ်သွင်း၏။ မင်းစိုး တဟဲ့ဟဲ့ရယ်ရင်း ...

"အဲဒီမျက်စောင်းက နိုင်အတွက်ဆို ပိုကောင်းမယ်နော် ချို"
 ကျီစားသန်လွန်းတဲ့ မင်းစိုးနဲ့ ဖက်ပြိုင်ပြောဖို့ သခင်ချို ခွန်အားရှက်တာတွေ အရှိန်တပြိုးပြီးတက်ကာမို့ နိုင်တို့ အိပ်ပေါ့က

ညီညီ

တည်းတည်းဆင်း၏။ အဲဒါကိုပဲ ဒေါ်ထားမေနဲ့မင်းစိုး ဘဘောကျက ရယ်မောလေ

ညီညီ

"ဟင့် ဟင့် ဟင့်"
 "ဒါနဲ့ မောင်မင်းစိုး၊ သားကို ဒေါ်ဒေါ် နှိုးပေးရမလား"
 "ဟာ ရတယ်၊ မနှိုးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်၊ နေ့တိုင်း ဂိတ်အစောဆုံးထိုးတဲ့ ... ဘာလို့ ဂိတ်မထိုးသေးတာလဲ သိချင်ရုံသက်သက်ပါ၊ ပြီးတော့

ညီညီ

ညီညီတော့သားကြီးမွေးနေ့ဖိတ်ရင်း တမင်ဝင်လာတာ"
 "ဪ... သားကြီးက ဘယ်နှနှစ်တောင်ရောက်ပြီလဲ"
 "ရှစ်နှစ်ပြည့် ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့"
 "အတော်ကြီးနေပြီပဲ"

ညီညီ

"ဟုတ်တယ်ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ နောက်ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်ဆို ညီညီတော်တို့ ချွေးမပါ ရတော့မှာ"
 "ဟုတ်ပါကွယ် ဟုတ်ပါ"
 ဒေါ်ထားမေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထောက်ခံလိုက်ရသည်။

အခုခေတ် ကလေးတွေ ဆယ့်ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်ဆို မိန်းကလေးလင်ရဲ့ အခု ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ မင်းစိုးရဲ့သားကြီးက နောက်ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်နှစ် ဆို နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ဒါဆို သေချာပေါက် မိန်းမရပြီပေါ့။ သူမသားက နှစ်ဆယ်ကျော်လို့ သုံးဆယ်နားကပ်နေပြီး နှစ်ထိ ရည်စားလည်းမရှိသေး။ သင်္ဃာတင်လေးကော ဘာထူးလဲ။

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ အေး... ပြော မောင်မင်းစိုး၊ ပွေးနေက ဘယ်မှာထဲမှာလဲ”

သားအကြောင်းစဉ်းစားနေတာကို ဒေါ်ထားမေ ချက်ချင်း အတွေးစဉ်းစဉ်း စကားဆက်မေးရသည်။ မင်းစိုးက အားရဝမ်းသာ

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လုပ်မှာဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ကောင်းနေပြီပဲ၊ လာခဲ့ပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ကို လာစေချင်လို့ ကျွန်တော် စိတ်တာပါ”

“အေးပါကွယ်၊ လာခဲ့မှာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း မင်းမြင်တဲ့အထိပဲ၊ ချိုလေး အပြုအစု အယုအယကောင်းတာနဲ့ ကျန်းမာလာပါပြီ”

“အင်း၊ ဒေါ်ဒေါ်ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီဆိုရင် နိုင်အတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဘာစီစဉ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒေါ်ဒေါ်ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်း မြေးထိန်းနိုင်ဖို့”

“တယ် ဒီကောင်လေး”

“တကယ်ပြောတာ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

မင်းစိုး ရယ်ရိုက်ရပ်၍ အတည်ပြောလာသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ထားမေလည်း အလေးအနက် ခေါင်းညိတ်၏။

“ဒေါ်ဒေါ်ကတော့ သားစိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ အလေးစားတယ်၊ သားက ယူမယ်ဆို ဒေါ်ဒေါ်ဝမ်းသာတာပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း အဖော်ရမယ်လေ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့က တွန်းအားပေးနေတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်သားက ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေလို့ အဲဒါလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကိုပြောချင်တာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ပဲဦးဆောင်မှ ဒီကိစ္စ အကောင်အထည်ပေါ်မှာ”

“အေးပါကွယ်၊ သားကို စကားစကြည့်မယ်လေ”

“ကောင်းတယ်ဒေါ်ဒေါ်၊ အမြန်ဆုံး စကားစလိုက်၊ နိုင် ခေါင်းညိတ်အောင် ကျွန်တော်တို့လည်း တွန်းအားပေးမယ်၊ နိုင် ခေါင်းညိတ်တာနဲ့ ဝီစဉ်လိုက်တော့”

“စီစဉ်တာတော့ဟုတ်ပါပြီ သားက ဘယ်မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေလို့လဲ”

ဒေါ်ထားမေ သေချာအောင်မေးရသေးသည်။ မိခင်ရင်ထဲ မှန်း

ထားတာကတစ်ယောက်၊ သားစိတ်ဝင်စားတာက တစ်ယောက်ဆို လွဲနေမယ် မဟုတ်လား။

မင်းစိုးတို့က သားသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ သားအကြောင်း မိခင်ထက် ပိုသိလောက်မယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မေးရခြင်း။

ဒေါ်ဒေါ်မေးမှတော့ မင်းစိုးကလည်း ရှောင်မနေ၊ တဲ့ပြောလေသည်။

“ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ချိုပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

မင်းစိုးစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ထားမေမျက်နှာက မနက်ခင်းနေလို့ လို ပြည့်ဝင်းနွေးထွေးသော ရောင်စဉ်တို့ လင်းဖြာသွားလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ချိုလေးကိုပဲ ချွေးမတော်ချင်တာ”

“အဲဒါဆိုလည်း ချိုမေမေကို နားဖောက်လိုက်ပါတော့ ဒေါ်ဒေါ်”

“အေးအေး၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း မောင်မင်းစိုးပြောတဲ့အတိုင်းပဲ မငွေချိုကို နားဖောက်လိုက်မယ်”

“ကဲ အဲဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်မယ်၊ နက်ဖြန် သားကြီးမွေးနေ့ အလှူကို လာဖို့မပေမဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ သဇင်ချိုနဲ့ ဒေါ်ငွေချိုကိုပါခေါ်ခဲ့”

“အေးပါ”

ဒေါ်ထားမေ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဆိုတဲ့နောက်မှာ မင်းစိုး ဖိတ်စာလေးပေးရင်း ပြန်သွား၏။

ဖိတ်စာလေး ကိုင်ထားရင်း ဒေါ်ထားမေ ရင်မှာ ကြည်နူးမဆုံး၊ သားအိတ်ဖြစ်ရသည်က မကြာခင် သားရဲ့ မင်္ဂလာဖိတ်စာလေး ကိုင်ခံရတော့မယ် ဆိုတဲ့အသိဖြင့်။

ထိုအခါ မနက်ခင်းနေရောင်မှာ နွေးမြဲမြဲအလင်းဖြာကောင်းဆဲ။

ဝိုင်းဆိုတာ ဒီဝိုင်းသစ်ရယ်လေ။

ဝိုင်းအသစ်တွင်ထားတဲ့ ကကွက်တွေကလည်း Single ကလို့
ခေါ်တဲ့အကွက်မျိုးမဟုတ်။ တွဲကရတဲ့ ကကွက်မျိုး။ ထိုကကွက်က
သာမန်နှင့်မတူ။ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပူးတွဲလိမ်ယှက်ကရသော နှစ်ပင်လိမ်
ကကြီး။

ထိုကကြီးကို ခက် စိတ်ဝင်စားပေမယ့် အဲလိုပူးယှက်ကရမှာ
ကြီးတော့ ခက် စိတ်မရဲသေးပါ။ ဒါကြောင့် ခက် နှာခေါင်းလေးရွံ့တွ
ပြုမိတယ်။

ထိုအခါ မာယာသွေးက ဘိုနီနဲ့ အရင်ကပြု၏။ ထိုကကွက်ကို
ကြည့်ရုံနှင့် ရင်မှာ လှုပ်ဆွဲကာ စိတ်တွေပါ မငြိမ်မသက် ဖြစ်ကုန်သည်။

သို့ကြောင့်ထင်၏။ မွန်းဘဇိဏီက ချစ်သူ ဒေတာဦးနဲ့ တွဲက၏။
ယုံလီလီတို့ သူ့စာချမ်းချမ်းတို့ကလည်း ထိုပါတီမှာမှ မိတ်ဆွေဖြစ်သည့်
မဟာနံနဲ့ ကိုးကိုးတို့ဖြင့် တွဲကြကတော့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ကုန်သည်။

ဒီဝိုင်းသစ်က မျက်စလေးနဲ့ခေါ်သည်။ ဝိုင်းနဲ့ခက်က ချစ်သူ
မဟုတ် ဘာမဟုတ်နဲ့ ကိုယ်လုံးချင်း ပူးယှက်လိမ်ကျစ်ပြီး ကလို့ အဆင်
မပြေ။

ခက်ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့စာချမ်းချမ်းတို့လို သူ့စိမ်းနဲ့တွဲကဖို့
ပိတ်မရဲ။ 'နောက်မှ' ဟု မျက်စိလေးနဲ့ အသံတိတ်ပြောကာ ရှောင်ဖယ်နေ

အခန်း (၁၄)

“အင်း”

နင်းဆီခက် အပျင်းကြောရှည်ကြီးဆွဲဆန့်ပြီး အိပ်ရာမှ ထနို့
ကြီးစား၏။ သို့သော်လည်း စိတ်က မထချင်သေး။ အိပ်ရေးမဝသလိုလို
ခေါင်းပဲကိုက်သလိုလိုနှင့်။ မအိမ်သာဖြစ်နေသော ကိုယ်လေးကို အိပ်ရာ
ပေါ် ခွေချပြန်သည်။

တစ်ဆက်တည်းလည်း မျက်စိလေးကို ပိတ်ချရင်း မိမိခံနှစ်လျှောက်
မြင်လွှာမှာ ပုံနှိုက်တို့ပေါ်လာသည်။

ဝိုင်း ...။

ခြင်းဖြင့် အချိန်တွေကို ဆွဲဆန့်ထားရသည်။

ဇိုင်းကလည်း အခွင့်အရေးရရှိရန်နဲ့ စောင့်နေတာ အချိန်အညှိသန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ။ ညသန်းခေါင်ကျော်လေ ပွဲအချိန်အပိုတက်လေး ကပွဲခန်းမထဲမှာ လူစည်လေး။

ပါတီရှင်ဒိုးဒိုးက ဒီပွဲကို မိုးအလင်းထိ နွှဲကြေးလို့ ကြေးကြေးထားသည့်အတိုင်း၊ ပါတီလာသူများအားလုံး စိတ်ရှိလက်ရှိ ကဲခွင့်ရတာ သည်။

သောက်ကြတာကလည်း အချိန်လွန်း။ သောက်တာတွေများစွာ ခက်ကိုယ်ခက် မထိန်းနိုင်ဖြစ်မှန်း စိတ်ကသိလာသည်။ ဒါနဲ့ ရှောင်ထွက်ကြိုးစားရသည်။

ဇိုင်းက ကခွင့်မရသေးတဲ့အတွက် ခက်ကို မျက်ခြည်မပြုတ်ချောင်းနေသည်။ ထိုအခါမှာ ဒိုးဒိုးက စုပေါင်းကတဲ့အစီအစဉ် လုပ်ခန်း

ပါတီလာသူအားလုံး ကပွဲကြမ်းပြင်မှာစုပြီး သံစဉ်နဲ့အပြိုင် ကကြမည်။ ကလို့ကောင်းနေချိန်မှာ မီးပိုတ်ချလိုက်မည်။ ဟုံအခါ နီးရာ လူကို ဆွဲယူပြီး ဇိုင်းတီထွင်တဲ့ကကွက်ကို အမှောင်ထဲမှာ သုံးမိနစ် ကကြမည့်အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

သုံးမိနစ်ပြည့်မှ မီးပြန်ဖွင့်မည်။ ဒိုးဒိုးအစီအစဉ်က ရှောင်ထွက် မရမယ့်အနေအထား။

ဇိုင်းကလည်း ထိုအစီအစဉ်ကို သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်ကာ။

ထိုအစီအစဉ်ထဲ ပါရမှာမို့ ခက်ချေပြီ။ လူက အမှူးလွန်နေတဲ့ အထဲ ကပွဲမစခင် အပြင်းစားပျစ်ပိုင်တစ်ခွက်စီ ချိုးယားစီလုပ်ကာ သောက်ရသေးတော့ ပိုဆိုးနေပြီ။

ဇိုင်းသောက်ပြီးတာနဲ့ ပြူးကြူကြူသံစဉ်လေး လှိုင့်ဝင်လာလျှင် ကပွဲခန်းမတွင်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြတဲ့သူအားလုံး ကိုယ်လေးတွေ ယိမ်း ချုပ်လာသည်။

သံစဉ်က တဖြည်းဖြည်း ပြင်တက်သလို ကမယ့်သူတွေအားလုံး အချိန်တွေတက်၏။ ခက် မျက်လုံးက လည်နေပါပြီ။ ဟန်လုပ်ပြီးနေရပေ မယ့် မရတော့ပါ။

ထိုစဉ် မီးရောင်တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် မိုတ်ကျလာလျှင် ဇိုင်းက ခက်နှင့် နီးနီးလာသည်။ မီးရောင်အားလုံးမိုတ်ကျလျှင် အားလုံး ဟေးခနဲ အော်ဟစ်၏။

ယောက်ျားလေးများက မိမိတို့ပစ်မှတ်ထားတဲ့မိန်းကလေးများကို ဆွဲယူပြီး လိမ်ယုက်ကကြလေပြီ။ ခက်က မီးရောင်မိုတ်ကျသွားသည်နှင့် လမ်းဆွဲတဲ့ ဇိုင်းလက်ထဲ အပါမခံ။ ကိုယ်လေးကို လှည့်ပတ်ရှောင်ရင်း အနီးအနားမှသူများကို တွန်းထိုးပြုကာ ထွက်ပေါက်တံခါးဆီ တစ်စင်းစင်း နှင့် ခက် သွားမိ၏။

ကပ္ပဲခန်းမအပြင်ဘက်ရောက်အောင် အမှောင်ထဲသွားရတယ်ပန်းရှာသည်။ သံစဉ်ကတော့ မြိုင်ကြူမြူထနေသလို လိမ်ယုက်ကလေးသော ကဟန်တွေက ဘယ်ပုံစံဖြစ်နေမလဲ။

မှောင်နေလို့ ဘာမှမမြင်ရပေမယ့် အားလုံး သဘောတွေအတိုင်းပေါ်နေချာသည်။

ခက်ကသာ ...။

တံခါးပေါက်နားအရောက်သွားရင်း တံခါး မသိမသာဖွင့်ပြီး အပြင်အရောက်ပြေးထွက်ခဲ့တာ။ လူကိုယ်က ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနဲ့

ခက် ကမန်းကတန်း ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တာလမ်းမြင်သမျှ ဘယ်လမ်းမှန်း ဘာမှန်းလည်းမသိ။ ကားသွားတဲ့အတိုင်း လွတ်ပေးထားလိုက်တာ။ နောက်ဆုံး ဘာမှမသိတော့ပါ။

သိတဲ့အချိန်က ခုလို အိပ်ရာထဲမှာ။

အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ ခက် အမှူးလွန်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်အရောက်ပြန်နိုင်သားပဲ။

တွေးရင်း ခက်ကိုယ်ခက် ချိုးကျူးနေမိသည်။ ထို့အတူ ဖိုင်းခံလိုက်ရတာကိုလည်း သဘောကျ၏။ ခုလောက်ဆို ဖိုင်းတစ်ယောက်အစာမကြေဖြစ်နေမှာပဲ။

အမှောင်ထဲ ဖိုင်းတွဲကဖြစ်တာ ဘယ်သူနဲ့လဲ။

အိုး... ဘယ်သူနဲ့ ကရပါစေ၊ ခက်နဲ့မဟုတ်တဲ့အတွက် ခက်ကျေနပ်နေသည်။

ဟုတ်တယ်လေ... ဖိုင်းကကွက်ကြီးက ခက်ချစ်သူနဲ့ဆို ခက်ကလဲတာပေါ့။ ဖိုင်းက ချစ်ခွင့်လည်းမပန်ဘဲနဲ့။ ဖိုင်း ချစ်ခွင့်ပန်ရင်ကော။

ဟင့်အင်း...။

ဖိုင်းအဆင့်က ခက်ချစ်သူဖြစ်ဖို့ မထိုက်တန်ဘူး။ အနိုင်ကျင့်ခေါင်းလို့ရတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ပဲ ကောင်းတယ်။

ဟုတ်တယ်။

ထိုသို့ စိတ်ထဲကဆုံးဖြတ်မိတော့ ခွန်အားရှိသလို ခက် ခံစားရလေသည်။

ဒါကြောင့် ခွေနေရာမှ ပြန်ထ၏။ လန်းဆန်းတဲ့စိတ် ဖြစ်လာတာနဲ့ အိပ်ရာထချင်းချင်း မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ခက်က မှန်တင်ခုံရှေ့သွားထိုင်၏။

မှန်ထဲမှာ ခက်မျက်နှာနှင့်ခက်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိလျှင် ...

“ဟင်”

ခက် မျက်လုံးပိုင်းသွား၏။

ကြည့်ပါဦးလား...။

ခက်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီအဟောင်းတစ်ထည်။

ဘုရားရေ ...

ဒီအင်္ကျီအဟောင်းကြီး ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ။

“ထွီး”

ရွေးနဲ့တွေ့ကာလည်း စွဲနေ၏။ ခက် အော်ဂလီဆန်ချင်သလိုဖြစ်ကာ ထိုအင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပြီး ပစ်ပေါက်၏။ ခက်မျက်နှာလေးကို ခွံ့ချွတ်ပြန် ...

“မမစိမ်း”

ခက် အသံကုန်အော်ဟစ်ခေါ်ဆိုလိုက်သည်။

“တောက်”

ဘယ် ကလေးကမျှအင်္ကျီက ခက်ကိုယ်ပေါ် မတန်မရာ ရောက်နေရတာလဲ။ ဒါကိုတော့ မမစိမ်းသိမယ်လေ။

ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အကြိမ်ဆက်ခေါ်မိ၏။

“မမစိမ်း”

အခန်း (၁၅)

“ဘုရားရေ” ‘ ‘

စိမ်း ဘုရားတရင်း ခက်လေးကို ပြူးကြည့်မိသွားသည်။

“ပြောလေ မမစိမ်း။ အဲဒီအင်္ကျီ အဟောင်းအနွမ်း၊ ခက်ကိုယ်

ပေါ် ဘာလို့ရောက်နေရတာလဲ”

ပစ်ချထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအပြူးကွက်အဟောင်းလေးကို ခြေဖျားနဲ့ ခင်ပြီး ခက်လေး ထပ်ဆင့်မေး၏။ ဒီတစ်ခါ စိမ်းစိမ်းစို ဘုရားတဖို့ အားတော့ပါ။ ထိုအင်္ကျီလေးကို ကမန်းကတန်းကောက်ယူပြီး ...

“ညီမလေးရယ်” ဟု ရေရွတ်မိသွားသည်။

ခက် အမြင်ကတ်လျက် ...

“ဘာ ညီမလေးရယ်လဲ၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ ခက်ကို မမိမိ ချစ်ချစ် နှိပ်တာမဟုတ်လား”

“အလိုလေးလေး ... ပြောရက်လိုက်တာ ခက်လေးရယ်၊ ခက်လေးကို မမိမိ၊ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ၊ မမိမိရှင်းပြရင်ကော ခက်လေးလက်ခံမလား”

“အိုး ... လာမရှင်းပြနဲ့၊ မမိမိ၊ ခက်ကို မနှိပ်ပါနဲ့၊ ခက်ကို ကိုကိုညီမပါ၊ ခက်ကို နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးလုပ်ကြည့်၊ ကိုကိုနဲ့ မမိမိကွဲသွားစေရမယ်”

“ဘုရားရေ”

နေရင်းထိုင်ရင်း စိမ်းစိမ်းစို မျက်ရည်ပါ ဝဲရလေပြီ။ ညီမလေးဟာ ကြာလေ ပိုဆိုးလေဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပါလားဆိုတဲ့ အသိဖြင့် စိတ်ထိခိုက်တာလည်းပါသွားသည်။

ခြိမ်းခြောက်တာက ကိုကိုနဲ့ ကွဲစေရမယ်တဲ့။

သူ့အစ်ကိုက သူ့ဘက်ကဆိုတော့ ဘာမဆို အစ်ကိုနဲ့ကိုယ်ပေါက်ပြီး အနိုင်ယူနေကျ။ ဒီတစ်ခါ ပိုဆိုး၏။

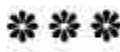
တူကယ်ဆို ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ စိမ်းပြောတာ နားထောင်မယ်လေ။ ခုတော့ နားမထောင်တဲ့အပြင် ...

“ဒါပဲနော် မမိမိ၊ နောက်တစ်ခါဆို မမိမိ၊ ဒီဒီအိမ်က

ခင်းရဲပြီသာမှတ်၊ ခုလည်း မမိမိ၊ သွားပါတော့၊ အဲဒီအင်္ကျီစုတ်ပါ ပြီး သွား ... သွားတော့”

အသံကုန်အော်ဟစ်သံတွေရဲ့နောက်မှာ စိမ်းစိမ်းစို စိတ်ထိခိုက်နေတာထက်ထွက်ခဲ့ရလေပြီ။ ဒီညီမကြောင့် သူတို့လင်မယား တွဲလက်ပြုပါ့မလား။

ရင်လေးစွာ စိမ်းစိမ်းစို တွေးမိလျက်။

ပြီးတော့ သူမလေး ညွှန်ပြနေတဲ့ ပြိုင်ကားနီးနီးလေးဟာ ကား
ပိုင်ဆိုင်ပိုင်ဆိုင်ကာ စီးလုံးလည်းကွဲလျက် အကျည်းတန်နေသည်။

“ပြောလေ၊ ပြောကြ၊ ဒါ ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဦးနီနဲ့ ဦးထွန်းစိုး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း
အင်းလေးတွေယမ်း၊ တကယ်လည်း သူတို့မသိပါ။ ခြံထဲမှာ သစ်ခွံခြံ
ဆွဲနေကြတာ မနက်ကတည်းက။

သူမလေးရဲ့အစ်ကိုတော်က ဒီနေ့ ကားမထုတ်ခိုင်းသေးလို့ ဂို
ဇာန်ဘက်မရောက်သေး။ ဦးနီက ဦးထွန်းစိုးနဲ့ သစ်ခွံခြံ ဝိုင်းလုပ်ရင်း
အညွှန်ကုန်နေသည် မဟုတ်လား။

သူမလေးကားက ဂိုထောင်ရှေ့မှာ ဒီအတိုင်းရပ်ထားတာ မြင်
တိုက်ရမှ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ဖြစ်မှန်းသိရတဲ့အဖြစ်။

“ဦးတို့လည်း မသိပါဘူးကွယ်”

“ဘာ”

နှင်းဆီခက်အော်သံက ငှက်ဆိုးသံနယ် စူးရှနေတာမို့ လူကြီး

ဦးနီ လိပ်ပြာလန့်မတတ်ဖြစ်ကာ။

ကိုယ့်မြေးအရွယ် ဒါမှမဟုတ် သမီးအထွေးဆုံးလေးအရွယ်က

အိမ် မောက်မောက်မာမာ မေးနေတာက ခံရခက်စေသည်။ သို့ပေမယ့်
အညွှန်က လစောတွေ မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၆)

“ဟောတော်၊ ဒါ ဒါ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဘယ်သူလုပ်လိုက်တာလဲ”

ခက်ခါ တရားခံစစ် မေးလိုက်သံက ဟုန်းခနဲ ခုန်ထွက်သွားစစ်
ထိုအခါ ခရိုင်ဘာဦးနီနဲ့ ခြံအလုပ်သမားဦးထွန်းစိုးတို့ ဘာပြန်ပြောလို့
ပြောရမှန်းမသိစွာ။

လက်ညှို့တညွှန်ညွှန်နဲ့ မေးနေသော နှင်းဆီခက်နဲ့ နှင်းဆီခက်
ရဲ့ ပြိုင်ကားလေးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ဗျာများသလို ဖြစ်နေကြပြီ။

မဖြစ်ဘဲ နေနိုင်ရိုးလား ... ဒီစံအိမ်ရဲ့ ဘုရင်မလေးက သူမ
လေး မဟုတ်လား။

“တ တကယ်ပါ သမီးရယ်”

“တောက်... ဒါ တစ်ယောက်ယောက် ယုတ်မာတာပဲဖြစ်မယ် နေဦး ကိုကိုနဲ့တိုင်မယ်။ ခက်ကားကို လုပ်တဲ့လူ အလုပ်အပြုတ်ပဲ”

နင်းဆီခက် ပစ်မှတ်ထားပြောဆိုပြီး ဘောက်ဆတ်ဆတ်နဲ့ စံအိမ်ထဲ ဦးလှည့်၏။ ဦးနီနဲ့ ဦးထွန်းစိုး စိတ်မောကာ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။

စံအိမ်ထဲမှာ ဘယ်လိုပွက်နေမလဲ။ ဒါကိုလည်း နားထောင်စွင့်စွင့် ပေါ့။

“ကိုကို၊ ကိုကို”

မရပ်မနားခေါ်နေတဲ့ ညီမအသံကြားကတည်းက ပြဿနာ ဆိုတာ ဂုဏ်ရည်သိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အခန်းထဲက သုတ်ခနဲ ပြေးထွက် ခဲ့ရင်း...

“ညီမလေး ကိုကိုရှိတယ်”

“ရှိရုံနဲ့ မပြီးဘူးကိုကို၊ ကိုကို လာကြည့်ဦး”

ဂုဏ်ရည်လက်ကို ညီမလေး ဆွဲ၍ခေါ်သွားသည်က ဂိုဏ်း အပြင်မှာရပ်ထားတဲ့ ကားလေးကိုပြန်။ ဂုဏ်ရည် ကြိုလှီနေတာပို သက် တချချနဲ့ ညီမလေးအလိုကျ ညီမလိုက်ပြရာကို ကြည့်သည်ကအခန်း

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ကိုကို”

“တွေ့ တွေ့ပါတယ် ညီမလေးရယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ။ ကိုကို ခုချက်ချင်း တရားခံရှာပေး” ဂူနေသောနှုတ်ခမ်း။ ဒေါသကြောင့် မီးတောက်မတတ် ဖြစ်နေ

တဲ့ ညီမလေးမျက်ဝန်း။ တရားခံက ညီမလေးကိုယ်တိုင်ဆိုတာ ညီမလေး သိတာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသလို စိတ်လည်း ထိခိုက်ဖို့ကောင်းသည်။

“ခက်ကားကိုမှ ဒီလိုလုပ်ရသလား။ လုပ်တဲ့သူ ကိုကို သိတယ် မဟုတ်လား”

ဂုဏ်ရည် ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“သိပါတယ် ညီမလေးရယ်။ သိပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲကိုကို၊ ဦးနီလား။ ဦးထွန်းစိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် သစ်ပီးလား”

စံအိမ်ရှိ လူကုန်အောင် သံသယပွားနေတဲ့ညီမ။ သူ ခေါင်းခါ လေးပြီး...

“တစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘူး ညီမလေး”

“ဒါဆို တယ်သူလဲ”

ဂုဏ်ရည် လွှတ်ခနဲ ပြောမထွက်နိုင်။ ပြောလိုက်လို့ ညီမလေး သက် ပိုဆိုးနေမလားဆိုတာ တွေးရသေးသည်။

“ပြောလေကိုကို၊ ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

နှင်းဆီခက် စိတ်မရည်ချင်။ ကိုကိုလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
လှုပ်ခါရင်းမေး၏။

“ညီမလေး”

“မခေါ်ပါနဲ့၊ ခက်မေးတာ ဖြစ်စမ်းပါ။ ဘယ်သူလုပ်တာလဲဟင်
ခက်ကားကို အငြိုးနဲ့လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ”

အချိန်ကြာလေ ပိုဆိုးလေ၊ မေးခွန်းတွေက ပို၍ မာထန်ထေ
ပြောခွင့်မသာအောင် အတင်းကာရော မေးနေတော့လည်း ဒီအင်
နှုတ်က ဥပုသ်မစောင့်နိုင်တော့ပါ။

ရန်လိုနေသောညီမလေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၍ တစ်လုံးချစ်
ဖြေရလေပြီ။ ...

“ဘယ်သူလုပ်ရမှာလဲ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးကိုယ်တိုင်
လိုက်တာလေ”

“ဘာ ဘာ”

“ညီမလေးကြောင့် ညီမလေးကား ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“ဟာ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ ကိုကို၊ ခက်ကားကို ခက် လုပ်ပါ့မလား
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ခက် ယောင်ယောင်နနနဲ့ ကားကိုတစ်လှည့် ကိုကိုကိုတစ်လှည့်
ကြည့်ရင်း လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ ကိုကိုက စိတ်မ

ကပ်ပျက်ဖြစ်သွားဟန်နှင့်။

“ညီမလေး၊ ညက ဘယ်သွားလဲ၊ ဘယ်အချိန် ပြန်လာလဲ၊

ဘယ်လိုလုပ် အိမ်ရာပေါ်ရောက်နေတာလဲ တွေးကြည့်လို့ရင် တွေးကြည့်

ညီမလေးရယ်”

“ဟင့်အင်း”

ခက် ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းလိုက်သည်။ ဘာမှတွေ့နေဖို့မလို။

ခက်ဘယ်လေး။

“ညီမလေး”

“မခေါ်နဲ့ကိုကို၊ ညီမလေး ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး ဘာမှမတွေ့ဘူး။

ခက်ကားကို ခက် မမြင်ချင်ဘူး။ ကားသစ်လဲပေးလိုက် ကိုကို၊ ခက်ပြန်လာ

ခက်အတွက် အသစ်စက်စက်ကားတစ်စီး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါစေ။

ခက် ကျောင်းသွားမယ်၊ ဦးနီ ... ကိုကိုကားထုတ်၊ ခက်ကို ကျောင်းလိုက်

ပျံ ခါပဲနော် ကိုကို”

နှင်းဆီခက် လိုချင်တာ တရစပ်ပြောရင်း စကားစကို ဖြတ်လိုက်

ထိုအခါ ဂုဏ်ရည် ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သက်မရှည်ကြီးသာ ချ

...

“ညီမလေးလိုချင်တဲ့ကား၊ ကိုကိုဝယ်ထားလိုက်မယ်နော် ညီမ

...”

နှင်းဆီခက် မျက်နှာလေးဟော့ထားရင်း ဦးနီ အလောတစာ ထုတ်လာတဲ့ ကိုကိုကားပေါ် တက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကိုကိုကို ထာ ကလေးပြကာ ဦးနီမောင်းတဲ့ကားပေါ် ပါသွားသည်က အငြိမ့်သာ။

ဒါကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်နေသော ဂုဏ်ရည် သက်မထာ မက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း ခေါင်းယမ်း၏။

ညီမလေး ဘယ်တော့များမှ စိတ်တွေ တည်ငြိမ်လာမလဲကွ။ ရှေ့ဆက် မတည်ငြိမ်ဘဲ ဒီထက်ဆိုးလာရင်။

ဟင့်အင်း . . . ။

ညီမလေး အဲလောက်ဆိုးလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ကိုကိုညီမ ထာ လာမှာပါ။

အခန်း (၁၇)

“ခက်ရယ်၊ ခက်ကို အရမ်းစိတ်ပူသွားတာပဲ”

ခက်ကိုမြင်မြင်ချင်း အလှဆင့် လှမ်းပြော၏။ ခက် အလိုမကျ

မျက်စောင်းထိုးပြီး . . .

“ဘာစိတ်ပူစရာရှိလဲ”

“အလကားပါ။ လာ ခက်၊ ဆင့်ပြောတာကို ငွေမယူနဲ့၊ ခက်ကို ခင်နာစောင့်နေတာ၊ ခက်လာရင် ခက်သွားချင်တဲ့ဆီ သွားကြမယ်လို့။

အတန်းမတက်တော့ဘူးလေ၊ ဟုတ်ချဲ့လား”

ဖီဖီငွေက ခက်စိတ်ကို ကြိုသိနေသည်။

ခက်က မေးရင် မြန်းရင် မကြိုက်။ ထို့အတူ ဝေဖန်ရင်လည်း မကြိုက်တတ်။ ခက်အလိုကို လိုက်ခြင်းဖြင့်သာ ငြိမ်းချမ်းရေးရမည် ကြိုးစားရသည်။

သို့ကြောင့် ခက်အလိုကျ ပြောရသည်။ ခက်အလိုကျပြောလိုပါက မိစ္ဆေခက် ရွှေမျက်နှာတော် ပွင့်လန်း၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ လာ ... သွားကြမယ်”

ကြားထဲက အလှဆင့် စိတ်ပင်ပန်းရ၏။

“လာ ဆင့်”

ဖီဖီဝေဖွားက အလှဆင့်ကို နားလည်စွာကြည့်၍ လက်ဆွဲခဲ့သည်။ နှင်းဆီခက်က သူမ အလိုကျဖြစ်တဲ့အခြေအနေမို့ မြူးနေမိသည်။

“ဦးနီ ပြန်တော့”

ဒီရိုင်ဘာကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဦးနီက သိပ် သဘောမကျဟန်ဖြင့် -

“သမီးတို့သွားတဲ့ဆီ ဦးနီလိုက်ဖို့ပေးမယ်လေ”

“လျှာမရှည်နဲ့ ဦးနီ၊ ပြန်ဆိုပြန်”

မောက်ဟာတဲ့ပြန်ပြောဟန်က လူကြီးတစ်ဦးကို ခံခက်မှုမရှိစေသည်။ မာကယ်ဆို စေတနာပါပါပြောတဲ့ ဦးနီကို ဒီလိုမပြောသင့်ဘူး ခက်လေးရဲ့မောက်ဟာတွေ ဘယ်အချိန်မှအပိုးကျိုးမလဲ။ ဒါကိုပဲ ခက်

ကား။ သည်းခံခွင့်လွှတ်လက်စရှိတဲ့အတိုင်း သည်းခံခွင့်လွှတ်ရုံသာ။ ဦးနီကားမောင်းထွက်သွားမှ ခက် ကျေနပ်အားရဖြစ်သွားသည်။

“လာ သွားကြမယ်”

“ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

“တက္ကစီနဲ့ပေါ့ဟဲ့”

“ခက်ရယ် ခက် တက္ကစီစီးဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဦးနီကားနဲ့ဆို ဘယ်လောက် အဆင်ပြေသလဲ”

“အိုး ခက်စိတ်ကောက်နေတာ အလှရဲ့ ဦးနီကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာ ခက်စိတ်မကြည်လင်တာ စံအိမ်တစ်ခုလုံး သိသွားမှာလေ၊ ကဲ လာကြစမ်းပါ”

နှင်းဆီခက် ရှေ့ကဦးဆောင်ထွက်သွား၏။ အလှဆင့်နဲ့ ဖီဖီဝေဖွားလည်း မနေသာ။ သူငယ်ချင်းနောက်က ပါခဲ့ကာ လမ်းဘေးရပ်ပြီး တက္ကစီတား၏။ တက္ကစီသုံးလေးစီးလွန်ပြီးမှ တက္ကစီအပြုရောင်လေး ဆုံးရင်၏။

“ဟင်”

တက္ကစီဒီရိုင်ဘာနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် ကားပေါ်တက်မလိုဟန်ပြင်နေတဲ့ ခက်အမူအရာလေး တစ်ခုသွား၏။ မမိမ်းနဲ့ စိတ်ဆိုးစဉ်က တက္ကစီစီးမိတာကလည်း ဒီတက္ကစီ။

တက္ကစီမံပေးတဲ့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပါ ခက်ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီတက္ကစီဒီရိုင်ဘာ ခံရပြီးပြီ။ ခုလည်း ဆုံးပြန်ပြီ။

“ကျွတ် မစီးတော့ဘူး၊ နေဦး”

ခက် ချက်ချင်းပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကာ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ထုတ်လိုက်၏။

“ရော အကြွေးပေးတာ၊ သွားတော့”

အံ့မယ်၊ ခက်ပေးတဲ့ငါးထောင်တန်ကို ဆွဲယူတဲ့တက္ကစီဒီရိုင်ဘာက ခပ်တည်တည်။ သူကလည်း ခက်ကို သေချာမှတ်မိရုံနဲ့ ငါးထောင်တန် ယူပြီး ထောင်တန်လေးရွက် ကမ်းပေး၏။

“အဲဒီတုန်းက တက္ကစီတစ်ထောင်ပဲကျတယ်၊ လေးထောင် ပြန်ယူ”

“အံ့မယ်၊ ဘယ်လောက်ကျကျ ခက်ပေးတာယူ၊ ပြန်မအပ်ခဲ့ သွားတော့”

“မင်းပေးတိုင်း ငါ မယူဘူး”

“ဘာရှင့်”

နှင်းခေါ်ခက် စိတ်ဆိုးသွား၏။ ခက်ကို ဒီလိုမျိုး ဘယ်သူ အာခံ လို့ရဖူးလဲ။ ခက် စူးစူးရဲရဲကြည့်တော့ ...

“ခက်”

အလှဆင့်နဲ့ ဖီဝေါမွေး စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လှမ်းဆွဲ၏။ ခက်က

“နေစမ်းပါ”

ခက် တက္ကစီသမားနားတိုးသွားပြီး ...

“ဒီမှာ ရှင် ဘာလူပါးဝတာလဲ”

“ဟ ဘာလိုင်းကြီးပါလား၊ ငါက တန်ရာတန်ကြွေးထက် ပိုယူ ကောင်မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းပိုက်ဆံအပို မင်းပြန်ယူ၊ အေး နောက်ထပ် ကြွေးဆပ်ချင်သေးရင်၊ ငါ့ရှုပ်အင်္ကျီ ငါ့ကိုပြန်ပေး၊ ဒါပဲ”

တက္ကစီဒီရိုင်ဘာ ဟောခနဲပြောချကာ ပိုက်ဆံလေးထောင်ကို ခက်ထံပြန်ထိုးပေးရင်း ကားကို ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

ခက်မျက်လုံးမှာ မီးတောက်မတတ် ဖြစ်သွား၏။ လက်ထဲ ခက်နေတဲ့ ထောင်တန်လေးရွက်နဲ့ ထွက်သွားတဲ့ ကားနောက်ပိုင်းကို

ကယောင်ကတမ်းကြည့်လျက်။

“ဘာဆိုလို့၊ ငါ့ရှုပ်အင်္ကျီ ငါ့ကိုပြန်ပေးလို့ ပြောရတာလဲ”

ခက် ခေါင်းထဲမှာ လှိုင်းထသွား၏။

“တောက်”

“ခက်ရယ်”

အလှဆင့်နဲ့ဖီဝေါမွေး ဟန့်တားရအခက်၊ အားပေးရအခက်

ဖြစ်ကာ ပျာလာခတ်ရင်း။ အရေးကြီးတာ ခက် စိတ်ကြည်ဖို့မဟုတ်လား။

“ကဲပါ ခက်ရယ်၊ ပိုမယူတော့လည်း ခက် သက်သာတာပေါ့”

“တောက်၊ ဒါ သက်သက် ခက်ကိုကြောတာ၊ နေစမ်းပေါ့ဦး”

သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ ပြန်ပေးတဲ့ ဒါ ဘာစကားလဲ၊ ခက်ကို ခက်ကို”

ခက်ပြောနေတဲ့စကားလုံးလေး ရှေ့ဆက်လို့မရတော့ပါ။ မနက်

က နီးနီးချင်း ခက်ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည် ရှိနေမှန်း

ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာတာမို့။

“တောက်၊ ဘာတွေလဲဟာ၊ ဒီဒီရိုင်ဘာစုတ်က”

“ဟိုမှာ တက္ကစီနောက်တစ်ဖီးလာနေပြီ၊ လက်တားလိုက်မယ်

နော်၊ ခက်”

ဖီဖီဝါမွှေးက ထိုဇာတ်လမ်း မြန်မြန်ပြတ်စေဖို့ စကားလမ်း

ကြောင်းပြောင်းပြော၏။ ခက်စိတ်က ရန်လိုချင်တာပဲသိတာမို့။

“မတားနဲ့”

အသံကုန်ဟန့်တာရင်း ပလက်ဖောင်းပေါ် ဘောက်ဆစ်

ဘောက်ဆစ် လျှောက်ထွက်သွား၏။

ထိုအခါ အလှဆင့်နဲ့ ဖီဖီဝါမွှေး မနေသာ။ သခင်မလေးနောက်

အသော့လိုက်ပါရကား။

အခန်း (၁၀)

“နိုင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲကွ”

နောက်ကနေ ပခုံးဖက်ပြီး မေးလာတဲ့အောင်စင်။ နိုင်တကာ မသိမသာလေး ပခုံးပင့်ကာ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်က ဖုံးကွယ်ချင်စွာ။

“အံ့ဟာ၊ မတွေ့လို့ဘဲ၊ တွေးပျားတွေ့ရင် ငါတို့ကောင်တွေကို တောင် မှတ်မိတော့မယ်မထင်ဘူးကွ”

“ဟာ တကယ်ပြောတာကွ”

နိုင် မလုံမလဲပြောရင်း ကားဆီ ထထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။

“ဘယ်လဲ”

“ပါစင်ကျာတစ်ယောက်ကို ပလာစာပို့ပေးစရာရှိလို့”

သူ ဒါပဲပြောကာ အောင်စဉ်ရှေ့က ထွက်ခဲ့မိသည်။ အောင်စင်က တော့ ပြောစရာရှိတာပြောခွင့်မရလို့ အားမလိုအားမရ ကျန်ခဲ့မှာ သေချာသည်။

သူတစ်ကိုယ်တည်း ကားလျှောက်မောင်းရင်း ရင်မှာ အတွေးတို့ လှုပ်လာကာ။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လောက်ဘဝင်မြင့်မှန်း သိသာသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးစိုက်ဟန်လည်း မရှိ။

ပြောချင်ရာပြော၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ နေချင်နေသလိုနေ ဆိုတဲ့ ဒီဒိုင်းနဲ့ ဒါကြောင့် သူမကို စိတ်ပူပန်ရတာနေမှာ။ ဒီလိုမိန်းကလေးနဲ့ ကြုံမိမှ သခင်ချိုက ပိုပြီး အရည်အသွေးရှိမှန်း သိသာသည်။

သခင်ချိုက လိမ္မာယဉ်ကျေးသလို အလိုက်သိ၏။ ဒါ့ပြင် နားလည်မှုလည်း ရှိသည်။ လူမှုဆက်ဆံရေး ပြေလည်သည်။ အပြုအစုအယုအယလည်း တော်သည်။

အိမ်မှုကိစ္စ အထိန်းအသိမ်းတော်သလို ဣန္ဒြေလည်းရှိသည်။ ငွေကြေးမပြည့်စုံပေမယ့် စိတ်သဘောထားပြည့်ဝ၏။ ဒါကြောင့်လည်း စိုးမင်း သူ့ကို အတင်းတိုက်တွန်းခြင်း။

“အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဇနီးမယားအရည်အချင်းပြည့်မှ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေး သာယာမှာကွာ အိမ်တွင်းမှုမခိုင်နင်းတဲ့ ခြလရမ်းမိန်းမနဲ့

ညားရင် အဲဒီယောက်ျား လူမွေးလူယောင်ပြောင်ဖို့မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းကို ပြောနေတာ ... ချို့မှာ ဇနီးမယားကောင်းပီသတဲ့ သင်္ကေတတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငါတို့ကောင်တွေက အိမ်ထောင်သည်တွေမို့ ဘယ်မိန်းကလေး ဘယ်အရည်အသွေးဆိုတာ ကြည့်တာနဲ့ မြင်တယ်။ အရေးကြီးဆုံးက မင်းပေမေ၊ မင်းပေမေလို ရောဂါသည်အဘွားကြီးကို အနီးကပ်ပြုစုယုယဖို့ဆိုတာ တော်တန်ရုံမိန်းကလေး စိတ်မဝင်စားဘူး နိုင်၊ မင်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ချို့ကို ရင်ပွင့်လိုက်တော့ မင်းပေမေလည်း ချို့ပေမေကို နားဖောက်မယ်တဲ့။ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားကို မင်းအချိန်ဆွဲနေတာ အကျိုးမရှိဘူးကွ။ ကြိုက်လိုက်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ”

မင်းစိုး မြောက်ပေးတဲ့စကားလုံးတွေအတွက် ဝမ်းသာရမှာလား။ အားတက်ရမှာလား။ သူ မခွဲခြားတတ်ပါ။ သို့ပေမယ့် သူ ခွဲခြားခြားသိနေသည်က ခံစားမှု။

ဟုတ်ပါသည်။ ခံစားမှုမှ ခံစားမှုအစစ်။ ချို့ကို မြင်နေလို့ ဝတ်လှိုင်းနှင့် သွေးထဲက ဆူလှုပ်သောဖီလင်ပျိုး ဖြစ်တည်မလာ။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ပြောရိုးပြောစဉ်ပြောရလျှင် အဲဒီဖီလင်က အချစ်ဆိုတာလား။ သူမလေးကို မြင်လိုက်ရရင် စိတ်က ထိုဖီလင်တို့ ဆူဝေလျက်။ ဇနီး

မယားအဖြစ် ဆက်ဆံလိုစိတ်တို့ ဖြစ်တည်ဖူးခဲ့သည်။

ခက်တာက ထိုမိန်းကလေးက ချို့လို ငွေတန်ဖိုးနားလည်သူ မဟုတ်။ ငွေကို စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ စိစစ်သုံးစွဲတတ်သူမျိုးလည်း မဖြစ်။

ထိုမိန်းကလေးနဲ့သာ အိမ်ထောင်ပြုရင် မင်းဖိုးပြောသလို လူထူး လူယောင် ပြောင်မှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။ ပြီးတော့ ဘဝအနေအထား မတူတာက ပိုဆိုးသည်။

တော်ပါကွာ။

မင်းလေးနဲ့ကိုယ်နဲ့ ပြန်မဆိုတာ ကောင်းတဲ့နိမိတ်။

ဘယ်တော့မှ မဆုံကြ။

အခန်း (၁၉)

“တိ တိ တိ”

ဖုန်းမြည်လာတော့ ကမန်းကတန်း ဖုန်းကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို”

“ခက် ဇိုင်းပါ”

ကျွတ်။ ဒီဇိုင်းသစ်အသံက မိန်းကလေးတွေ ပစ်ကျလောက်

အောင် ဆွဲဆောင်အားပါပါပေသည်။ သို့သော် ခက်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်

နိုင်စွမ်း မရှိသေးပါ။ ထို့ပြင် ငြီးငြူချင်စိတ်ပါ ပေါက်၏။

“ပြော ဇိုင်း။ ဘာလဲ”

“Promise ဖက်ရှင်ဆိုင်သစ်မှာ ကိုရီးယားဖက်ရှင်သစ်ရောက်နေတယ်တဲ့ အဲဒါ shopping ထွက်ရအောင်လား”

“ဟင့်အင်။ ခက် shopping မထွက်ချင်သေးဘူး။ ဒါပဲခက်ခက် စကားစပြတ်ပစ်ပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ဒီဒိုင်းသစ် ခက်မှာ ဖိလင်တွေ ငုပ်ရှသလိုဖြစ်သွားမှာ သေချာသည်။

ငုပ်ချင်ငုပ်၊ မြှုပ်ချင်မြှုပ်။
ခက်က ခက်စိတ်နဲ့ခက်လေ။ ခက်ကို ဘယ်သူပိုင်စိုးလို့ရလက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါင်းအုံးဘေး ပြန်ချရင်း ဖိမ်နဲ့နှပ်ဖို့ ဖက်ခွလုံအားပါးတရ ခွ၏။ ထိုစဉ် ...

“တီ တီ တီ”
ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။ ဒိုင်းပြန်ခေါ်ဖုန်းသိတာမို့ ဖုန်းမကိမြည်ချင်သလောက်မြည်ပါစေ။ ခက် မှုန်လုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဖုန်းမြည်နေလို့ကောင်းနေဆဲ။ ခက်ကလည်း မကိုင်။ ထို့နောက် အတန်တော့ ဖုန်းသံတိတ်သွား၏။

ဒိုင်းရယ် ...
ခက်စိတ်က ရှင့်အပေါ် သစင်ပန်းခက်လို အဖျားမညွတ်အဘူး။
ဘူးရှင့်။
ခက် အတွေးနဲ့ ဒိုင်းကိုပြန်ပြောနေပေမယ့် မြင်လွှာမှာ မြင်ခ

ခက်က ဒီရိုင်ဘာ။
ကျွတ် ...

ဒီနေ့ ခက်ကို ပြန်ပြောရုံမက တုံ့ပြန်ထွက်သွားသည်က လှည့်လည်တမ်း နှင်းဆီခက် ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ မသိရောသလား။ ဟုတ်တယ်လေ ...။ တကယ်ဆို ခက် ပိုက်ဆံအပိုပေးတာ

လှည့်လည် ဒီရိုင်ဘာက အားရဝမ်းသာစိတ်နဲ့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောဆိုခက်သော်လည်း မာရေကျောရေပြန်ပြောတာ အခံပြင်းဆုံး။
ဒါ သက်သက်မဲ့ ခက်ကို လက်တုံ့ပြန်တာ၊ မြစ်နိုင်တယ်။
နေဦး ... ရှင့်အကျိုးတဲ့။

ချက်ချင်း စံအိမ်ပြန်လာပြီး ဒင်းအကျိုးအစုတ်ကို ရှာသည်။
လမ်းက လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက်ကာ လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ထည့်နေတာမြင်တော့
ဒိုင်း ပေါက်ကွဲချင်သည်။

“မမစ်မစ်။ အဲဒီအကျိုးကို လမ်းပေါ် လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ”
“ညီမလေး”
“ဟွန်း။ ဒီရိုင်ဘာကောင်အကျိုးလေ၊ သူ့အကျိုး လမ်းပေါ်ပစ်
အားလိုက်မယ် ပေး”
“မဟုတ်တာဘဲ ခက်လေးရယ်”
“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဒင်းက ခက်ဆီက ပြန်တောင်းနေ

တာ၊ ခက်ကို အရှက်ခွဲတာခွဲတာတယ်။ ခက် အရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး မေစိမ်း။ ပေး ပေးစမ်းပါ။

နှင်းဆီခက် ပြောရင်းဆိုရင်း မမစိမ်းလက်ထဲက ထိုအင်္ကျီကို လှပူလိုက်သည်။

“ခက်”

စိမ်းစိမ်းစို ပြန်လှူကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။

ဒီတစ်ခါ ခက်ကို စိမ်းစိမ်းစို စိတ်ကုန်ချင်စ ဖြစ်လာသည်။

နှင်းဆီခက်က ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်။ ထိုအင်္ကျီကို တိုင်း တွဲလောင်းဆွဲကိုင်လာပြီး ခြုံပြင်ဘက် ထွက်ဖို့ပြင်သည်။

ထိုစဉ် ဒီစိုင်းသစ်ကား ခြုံထဲဝင်လာတာ တွေ့သည်နှင့် ကိုယ့်ရိုက်သတ်ကာ တိုက်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“မမစိမ်း။ ခက်မရှိဘူးလို့ စိုင်းကိုပြောလိုက်”

ဒါပဲပြောပြီး ခက်အခန်းထဲ ဝင်နေခဲ့တာ။

ခုဆိုရုံထိ သူ့အင်္ကျီကလည်း ခက်နဲ့အတူ ခက်မွေ့ရာပေါ်ရောက်လျက်။

ခက် မကျေနပ်။ ဒီအင်္ကျီကိုမြင်လေ သူ့ပုံရိပ် လွှမ်းမိုးထေ

“တောက်”

အောက်ထပ်မှာ ဒီစိုင်းသစ်က မမစိမ်းနဲ့ စကားပြောနေ

အညွှန်းတွေ ဆွဲဆန့်ထားရတာ။ ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန်ချင်လာသည်။

နေနှင့်ဦးရှင် ...။

ရှင်မျက်ခွက်တည့်တည့် ရှင်အင်္ကျီနဲ့ ပစ်ပေါက်ရမယ်။ ဒါမှ

ခက် ကျေနပ်နိုင်မယ်။ ဟုတ်တယ်။

အားညှိဆမ်း

ညှိရင်း ဘာမှနားမလည်စွာ သက်မချကြ၏။

ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ။

ထိုခြံထဲ ခက် ဝင်သွားရတဲ့အကြောင်းရင်းကို သိလိုကြပေမယ့်

ဘာကြောင့် မပယ်ရှားလိုကြ၊ ဒါကြောင့် ကားပေါ်မှာသာ လှမ်းကြည့်နေရ

မိန်းမ

ခက်က ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပေါ်တက်ဖို့ နှာခေါင်းရုံဖိသား

မိန်းမ သည်။ အုတ်ခုံလှေကားဖြစ်ပေမယ့် ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးက

အကင်းလှ သည်မဟုတ်ပါလား။

ဒီလို အိမ်စုတ်အိမ်ပျက်လေးပေါ် ခြေချရမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ

မိန်းမဆီခက် ထင်မှတ်မထားခဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီအိမ်လေးပေါ်မှာ

မိန်းမဆီခက် နေတယ် မဟုတ်လား။

ဒင်းအိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဒင်းမျက်နှာကို ဒင်းအင်္ကျီထည့်ထားတဲ့

မိန်းမဘာဒီလက်ဆွဲအိတ်နဲ့ ပစ်ပေါက်မည်။ ပြီးရင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်မည်။

မိန်းမဆီခက် ဘယ်လိုတုံ့ပြန်တတ်သလဲ ဒင်းသိဖို့ ခက် ရှင်းအိမ်

ပေါ် ရောက်ခဲ့ပြီလေ။ အုတ်လှေကား သုံးဆင့်တက်ပြီး ဝရန်တာပေါ်

ခက် ခြေချမိလျှင် ...

“သား သားကို ချိုကလွဲပြီး မေမေ ဘယ်သူ့နဲ့မှ သဘောမတူ

မိန်းမဆီခက်

အခန်း (၂၀)

“ခက် ဘယ်လဲ”

ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် ကားမောင်းသူနေရာမှ သုတ်ခနဲ ဆစ်စ်
သုတ်သံချင်း။ အလှဆင့်နဲ့ဒီဇီယိုပေး ပြိုင်တူလိုလိုပေးလေသည်။

မိန်းမဆီခက် မဖြေ။ လက်ဆွဲကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ ‘တစ်ယောက်
မှလိုက်မလာကြနဲ့’ ဟု တားမြစ်စကားပြော၏။ ထို့ပြင် ရွက်လှုပ်နှံမှု
နဲ့ မျက်နှာစာခြစ်ညှိုးရိုးလုပ်ထားသည့် ခြံထဲ သစ်သားတံခါးလေး တွဲ
ဖွင့်ပြီး ဝင်သွား၏။

အလှဆင့်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော့ပျော့ညက်ညက်အသံ။ သို့သော်လည်း သားဖြစ်သူအပေါ် ပါဝါရှိမှန်း သိသာနေသည်။ ထိုအသံကြောင့် ခက် ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

သူ့အမေက သူ့ကိုနားချနေတာလား။

ခက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ နားစွင့်လျှင် အဒေါ်ကြီးအသံကြားရပြန်၏။

“သားက ချို့ကို ခေါင်းမညိတ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ မင်းတို့ပြောသလို ခပ်ဆိုးဆိုးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သား စိတ်ဝင်စားနေတာလား”

“မ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

သူ့အသံက ဖုံးဖုံးကွယ်ကွယ်ပြောနေမှန်း သိသာနေသည်။

“မဟုတ်ဘူးဆိုလည်း မငြင်းခွဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ သား ချို့ကိုမချစ်သလိုဘဲ”

“ဘာ”

အဒေါ်ကြီးအသံ မယုံနိုင်အောင် ကျယ်ထွက်လာသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူ့မျက်နှာတည့်တည့် ဒီအင်္ကျီနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်ရင် ဘယ်အနေမလဲ

ခက်သိချင်လာသည်။ ဒါကြောင့် ခက် ခြေလှမ်းလေး ရှေ့ထိုး

... ပြင်လျှင် ...

“ပြန် ပြန်ပြောစမ်း သား။ ချို့ကို မချစ်သလိုဘဲဆိုတော့ ဟိုမိန်းမဆိုးကို ချစ်သလိုပဲလို့ ပြောတာလား”

အဒေါ်ကြီးအသံက ခံပြင်းနေသည်။ ပြီးတော့ ချို့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မြတ်နိုးသလောက် ဟိုမိန်းမဆိုးလို့ နာမ်စားသုံးတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် မနှစ်မြို့စိတ်နဲ့ ခါးခါးသီးသီး ရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေသည်ဟု ခက် ထင်သည်။

“ပြောလေ သား”

“နှင်းဆီခက်က အလိုလိုက်ခံရဖန်များလို့ ဆိုးနေတာပါ”

“ဘုရားရေ”

ခက် ရင်ခေါင်းထဲက ဘုရားတလိုက်တဲ့အသံ ခုန်ထွက်လှပသတိ ဖြစ်သွားသည်။ သူက ခက်ကို။

“ဒီမှာ သား ကိုယ်နဲ့ အခြေအနေချင်းမတူတဲ့မိန်းကလေးကို မပန်းပါနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုစိုက်ဆိုတာ သား သိတယ်မဟုတ်ဘူး။ အဲလောက်စိုက်ဖြစ်နေမှတော့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် မိန်းကလေး ဘာဖြင့် ရွှေပေးလို့မရဆိုတဲ့ အဆင့်တန်းမဟုတ်ဘူး။ ရွှံ့ပိတ်လို့မနိုင်ဆိုတဲ့ ခြေလှမ်းအစားထဲကလေ”

“တောက်”

ခက်ကိုပြောနေလိုက်တာ ကြည့်စမ်း။

ခက် ပေါက်ကွဲစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

“ရှင်ကြီး ဘာလူပါးဝတာလဲ”

ခက် အိမ်ပေါ်တက်ရင်း အဒေါ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုး မေးချ လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ သူတို့သားအမိ ကြောင်သွား၏။

နှင်းဆီခက်ကို ဘွားခနဲ မြင်ရလျှင် ထိုင်ရာမှထလျက် အာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာကြည့်လျက် ...

“ခက် ဣန္ဒြေက ရွှေပေးလို့ မရတဲ့လား။ ဒီမှာ ရှင်ကြီး ... ခက် ကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောရလောက်အောင် ဘယ်အစားထဲကမို့လဲ၊ စိတ်ချ ... အဲဒီစကားအတွက် ရှင်ကြီး နောင်တရသွားစေရမယ်”

“တောက်”

‘ဘုတ်’

ပြောရင်းဆိုရင်း လက်ထဲက အကျီအိတ်နဲ့ ထိုအဒေါ်ကြီးထံ ပစ်ပေါက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“တောက်”

ရှင်ကြီးကို တစ်သက်မကျေဘူး။

ဘာတဲ့ ... ရွံပိတ်လို့မနိုင်တဲ့ ဣန္ဒြေမမှူမျိုးတဲ့၊ တွေ့ကြသေးတာ

ပေါ့

အခန်း (၂၁)

“ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်မှ မကောင်းဘူးဗျာ”

သူငယ်ချင်းအားလုံးကို နိုင်တကာ မကျေမနပ်ပြောချ၏။ နှင်းစိုးတို့ မမှူသလို ပခုံးလေးတွေပင့်သူပင့်၊ မျက်ခုံးပင့်သူပင့်ဖြင့် ထို ကောင်းကို ပြန်ချေဖို့ အာရုံရောက်၏။

“ဘာလဲကွ၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ”

“မေမေ့ကို နှင်းဆီခက်နဲ့ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ ချွန်တွန်းလုပ် ကြလဲ”

“ဟ ငါတို့ကောင်တွေပြောတာ လွဲလို့လား”

...အောင်စင်၊ ငါနဲ့ခက်က ဘာမှဆိုတာမဟုတ်ဘူး...
ဆိုသော်လည်း မင်းစိတ်နှလုံးသားနဲ့ နှင်းဆီခက်ကို သွန်နေတာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိပြီလဲ"

"ဟာ မင်းတို့ကွာ"

နိုင်တကာ မျက်နှာကြီးထားမတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည့် သူ့စိတ်ခံစားချက်ကို ဖတ်တတ်နေတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း အခြားကတ်သလိုဖြစ်၏။

ထို့ပြင် မလုံတဲ့စိတ်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းထဲမှ ထထွက်ခဲ့ဖူးပြင်လျှင် ...

"ထိုင်ဦး နိုင်"

သူ့ရက သူ့လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ပြန်ထိုင်စေသည်။ သူ့စိတ်က မထိုင်ချင်ပါ။ သူငယ်ချင်းတွေ ပိုင်းစနစ်ဆွဲထိုင်စေတာကြောင့် ပြန်ထိုင်ရကား။

"ဒီမှာ နိုင်"

ငါရင့် အိမ်ထောင်သည် မင်းစိုး စကားစလေသည်။

"မင်း ကိုယ်တို့ကို ညှာလို့မရဘူး။ မင်းစိတ် နှင်းဆီခက်အပေါ် ညှာတံရံမက ဖျော်ဝင်နေတာ ငါတို့ကောင်တွေ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို စိတ်ကူးယဉ်နဲ့ နှင်းဆီခက်ကို သူ့အစ်ကိုတောင် မနိုင်ဘူး။ ဘာကွ"

...နှင်းကြဲနေတဲ့ မိန်းကလေး။ မင်းတောင် ဒီကနေ့အထိ ဘီယာ...
...ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ နှင်းဆီခက် ဘီယာတင်မက ဘာညှာတွေ...
...တက်ပြီး မူးရှူးနေတာမျိုး။ အဲဒီညကအဖြစ်မျိုး နှင်းဆီခက် ဘယ်...
...လို့မလဲ၊ မင်းသိလား"

"ဟုတ်တယ် နိုင်၊ အဲလိုအချိန်မှာ ဘယ်ကောင်မဆို အခွင့်ရေး...
...ဘယ့်မှာပဲ၊ မင်းလို ဥပုသ်စောင့်တဲ့ကောင် တစ်ကောင်မှ သူတို့အသိုင်း...
...ပိုင်းထဲမှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ မှန်တယ်။
...ခြေက ရွှေပေးလို့မရဆိုတဲ့ အစားထဲက"

"ကွတ်"

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းပြောနေကြလေ...
...နိုင်ဘကာ အနေခက်လေ။

"အဲဒါကြောင့် မဖြစ်သင့်တာမဖြစ်ရအောင် ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောပြ...
...လိုက်တာ"

"အဲဒီအပြောနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မင်းတို့သိလို့...
...လား"

"ဘာတွေဖြစ်ကုန်လို့လဲ"

"မေမေပြောနေတာ နှင်းဆီခက် နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားသွား...
...တာကွ"

“ကြားသွားတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟာ ... ကောင်းတတ်လားကွာ”

“ကောင်းတယ်၊ တိုက်ရိုက်ကြားသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ မင်းစိတ်ထဲ ဘာရှိလဲဆိုတာ နှင်းဆီခက် သိသွားသလို နှင်းဆီခက် ဘယ်လိုမိန့်ကလေးဆိုတာ နှင်းဆီခက်ကိုယ်တိုင် မြင်သွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ရှက်တတ်ရင် နှင်းဆီခက် ဣန္ဒြေနေသွားဖို့ လမ်းစရာသွားမယ်”

“မင်းတို့မြင်တာက တလွဲကွ”

နိုင်တကာ ပြောလိုက်တော့ အောင်ဇင်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“နေစမ်းပါဦး ... ငါတို့ အမြင်လွဲနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အေး ငါတို့ အမြင်လွဲနေလို့ နှင်းဆီခက်စရိုက်ကို သဘောမကျတာ မင်းက တည့်တည့်မြင်တဲ့သူဆိုတာ နှင်းဆီခက်ကို စိတ်ရှိတိုင်း လွန်ကျူးနေတာလေ၊ အဲဒီလွန်ကျူးစိတ်က မင်းစိတ်ကို သာယာအောင် ဖြားယောင်းနေတာ၊ အဲဒီ ဖြားယောင်းမှုထဲ မင်းပျော့ချင်နေတာ”

“ဟာ မင်းတို့ကွာ”

“ငါတို့ကောင်တွေ ဒဲ့ပဲပြောတတ်တယ်၊ မင်းစိတ်က တန်ဖိုးရှိတဲ့ ချို့ကို မပျော်ဝင်ဘူး။ ခံစားလို့မရဘူး၊ ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ချို့

သာ နှင်းဆီခက်လို မင်းရှေ့မှာ ခြလရမ်းဖြစ်ပနေဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းစိတ်က ချို့ကို တပ်မက်စိတ်မဖြစ်ဘူး။ နှင်းဆီခက်က”

“မပြောနဲ့ကွာ”

နိုင်တကာ ဆက်မကြားလိုတော့ပါ။ သူ့စိတ်က ချို့ထက် နှင်းဆီခက်ပေါ် ယိမ်းနေတာ တပ်မက်စိတ်ကြောင့်ဟု ခေါင်းစဉ်မတပ်ချင်။

“အေး မပြောနဲ့ဆို မင်းလည်း နှင်းဆီခက်နဲ့ ကင်းအောင်နေ”

“ငါကရော ခက်နဲ့ ဆက်သွယ်နေလို့လား”

“မင်းစိတ်က ခံစားမှုတံတားထိုးနေတာလေကွာ၊ ဒါကြောင့် သတိပေးနေရတာ၊ ရှင်းလား သူငယ်ချင်း”

သူရ တရစပ်ပြောရင်း စကားလက်စသတ်လိုက်သည်က ရှေ့ဆက် အချေအတင်မဖြစ်စေချင်လို့။

“ကဲပါကွာ၊ မင်းစိတ်ကို မင်း တည့်ငြိမ်အောင်ထိန်း၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ ယောက်ျားချင်းကိုယ်ချင်းစာတယ် နိုင်၊ လူချိုဘဝမှာ စိတ်ခံစားချက်လမ်းလွဲရင် တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ ညှားတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်စိတ်ပူတာ”

“ဟုတ်တယ်နိုင်၊ ဒေါ်ဒေါ်အနေနဲ့ ချွေးမကောင်းပဲလိုချင်တာ၊ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်ကို မိခင်လိုချစ်နိုင်တဲ့ ချွေးမမျိုးလေ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ကောင်တွေ ပျောင်းပျောက်ပါကွ”

နိုင်တကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လှူရှင်းချိန်မှ တော်သေးသည်။ နောက်ဆိုမလွယ်။

သူ့အကြောင်း သူစိမ်းတွေ သိကုန်မည်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ သိသွားရင် သူ့သတင်းက စည်တော်ကြီးတီးပြီး ကြော်ငြာသလို ဖြစ်သွားမည်။

"ကဲ ဘာမှတွေ့မနေနဲ့၊ လောလောဆယ် ချို မင်္ဂလာတွေ့သွားမယ် ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ လိုက်ဖို့လိုက်။ မင်းနဲ့နှင်းဆီခက်ကိစ္စ ချိုမသိဘူး။ ဒေါ်ဒေါ်လည်းမပြောဘူး။ မင်းအပေါ် ချို စိတ်ကွက်သွားမှာပဲလို့ ငါတို့လည်းမပြောဘူး။ မင်းနဲ့ချို ပြေလည်တာပဲ ငါတို့ကောင်တွေ မြင်ချင်တယ်။ ကဲ သွားတော့ကွာ"

သူငယ်ချင်းတွေက ချိုဘက်တော်သားပီသစွာ တွန်းလွှတ်ရမ်းသူလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှေ့ဆက်မနေလိုပါ။ ဒါကြောင့် ထာသွက်ခဲ့သည်။

ချိုရေ ငါ့စိတ် ငါ့ခံစားချက်ကို နားလည်ပေးပါဟု ရင်ဖွင့်ရင်း။

အခန်း (၂)

"နေဦး နိုင်"

"ဘာလဲ ချိုရဲ့"

နိုင်တကာ အရှိန်လျှော့မောင်းရင်း မေး၏။ ချိုက ရွှင်မြူးနေသာမျက်နှာလေးနှင့် သူ့ဘက်ငဲ့ကြည့်ပြီး ...

"ဘုရားဖူးကြမယ်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ယတြာချေဖို့ ငှက်ခရင်လည်း လွှတ်ရဦးမှာ"

"ရေသွားမှာဆို"

"ပြီးမှ၊ ကဲ ဟိုလမ်းကြားကိုကွေ့လေ၊ ချိုတို့ အမြဲသွားနေကြ"

ရွှေမုဋ္ဌာစေတီလေ”

“အေးပါ”

နိုင် မငြင်းသာ။ ရွှေမုဋ္ဌာစေတီလမ်းဆီသို့ သူ့ကားလေး ချီတယ်လို့ ဝင်လိုက်သည်။ ချီကတော့ တကယ်ကို မျက်နှာလေး ချိုလွင်နေစွာ ချီနဲ့အတူတူ ဘုရားဖူးပြီး မေမေအတွက် ဆုတောင်းတာ သက်စေ့ ငှက်လွှတ်ပေးခြင်းဖြင့် မေမေအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ထပ် ပေးနေတဲ့ချီကို သူ့ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်ရပေသည်။ ချီဘက်က ဒီလိုတွေ သိတတ်လေ သူ့ရင်ခန့်သံ မလုံခြုံစေ တကယ်ဆို သူ့စိတ်က ချီကိုညွတ်ရင် ဘယ်လောက်ကြည်နူးချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလိမ့်မလဲ။

ခုတော့ သူသာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတချုချုနဲ့။ မေမေအတွက် ငှက်ကလေးများ လွှတ်ပြီးမှ ချီက ဈေးသွားသည်။ ချီက ချီမေမေနဲ့အတူ ရပ်ကွက်ဈေးမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားသူ။ လိုအပ်တဲ့အထည် ဘာညာမျိုး ချီက ဝယ်နေကျ။

ချီဈေးဝယ်ထွက်တိုင်း သူလည်းလိုက်ပါနေကျ။ သို့သော် ခုချီက မှာ သူ့စိတ်က ချီနောက် တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဈေးဝယ်တာ ကူညီဖို့စိတ်မပါနိုင်။ ဒါကြောင့် ...

“ချီ ဈေးဝယ်နဲ့၊ ငါ ဖောက်သည်တစ်ယောက်ကို စက်နဲ့

ဆက်ပို့စရာရှိတယ်။ ချီ ဝယ်ပြီးရင် ငါ့ကိုဖုန်းဆက်လိုက်လေနော် ချီ” “ဟွန်း နိုင်ကလည်း ... ဒီနေ့မှ နင့်ဖောက်သည်ကို ပို့စရာရှိရ တယ်လို့”

“ဟုတ်တယ်၊ တိုက်ဆိုင်နေလို့ပါ။ အဲဒီဖောက်သည်က ငါ ဘေးထားရတဲ့ ဖောက်သည်ဖြစ်လို့ဟာ”

“အေးပါ၊ သွားစရာရှိတာသွားပါ။ ချီလည်း ဒီနေ့ ဈေးဝယ်ရမှာ မှားတယ်၊ ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ နော်”

“အင်း”

သခင်ချီ ကြည်သာစွာခွင့်ပြုသည်က သူ့စိတ်ကို ပို၍ မလုံခြုံ စွာဖြစ်ရလေသည်။

“ကဲ သွားတော့”

သခင်ချီက ဘယ်တော့မှဆို သူ့စိတ် သူ့သဘောအတိုင်းရယ် ချီက သွားနေတာသိရင် သခင်ချီ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ မတွေ့ရဲ။

လောလောဆယ် သခင်ချီရှေ့က သူ ထွက်ခဲ့ရတာ သခင်ချီက ချီကို ကျေနပ်ပြုံးလေးနဲ့ ရပ်ကြည့်ပြီး သူ့အရိပ်ကွယ်တာနဲ့ ဈေးထဲဝင်သွား မှာ သေချာသည်။

သူလည်း သခင်ချီအရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားလောက်မှ နှစ်ချက် ငဲ့ကြည့်၏။ သခင်ချီက ဈေးထဲ ဝင်ရောက်သွားလေပြီ။ ချီ

ကို လုံးဝမမြင်ရတော့မှ သူ ကားပေါ်တက်ဖို့ပြင်သည်။ ထိုစဉ် ...

“တီ တီ တီ”

သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးပြည်လာသည်။

“ဟဲ့လို”

သူ ဖုန်းထူးထူးခြင်း ကြားရသည်မှာ ...

“အီး ဟီး ဟီး ဟင်း နင်နော် ဖိုင်း”

“ဟင်”

ရွက်ကြီးတောင် ငိုချလိုက်သော မိန်းကလေး။ ထိုသို့သံနောက်မှ ဖိုင်းဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခု ပါလာလျှင် နိုင်တကာ နားရွက်ထောင်သွား။ ဖိုင်းဆိုတဲ့နာမည် နင်းဆီခက်နှုတ်မှ ထိုညက ကြားဖူးသည်မဟုတ်တာ ဝါဆို ငိုသံက ခက် ငိုသံပေါ့။

ထိုသို့သံ အန္တရာယ်တစ်ခုခုအင်အိုင်ဆိုတဲ့ တွေ ပါနေသလို အတစ်ချက်ပြတ်တောက်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“နင်နော်၊ နင့်ကို ဘယ်သူက ချစ်သူတော်မယ်ပြောလို့တာ သွား နင် ခုချက်ချင်း ငါ့အခန်းထဲက ထွက်သွား။ ဟဲ့ ဖိုင်း ဟီး အီး”

“ဟင်”

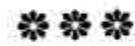
နိုင်တကာ ဘယ်လိုမှ နေလို့မခိုင်းတော့ပါ။ ခက်ကို ဒီဖိုင်းထဲ

ဆိုတဲ့ကောင် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာပြီးစော်ကားနေတာ မြစ်ရမယ်။

‘ဒေါက်’

ငိုသံတွေချဲ့နောက်မှာ အသံပလံတွေ ကြားရကာ ဖုန်းလိုင်းပြတ် တောက်သွားလေသည်။ ထိုဖုန်းကို သူ ထပ်ဆင့်ခေါ်ပေးမယ့် ဖုန်း မကိုင် တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်က ဆူပွက်ကာ ဦးတည်ခဲ့သည်က ခက်တို့ အိမ်အရောက်။

ခက်ရေ မောင်လာပြီဟု ရင်ထဲမှာ ပြောဆိုရင်း။

ဒီနိုင်ငံသစ်ကို မတွေ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှ လှုပ်လှုပ်ခါခါ ဖြစ်နေ
သည်မှာ ခက်၏ ရှိုက်သံကြောင့် ထင်ရသည်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဝမ်းနည်း
ကြီး၊ ငိုရှိုက်ငင်နေတဲ့ ခက်ရယ်။ နိုင်တကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေဖို့
စိတ်ကူးမရှိတော့ပါ။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သိချင်လာသည်။ ဒါ့ပြင် ခက်အတွက်
အိမ်ထဲကကြီးဖြစ်ကာ မွေ့ရာနားရွှေ့သွား၏။

“ခက်”

ဝမ်းစောင်ကြီးခေါ်ရင်း ခေါင်းအပြင်မြို့ထားသော ဝမ်းစောင်ကြီး
ကမန်းကတန်း ဆွဲခွာကြည့်သည်။

“ဟင်”

ခက်မျက်နှာလေး ရဲတွတ်နေသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာလည်း
ခက်ညှပ်တို့ သောသောကြောကာ သူ ခေတ္တမျှ အသက်ရှူဖို့မှေ့သွားသည်
အထိ အသိသိလှုပ်ခါသည်အထိ ရှိုက်နေသော ခက်လေး ကိုယ်လုံးလေး
အတိုင်းသား”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ် ဟင့် ဟင့်
ဟင့်”

တကယ်ကြောက်စွဲစွာ ရှိုက်နေသောအသံနောက်မှာ သူ့အသံ
လေး သိပ်ဝင်သွား၏။ ဒါ့ပြင် ကြောက်စွဲစိတ်နှင့် လူးလွန့်လျက်။

အခန်း (၂၃)

“ခက်”

ဖဲမွေ့ရာလှလှကြီးပေါ်က ဝမ်းစောင်အထူကြီးကြား နစ်မြစ်နေ
သော ခက် ကိုယ်လုံးလေး တုန်ခါနေလျှင် ဝမ်းစောင်ပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်၏။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ခက်၏ ရှိုက်သံကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်။ နိုင်တကာ အခမ်း
ထဲ ဝေ့ကြည့်ရှာဖွေမိသေးသည်။ ခက်ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ကြိုးစားတဲ့
ဒီနိုင်ငံသစ် ကို။

ဆွဲကိုင်ထားမိတဲ့ သူ့လက်ထဲက ခြုံစောင်လေးလွတ်ကုသွားရင်
ဒါ့ပြင် မျက်လုံးလေးစုံမှိတ်လျက် ငိုကြွေးနေတဲ့ သူမမျက်နှာလေးဆီက
သူ့အကြည့်တို့ မခွာနိုင်။

လှုပ်ခါနေသော သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းသားလေးကအစ သူမတို့
လျစ်လျူရှုမထားနိုင် ဖြစ်ရကာ သူမလေး ခံစားနေရတာကို နှစ်သိမ့်စား
လိုတဲ့ စေတနာက ရေစီးကမ်းပြို၏။

“ခက်ရယ်”

ခြုံစောင်ထဲက သူမလေးကို ပွေ့ယူပြီး ...

“ခက် ခက်ကို ဘယ်သူဘာလုပ်လဲ၊ မောင့်ကိုပြောပါ။ ခဏ
ကိုယ်စား မောင် ရင်ဆိုင်မယ်၊ ခက်ကိုထိခိုက်အောင်လုပ်တဲ့သူကို မောင်
လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ခက် ကြောက်တယ်”

သူမလေး ကြောက်စိတ်နှင့် ကယောင်ကတမ်း ညည်းတွားသလို
သူ့ကိုလည်း အားကိုးတကြီး လှမ်းဖက်လျှင် သူ့ကိုယ်သူ မယ်နိုးနိုင်သလို
ဖြစ်ကာ ပွေ့ထားသော သူ့လက်တွေက ခက်ကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင်
ဆုပ်ဖက်မိ၏။

နီးကပ်သွားတဲ့ ခက်မျက်နှာလေး။ နွေးသော ခက်၏ ဝင်သက်
ထွက်သက်က သူ့မျက်နှာကို လာယုယသလို ဟနွေးနွေးထိတွေ့၏။

မိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

“ခက်ရယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိရသေးတဲ့ အခြေအနေတစ်ရပ်က သူ့ရဲ့
အခြေအနေ ဘယ်ဆီဆိုက်ရောက်စေသည်မသိတော့ပါ။

သူ ကောင်းစွာသိလိုက်တဲ့အချိန်က ခက်ကိုယ်လုံးလေးကို
နှုတ်ထဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးထွေးပိုက်ကာ ခက်ရဲ့မျက်ရည်တွေနှင့် ခက်ရဲ့
ကြောက်စိတ်တွေကို သူ့အနမ်းပျားစွာဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးနေမိပြီ မဟုတ်လား။

ဘုရားသည်

အသိဝင်လာသည်။

“ဟို”

သူ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုကိုရည် ခုတစ်လော အလုပ်ချည်းဖိလုပ်နေလို့ စိတ်ပင်
မ်း သွားတာထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုကိုရ် အနားယူဖို့လိုတယ် ကိုယ်တို့ Meet-
ing နားလိုက်ရအောင်”

ရှင်းသန့်ပြောလျှင် ပါတနာဝင်အားလုံး လက်ခံကာ Meet-
ing ခန်းထဲက ထထွက်သွားကြသည်။ ကိုကိုရ် ကြောင်တောင်တောင်
ခပ်နေရာမှ ဂနာမငြိမ်စွာ ပြန်ထိုင်ချရင်း သူ့ခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်။

သူတစ်ယောက်တည်းသာ ထိုပိုးခြိမ်းသံကြီး ကြားလိုက်ရတာ
အသိဉာဏ်ကောင်းနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ပုံမှန်
မသ

လေပြည်လေး နေရာလျက်။ ညနေခင်းက သာသာယာယာ။
အသိဉာဏ်ကြောင့် သူ့နားထဲ ထိုအသံကြားရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမတတ်
အောင်ဖြစ်ရသလို တစ်ခုခုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုမရှိ။ ဖြစ်တည်လို့
သွားသည်။

အခန်း (၂၄)

‘ကျိမ်း’

ကိုကိုရ်သည်နားထဲမှာ မိုးကြိုးပစ်သံကြီး မြည်ဟိန်းသွား၏။ ထို
အသံကြောင့် ပါတနာဝင်တွေနဲ့ Meeting ပြုလုပ်နေတဲ့သူ ကိုယ်ထဲ
လန့်ဖျပ်သလို တုန်ယင်သွား၏။

ထို့နောက် ကယောင်ကတမ်းနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ ဝှက်
ခနဲ ထရပ်မိသည်။ ထိုအခါ ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုကိုရ်”

အားလုံး ဝိုင်းမေးကြတာက သူ့အတွက် စိုးရိမ်စွာ။ မေးသံတွေ

သူ့ဘဝမှာ သူ့စိုးရိမ်ပူပန်ရဆုံးက ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း သာ။ ထင်တိုင်းကြဲတတ်တဲ့ညီမလေး အန္တရာယ်တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့ လား။ ဘုရား၊ ဘုရား၊ လွဲပါစေ ယယ်ပါစေ။

ညီမလေး ဘာမှဖြစ်ပါစေနဲ့ သူ ချက်ချင်းပဲ ညီမလေးဖုန်းကို ခေါ်သည်။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသည်ဟု အကြောင်းပြန်သည်။ ခုနေ့မိ ညီမလေးရဲ့ စကားသံလေးကြားရရင် သူ စိတ်အေးနိုင်သည်။

ခုတော့ သူ့စိတ်က ပို၍ ပူပန်လာသည်။ ထို့ကြောင့် စိမ်းဖုန်းကို ခေါ်သည်။ ဖုန်းဝင်သည်နှင့် စိမ်းအသံကြားရသည်။

“ပြောလေ ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညီမလေးရော”

“မသိဘူးလေ ကိုကိုရဲ့၊ စိမ်းက ကုမ္ပဏီမှာ နေဦး ဒီမှာ ဦးနီ စိမ်းကိုကြိုဖို့ရောက်နေတယ်၊ မေးလိုက်ဦးမယ်”

စိမ်းစိမ်းဖိုက ငှားခန်းအပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေတဲ့ ဦးနီဆီ သွားပြီး မေးရပြန်ရသည်။

“ဒီနေ့ ခက်လေး အပြင်မသွားဘူး၊ ဦးနီလာတဲ့အထိ ခံဒိမ်းမှာ ရှိနေတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးထွန်းစိုး၊ ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ခက်လေး ကို သတိထားမှာပါ”

ဦးနီပြောလျှင် စိမ်း ပူပင်စိတ်လျော့သွားသည်။ ကိုကိုကို ပြန်ပြော

“ခက်တော့ ကိုကိုက စိုးရိမ်စိတ်မပြယ်သေး။

“ဒါဆို ကိုကို အိမ်ပြန်လိုက်မယ်၊ စိမ်းကော”

“လာခဲ့မယ်လေ”

ကိုကိုအလိုကျ ဒါပဲပြောကာ ဦးနီကိုခေါ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ကိုကို ကာနဲ့ ဦးနီမောင်းတဲ့စိမ်းတို့ကား ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ခြံထဲမောင်းဝင်ကာ။

ခြံထဲမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဦးထွန်းစိုးကိုလည်း မတွေ့ရ၊ ခြံတံခါးကြီးလည်း အင်အားပွင့်နေသလို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ တက္ကစီဆိုင်ဘုတ်တပ်ထား တဲ့ ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

ကိုကိုက ကားပေါ်မှ ဦးစွာဆင်း၍ ဧည့်ခန်းထဲ ဦးစွာပြေးဝင် သွားသ်။

“ညီမလေး ခက်”

တကြော်ကြော်ခေါ်သည်။ ညီမငယ် ထူးသံမကြားရတော့ ညီမ ထူးသံအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ် သုတ်ခနဲ တက်သွားသည်။ စိမ်းလည်း မေးသေး။ ကိုကိုနောက် လိုက်တက်သွားတာက စိုးရိမ်စွာ။

ဦးထွန်းစိုးလည်းမမြင်၊ သူတို့မသိတဲ့ တက္ကစီတစ်စီးရောက်နေ တာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒါတင်မက တက္ကစီပိုင်ရှင်ကိုလည်း ဧည့်ခန်းမှာ မတွေ့ရ။

ညီမကိုလည်း မမြင် ဆိုတော့ ဘယ်အစ်ကို မပူလောင်ဘဲ

နေမလဲ။ စိမ်းကတော့ ထိုတက္ကစီကားနဲ့ ဒီခိုင်းသစ်ရောက်နေတာလား
တွေ့ထင်မိသည်။

ဟိုတစ်နေ့က ဒီခိုင်းသစ်ရောက်လာတာ ဒီလိုတက္ကစီနဲ့ပဲ မဟုတ်
လား။ ကား ဝပ်ရှော့ပို့ထားရလို့ တက္ကစီနဲ့ လာရကြောင်း တခုတစ်ခု
ရှင်းပြနေတဲ့ ဒီခိုင်းသစ်ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ရင်း စိမ်းစိမ်းစို ခေါင်းကြီး
လေသည်။

ဘုရားရေ ...။ ကိုကို့နောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါရင်
အတွေးမီးတောက်သွား၏။

“ခက်ရေ ခက်”

ကိုကို့ရဲ့ ခေါ်ဆိုသံနှင့်အတူ ညီမငယ် အခန်းတံခါးကို တွန်း
ဖွင့်လျှင် ...

“အလို”

လင်မယားနှစ်ယောက် ဆွံ့အသွားလေသည်။ ညီမနဲ့ နိုင်တကာ
ဘုရားရေ အစ်ကိုလုပ်သူက ရှက်တာရော ဒေါသထွက်တာရော ပေါင်း
စုလျက် ပေါက်ကွဲသွားလေပြီ။

“အမိုက်မ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ညီမကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ကာ
စိမ်းက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး ...

“ကိုကို”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အတင်းဆွဲ၍ ညီမဆီ တိုးမသွားဖို့ ဆွဲထား
ခဲ။ ညီမဖြစ်သူက နိုင်တကာရင်ခွင်ထဲမှ လူးလဲထကာ အကာအကွယ်
ယူလျှင် အရှက်တရားတို့ ဟင်းလင်းပွင့်လေသည်။

“တောက်”

ဂုဏ်ရည် တောက်ခတ်သံမဆုံးခင် စိမ်းစိမ်းစိုက ခင်ပွန်းသည်
ကို အတင်းဆွဲထုတ်၏။ နိုင်တကာ ခက်ကိုကာကွယ်ထားရင်း အရှက်တို့
သည်းကာ ပြုသမျှ ခံယူဖို့ ခေါင်းငုံ့ထားမိသည်။

ဘုရားရေ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်။ ဒါကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲ
မိုးခြိမ်းသွားတာကိုး။ ညီမ၊ အမိုက်မ။ ညည်းကို ကိုကို ချစ်လို့မရတော့
ဘူးကွာ၊ တောက်။

စိမ်းစိမ်းစို ဆွဲခေါ်ရာနောက် တရွတ်တိုက်ပါလာရင်း ဂုဏ်ရည်၏
တောက်ခတ်သံတွေ ပိုးပွန်လေသည်။

"နိုင် မင်းတစ်ခုခု ဖြစ်လာတာ မဟုတ်လား။ ကား အက်စီဒန့်တွေ ဘာတွေများလား"

သူရ ဖြစ်နိုင်ချေကို ခန့်မှန်းမေးကာ နိုင်ဘေးမှ သစ်မြစ်တုံး ဘစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"ပြောလေ နိုင်၊ တစ်ခုခုဆို ကိုယ်တို့ ကူညီမှာပေါ့ကွ"

သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ မေးမြန်းလာသည့် သူရကို သူ့စိတ်ထဲက ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရမေးသလို ဖြေဖို့ သူ့နှုတ်က ဆွဲအနေသည်။

သူတို့ဖြစ်စဉ်က ထုတ်ပြောဖို့သင့်တဲ့ဖြစ်စဉ်မျိုးမဟုတ်။ သူဟာ အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်တာလို့ ယူဆနိုင်သလို စိတ်ဆန္ဒ၏ နိုးကြားမှုကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့။

ခေါင်းငုံ့နေတဲ့ သူ့မျက်ခွက်ကို ကိုကိုက လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်း၏။

'ခွပ်'

အားခနဲ သူ မအော်မိအောင် သူ ကြိတ်ဖိတ်ခံလိုက်သော်လည်း မျက်ရည်တို့ ဝဲသလို၊ နှုတ်ခမ်းလွှာကြားမှ သွေးစတုရီဖို့၏။

"ကိုကို"

ခက်က ကိုကိုကို ဟန့်တားဖို့ ရှေ့တိုးလာလျှင် ...

အခန်း (၂၅)

"ဟာ ရှာလိုက်ရတာကွာ၊ မင်းက ဒီမှာလာခေါင်နေရတယ်ဆို သူတို့ကားဂိတ်ထိုးနေတဲ့နေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်တိုပင်ကြီးအောက်မှာ နိုင်တကာ ထိုင်ခိုင်းနေခဲ့တာ ကြာလှပြီ။

နိုင်ကား ဂိတ်ထိုးထားတာမြင်သော်လည်း နိုင်ကိုမမြင်လို့ သူ့ဝှေ့ဝဲရှာဖွေခါမှ သစ်တိုပင်ကြီးအောက်က သစ်မြစ်ဆုံမှာထိုင်ပြီး ကြည့်အနာကျသလို ဝိုင်းနေတဲ့ နိုင်ကိုတွေ့လေသည်။

ဒါကြောင့် နိုင်အပါး သူရ လာခဲ့ခြင်း။ သူရမေးတော့လည်း မဖြေ။ နိုင် ဘာမှပြန်မပြောတော့ သူရ အားမရနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

“အပိုက်မ”

ဆိုတဲ့မှတ်ချက်နဲ့အတူ လက်ပြန်ရိုက်ချတဲ့အခါ နှင်းဆီခက် ကိုယ်လေး ခွေခေါက်နံ့ကျသွားသည်။

“တောက်”

ညီမဖြစ်သူကို တစ်သက်လုံး လက်ဖျားနဲ့မတို့ခဲ့တဲ့ကိုကို။ ခုထောင့်

“ဟီး” ခနဲ ငိုချလိုက်သော ညီမကို အသနားမပို၊ နောက်ထပ်

ရိုက်မှတ်ဖို့တွေပြုလာတော့ မမစိမ်းက ဆွဲလွဲထားဆီပြီး ကိုကိုကို မရအောင် ဆွဲခေါ်သွားတဲ့ဖြစ်စဉ်။

သူတို့ရဲ့ လွန်ကျန်းမူအတွက် သူတို့ခံလိုက်ရတာက အရှက်သည်

စွာ။ ဒီလိုဖြစ်စဉ်မျိုး ကြုံဖူးလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်မှတ်မထား နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ ရင်ဆိုင်လာရတော့ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်တာပဲ သိသည်။ မမစိမ်းက ကိုကိုကို အခန်းထဲ ထည့်ပိတ်ပြီး သူ့ဆီရောက်လာသည်။

“လာ နိုင်၊ ကိုကို မတွေ့အောင် မြန်မြန်ထွက်သွား”

ပြောဆိုရင်း တိုက်နောက်ပေါက်မှ ခေါ်ထုတ်ကာ လမ်းဖွင့်ပေးသည်။ သူ ကျောခိုင်းခဲ့တော့ ခက်၏ ငိုနှိုက်သံက သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခါသွား စေသည်။

ထိုအခါ သူ့ခြေလှမ်းတို့ ရွှေမရအောင်ဖြစ်လျှင် ...

“ကဲပါ နိုင်ရယ်၊ ကိုကို ဒေါသပေါက်ကွဲနေတုန်း ရှောင်နေပါ

တုန်း၊ ခက်ကို မမစိမ်း ချောထားပါ့မယ်၊ သွားတော့လေ နိုင်”
မမစိမ်း၊ ဆွဲလွဲတွန်းပို့တဲ့နောက် ခက် ငိုသံနှင့် ဝေး၍ ဝေး၍ သွားသည်။

“နိုင်ရာ ဖြစ်ပြီးသွားပြီး ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ နှင်းဆီခက် ကျေနပ် နဲ့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ”

လက်သီးချက်ကြောင့် ညှိနေတဲ့ပါးတစ်ဖက်က ဆစ်ခနဲ မျက်ရှု သွား၏။ ယောင်ယောင်ရမ်းရမ်းနှင့် ထိုပါးပြင်ကို လက်ချောင်းလေးနှင့် ဖြတ်သပ်မိကာ သူ ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်း၏။

“ဘယ်လို နှင်းဆီခက်မကျေနပ်ဘဲ မင်ဘက်က လွန်ကျူးတာ အတဲလား”

သူ့အမူအရာကို သူ့ရ နားမလည်စွာမေး၏။ သူ ထပ်ဆင့် ခေါင်းခါ၍ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့စိတ်ကို ငါ မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားတာ၊ အဲဒီ တွက် ငါ့ကိုယ်ငါ ခံရခက်ခက်ချည်းဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ရှက်စိတ်တွေ ပျံ့ပူလောင်လောင် ခံစားနေရတယ်၊ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ခိုင်ဆိုင်ရမလဲ၊ တွေးလို့မရအောင် ထူထူပူပူ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီကိစ္စ မေမေ နဲ့ ခင်”

နိုင်တာက၊ ရှေ့ဆက်ထုတ်ပြောဖို့ ခွန်အားမဲ့သလိုဖြစ်၏။ သူ့ရ

က နားလည်ပေးနိုင်စွာ ခေါင်းလေးဆတ်၍

“သိပ်လည်း တွေးပူနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့အားလုံး တိုင်ပင်၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ မင်းအလှည့်ရောက် တော့မယ်၊ လာ ဂိတ်မှာလာထိုင်”

“နေပါစေ၊ ကားဆွဲဖို့ စိတ်မပါတော့ဘူး၊ ကိုယ့်အလှည့် မော် သွားလိုက်”

“ဟာ အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ ပြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ထိုင်ခိုင်းနေရင် ပြီး အကျိုးမဲ့စေတယ်ကွာ၊ လာ နိုင်”

သူရ ပြောဆိုဖြောင်းဖြရင်း သူ့ကို အတင်းဆွဲထစေသည့် သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ သူ့အပေါ် အလေးထားနေတဲ့ သူရကို မမြင်းပယ်ရက်။

ဒါကြောင့် သူရ ဆွံ့ခေါ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ပါရကား။ ခက်ခဲ နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့တဲ့ ဖြစ်စဉ်အတွက် မောင်တို့ မျှဝေခံစားရ နိုင်ပါ့မလား။ ပြောပါကွယ်။

အခန်း (၂၆)

“ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီးရင် ကားပေါ်တင်”

ချို့မေမေ ပေါက်ကွဲကာ လက်ရှိငှားနေသော နိုင်ငံတော်အရေး ကပ်ပုဒ်ခံလေးကို ပိုင်ရှင်ထံ ပြန်အပ်၏။ နိုင်ငံတို့မိသားစုနဲ့ အသုံးအသွယ် သော ဟိုဘက်နှစ်ရပ်ကွက်ဆီ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ အားချင်းစီစဉ်သည်က အကြောင်းမဲ့မှ မဟုတ်တာလေ။

မေမေစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ချို့ နာခံရတာက ရင်ထဲမှာ နက်နက် ခွဲခွဲရှိရင်။ ပစ္စည်းတွေကို မေမေနဲ့အတူ ကားပေါ်ပိုင်းတင်ရင်း ချို့ရင်မှာ တိတိရှုရှု ခံစားရသည်။

ငိုသံက ချိုစိတ်ကို အထိခိုက်ဆုံးပဲ။

ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ နိုင်စိတ်နဲ့နိုင် ရွေးချယ်တဲ့သူကို ချို ကန်ကွေး
ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် မေမေ စီစဉ်တဲ့အတိုင်း ဝေးဝေးမှာနေတာ
အကောင်းဆုံးပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် နိုင်။

အခန်း (၂၇)

“ဘယ် ဘယ်လို”

“ခက်နဲ့ နိုင်နဲ့ ဟုတ်လား”

ဖိစပ်ပေးခဲ့အလှဆင့် ယယုံချင်စွာ ပိုင်းဝန်းမေးကြ၏။ ခက်က
မှက်နာပေါ်မှာ ကာလာနံ့ဩငြိမ်းသား အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုချင်းကို မှန်ထဲ
ကြည့်နေတာ အရှိန်မပျက်။

ခဲစိမ်းနဲ့ခဲနီ ရောဆိုးထားသော မျက်ခုံးတန်းပေါ်မှ ကာလာကို
စိတ်တိုင်းကျ ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်လို့ မှတ်လိုက်”

ဝပ်ပေါ့ပေါ့လေး ခက်ပြေသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘုရား
မတန်တယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခက်ကို အံ့ကြည့်
နေသည်။

“ဒါ ဒါဆို”

အလှဆင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ မေး၏။ ထိုအခါ နှင်းဆီခက်
အိုင်းရှုံးဒိုးကို အပြာရင့်ရင့်ဖြယ်ဖို့ပြင်းရင်း ...

“ဘာဖြစ်လဲ ဆင့်ရဲ့၊ ဒါဆိုတာ”

“ဟို ဟိုလေး ခက်နဲ့နိုင် ယူဖြစ်တော့မှာပေါ့”

“သိဘူး”

“အလို”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အသံပြိုင်တူထွက်သွား၏။

“ခက်ရယ်၊ ခက်တို့ဟာက ဘယ်လိုရည်းလဲ၊ နိုင်က ဘာတဲ့လဲ
တာပြောလဲ၊ ခက်တို့ချင်း စကားပြောဖြစ်ကြလား”

“ပြောတယ်လေး၊ နိုင်က ခက်ဆီ ခဏခဏ ဖုန်းဆက်တယ်
မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တဲ့။ နိုင်ဘက်က အရှူးအမူးပဲ”

“ခက် ခက်ကရာ”

“စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဟယ်တော်”

ဒီတစ်ခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အံ့ကြည့်မရဲဖြစ်ရလေသည်။
သာယာမိန်းကလေးဆို ဒီလို လွန်ကျူးမိရင် မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ နိုင်ပြင်ကြ
မည် မဟုတ်လား။

ခုတော့ ခက်က စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့။ ဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေချိန်မှာ ခက် ကတော့
ခက်စိတ်နဲ့ခက် ကျေနပ်နေသည်။

ကိုကိုရိုက်ခဲ့တဲ့ ပါးတစ်ဝက်ကို မှန်ထဲမှာပြန်ကြည့်ရင်း မျက်နှာ
လေးကို တစ်ချက်မဲ့၏။ ဘာတဲ့ ...

“မိန်းကလေးကူဖြေ ငွေပေးလို့မရလိုတဲ့ အဆင့်တန်းက မဟုတ်
ဘူးတဲ့”

အဟင်း၊ နှင်းဆီခက် မဲ့မဲ့ချည်း ရယ်မိ၏။ သူ့မေမေက ခက်ကို
ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောတာ နားထဲမှာ တမာအရသာလို ခါးခါးသီးသီး ရွှဲငြိနေ၏။

ခက်က ဘယ်အဆင့်အတန်း ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်တို့အဆင့်အတန်း၊
ကကော ဘာမို့လဲ၊ ခက်ကို ချိုးဖဲ့ ရှုတ်ချတဲ့အဒေါ်ကြီး။ ခုတော့ ဘာ
ဘတ်နိုင်သေးလဲ။

ရှင်ရှုတ်ချတဲ့ ခက်လိုမိန်းမကိုမှ ရှင့်သား ရှူးနေတာလေး အဲဒီ
အတွက် ရှင် ခံစားပေတော့။ ခုချိန်မှာ ရှင့်သားကို ခက် ဘာမဆို လုပ်
ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကို ရှင် ကောင်းကောင်းသိမှာပါ။

“ခက် ခက် ဘာကို စဉ်းစားမှာလဲ ခက်ရယ်”

ဖီဖီဝါမွှေး အားမရနိုင်ဖြစ်ကာ မုန်တင်ခုံနား ကပ်လာရင်း ရှင်းအောင်မေး၏။ နှင်းဆီခက်က ရိုက်ချက်ကြောင့် ညှို့နေသော ညာဘက်ပါးပြင်ကို ရှဲဒိုးရဲခဲခြယ်၍ ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ကလည်း မစပ်စုမတွေ့လိုပဲ”

“စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခက်ရယ်၊ ခက် ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ပြောတာ”

“ဟွန်း၊ ခက် ဂုဏ်သိက္ခာကို သူ့အမေကိုယ်တိုင် ဖဲ့ဖဲ့ခွဲခွဲ

ပြောတာလေ”

“ခက်က အဲဒါကို အခဲမကြေဖြစ်ပြီး”

“တော်စမ်းပါ”

ခက် စကားစဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဖီဖီဝါမွှေးနဲ့ အလှဆင့် ပြောဆိုချင်တဲ့စကားများကို ပြောခွင့်မသာတော့။ ချက်ချင်း ဘရိတ်အုပ်ရလေသည်။

“ဒီမှာ သူ့ဟာသူ သူ့သားကို ဘယ်သူ့နဲ့ သဘောတူစွာ

ခက်က အရေးစိုက်စရာလား။ ဆော့ဖီးပါ။ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ခက်ကို ထိခိုက်ပြောတာ ခက် မခံနိုင်ဆုံးပဲ။ ခက်ကို ညွတ်နေတာက သူ့သား သူ့သားစိတ်ကို သူ့မ မသိဘဲနဲ့၊ ခက်ကို မဲတာလေ၊ ခက်ကို အဲလိုဆွဲဆွဲ

မရဘူး။ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ဒေါ်ထားမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား နိုင်တာကာက ခက်လက်ထဲမှာ အဲဒီအတွက် ခက် ဘာစဉ်းစားစရာ လိုလဲ။ ဒေါ်ထားမေ ခက်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်မလဲ။ ခက် အဲပဲ သိချင်တယ်”

“ခက်ခက်က ဒေါ်ထားမေကို လက်တုံ့ပြန်ချင်တာမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဖီဖီဝါမွှေး နားလည်တဲ့အတိုင်း မေးလိုက်၏။ နှင်းဆီခက်က ဝန်းလေးပင့်ကာ မျက်နှာထားလေးရင့်ပြီး ...

“ရှင် သဘောပေါက်သလိုဆိုပဲ ဆိုပါတော့”

“ခက်ရယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မချီတင်က ရေရွတ်မိလေပြီ။ ခက်က သူ့မမူဟန်အတိုင်း မျက်နှာလေးကို မာနဖြင့်ပင့်မော့၏။

“ကဲ ရှင်တို့လာရင်းကိစ္စဘာလဲ။ ကျောင်းသွားဖို့ ခက်ကို လာခေါ်တာ မဟုတ်လား”

“ဪ”

“အေး ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆို လာ သွားမယ်”

ခက် မုန်တင်ခုံရှေ့ကထကာ။ ကျောင်းသွားရင်လွယ်တဲ့ သားရေ

အိတ်ကို စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ထယ့်သည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကလည်း ပနေသာ။

စားပွဲပေါ် နံပြိုင်တင်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ

“ကဲ သွားစို့”

ခက် ဦးဆောင်တဲ့အတိုင်း အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ရသည်က ခက်အလိုကျရယ်။

အခန်း (၂၈)

“ဟင်”

ခက် မျက်လုံးအစုံ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်။ ဧည့်ခန်းမှာ အိတ်အရိပ်စိုက်နေကြတဲ့ ဧည့်သည်တို့ကို ဝေ့ကြည့်မိသည်။ နိုင်တကာနဲ့ အတူ နိုင်မိခင်။

ပြီးတော့ ခက် မပြင်ဖူးသော လူကြီးလေးယောက်။ မပစ်မိနဲ့ ကံကိုရဲ့ရှေ့နေကြီး ဦးမင်းဝေတို့နဲ့မောင်နှံလည်းပါ၏။ ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ခက် စဉ်းစားလို့ အဖြေမထွက်သေး။

“လာ ခက်လေး”

မမစိမ်းက ခက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမစိမ်း”

မမစိမ်းမဖြေ။ ကိုကို မျက်နှာထားနဲ့ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ညီမလေး ဘာမှမမေးနဲ့ လား ဒီမှာ လာထိုင်”

နိုင်နိုင်းအမေကြား လွတ်နေတဲ့ ဆိုဟာနံမှာ ထိုင်ခိုင်း၏။ လေးထောင့်
မာနေတဲ့ ကိုကိုစကားသံနောက်မှာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေသည်က ဧည့်သည်
များစွာနဲ့ပို့။

“ခက်”

နိုင်က တောင်းပန်တိုးလျှိုသောဟန်လေးဖြင့် တိုးတိုးလေးထောင့်
ကာ ခက် လက်ဖျားကိုဆွဲသည်။ ခက် ရှောင်ဖယ်ရင်း ထိုင်ချလျှင် နိုင်
သက်မရှည်ကြီးချ၏။

ခက် ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာလေးနဲ့ ဖြစ်နေတော့ လူကြီးတွေ
ဘာဘာညာညာ မပြောမနေတော့။ ကိုကိုရှေ့နေကြီး ဦးမင်းဝေကလဲ
လိုရင်းကို ပြောသည်။

“သမီးလေးခက်နဲ့ ဒီက မောင်နိုင်ကို အန်ကယ်တို့ လူကြီးဆုံစာ
မင်္ဂလာလက်မှတ်ထိုးပွဲလေး လုပ်တဲ့သဘောပါ။ ရော့ သမီး သမီး
လက်မှတ်ထိုးဖို့ ကျန်တော့တယ်။ မောင်နိုင် လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ”

ရှေ့နေကြီး ဦးမင်းဝေပြောလို့ပင် မဆုံးသေ။ ရှေ့နေကထော်

ဤပြုစင်က ဘောပင်လေး ခက်လက်ထဲ ထည့်ပေး၏။

“ဒီနေရာမှာသမီး”

ချိုချိုသာသာလေးပြောရင်း လက်မှတ်ထိုးမယ့်နေရာလေးပါ
ပြု၏။ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိုလည်း ဝိုင်းထိုးပေးတော့မတတ် ခက်လက်ကို
ထိုင်ထား၏။

“ခက်”

ခက် စိတ်ပျက်စွာ ထိုလက်ကိုဖယ်ပြီး ခက်လက်မှတ်ကို ပြီး
လွယ် ထိုးပေးလိုက်၏။ ခက် လက်မှတ်ထိုးလိုက်မှ အားလုံးမျက်နှာတွေ
ပြုံးနိုင်တော့သည်။

နိုင် ကျေနပ်အားရပြုံးပြပေမယ့် ခက် မပြုံး။ ခက်ကို လိုလား
တဲ့ အပြုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်သည့် နိုင်အမေကို ခက် နှုတ်ခမ်းလေး မှဲ့ပြလိုက်
သည်။

“ညီမလေး”

“ဒါပဲ မဟုတ်လားကိုကို”

ဆုံးမစကားဆိုချင်နေတဲ့ကိုကိုကို ခက် ထိုသို့မေးရင်း ထရပ်
လိုက်လေသည်။

“ကဲပါကိုကိုရယ် ဒီအချိန်မှာ ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ

ညီမလေး နားချင်သွားနားတော့”

မမစိမ်းက ကြားဝင်ပြောရင်း ခက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

“ဆင့်နဲ့ဖီဖီဝါ၊ ညီမလေးကို အခန်းထဲခေါ်သွားလိုက်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို မမစိမ်းပြောလျှင် ဖီဖီဝါတို့ နှစ်ယောက် ကြောင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်နေရာမှ လာပြီးဆွဲခေါ်၏။

“ကျွတ်”

အဖြစ်အပျက် ထင်မှတ်မထားစွာ။ ကျောင်းသွားမလို သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့ကဆင်းလာတဲ့ ခက်။ ဘုမသီဘမသီဖြင့် လှူကြီးစုံရာရှေ့ ရောက်ရကာ။

ခုတော့ တော်ပြီ မတွေ့တော့ဘူး။ ခက်က ခက်စိတ် ခက်သဘောလုပ်ရရင်ဦးရော။ လက်မှတ်ထိုးရုံလောက်နဲ့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး ဟုတ်တယ်။ သေချာတာက နင်းခီခက်ဆိုတာ ဘယ်လိုပိန်းကလေးထဲ ဒေါ်ထားပေ သိသွားရင် ပြီးရော။ ဒါပဲလေ၊ အဟင်။

အခန်း (၂၉)

“ဟွန်း မင်းတို့အဖြစ်ကလည်း”

ဝေဖန်တာမျိုးမဟုတ်၊ လက်သင့်မခံနိုင်စွာ ရေရွတ်ခြင်း။ နိုင်ဘကာ မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ ကားရေဆေးတဲ့အလုပ်ကို အာရုံစိုက်နေလိုက်သည်။ ဆပ်ပြာရေနဲ့ ကားဘော်ဒီကို ပွတ်တိုက်လျက် ...

“နေစမ်းပါဦး မင်းက ဒီအတိုင်းနေဖို့ စိတ်ကူးလို့လား”

ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောမှန်း နိုင်တကာ သိ၏။

“ပြဿနာ မဖြစ်ရင်ပြီးရောကွာ”

“ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ဖတ်လက်စကျာနယ်ကို အောင်စင် ဘေးချပြီး ပြောသည်။ မပြောဘူးဟု အဓိဋ္ဌာန်ချထားတဲ့ မင်းနိုးနဲ့သူရ တခြားတက္ကစီသမားတွေ အတူ ကျားကွက်ရွှေကစားတာ သွားရပ်ကြည့်နေတာ စိတ်မပါသလို လှည့်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် သူတို့ကားသမားများနားနေရာ အုတ်ခုံနောက်နဲ့ ရေပိုက်မှာ ကားရေဆေးနေတဲ့ သူ့ဆီ ခြေပြီးလှည့်လာသည်။ အောင်စင်က အုတ်ခုံနောက်ကျောကပ် ဖိုထိုင်နေရာမှ အားမရသလို ထလာပြီး ...

“မင်း ယောက်ျားပဲ နည်းနည်းပါးပါး ပြောရမယ်ကွ”

“လောလောဆယ် မေမေက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ချိုတို့နဲ့ ဝေရ လို့ မေမေခံစားနေရတယ်။ အဲဒီအတွက် ခက်ဘာသာခက် နေချင်သလို နေခွင့်ပေးထားတာ၊ ခက်ကိုမြင်နေရရင် မေမေ ရောဂါတိုးနေမယ်ကွ ကိုယ်သိတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လူကြီးတွေရေ့ အပြုံးမပူစင် မင်္ဂလာကိစ္စပြီးတဲ့အထိ မေမေ အောင်အည်းနေတာမျိုး၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း မေမေ ကြိုတင်ခိုနေတာကို မြင်တယ်။ ခက်လည်း ကိုနဲ့လိုက်မနေနိုင်ဘူး ဒါကြောင့်”

သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ စကားတွေ အားနည်းသွား သည်။ မိခင်တွစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ သို့သော် လည်း သူငယ်ချင်း၏ နှလုံးသားလှုပ်ဟာမှုကို စာနာမိတာမို့ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် အခြေအနေမှာ ခွဲနေတာ အသင့်တော်ဆုံးပဲ။ ခက်က လိုက်မနေနိုင်ရင် နင်းဆီခက်ဆီ မင်း လိုက် မလည်း ဖြစ်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ သူ့ဆီသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ့နားမှာ ကိုယ်မရှိရင် မေမေပိုပြီး အထီးကျန်ဆန်လိမ့် မယ်၊ ပြီးတော့ အကင်းမသေသေးတဲ့ရောဂါက ပြန်ကြွလာမယ်။ ညက ဘောင် မေမေ့ကို ဆေးခန်းခေါ်သွားရသေးတယ်”

“ဟွန်း၊ မင်းတို့ ဇာတ်လမ်းက ကိစ္စနီချောင်းခြား။ မမှိုက်လိုက် တာကွာ”

သူ့ရ သဘောမတွေ့နိုင်စွာပြောသည်။ နိုင် ဘာမှမပြောတော့ပါ။ သပ်ပြာရည်နဲ့ ပွတ်တိုက်ပြီးသာ ကားဘော်ဒီကို ရေပိုက်နဲ့တိုးပြီး ရေဆေး နေလိုက်သည်။

“ချိုနဲ့တွေ့ဖြစ်သေးလား”

သူ သက်မချ၍ ...

“ချို ဆိုင်ထိုင်တဲ့အချိန်လောက် မှန်းပြီးလိုက်သွားသေးတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်ငွေနဲ့ တိုးသွားတယ်”

“ဘာပြောသေးလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အသွားအလာမလုပ်ပါနဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စ ပြီးတဲ့အတိုင်းထား။ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီးနေကြတာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်လည်းလှည့်ပြန်ခဲ့တယ်”

“ဟွန်း မင်းအဖြစ်ကလည်း ဘုန်းကြီးပျံလည်းမမှီ မယ်လည်းမပို ဆိုတာမျိုးပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာတော့ ခံစားရတယ်”

“ကဲပါကွာ၊ စိတ်အားကျရောတွေ တွေးမနေနဲ့ အရေးကြီးတာ မင်းနဲ့နှင်းဆီခက် ပေါင်းခွင့်ရဖို့နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကြည်ဖြူဖို့”

မင်းစိုးပြောတာက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသည်ဟု နိုင်ထာထင်သည်။ မေမေကြည်ဖြူဖို့ကမလွယ်။ ထို့အတူ ခက်နှင့် တူနစ်ကိုမကြည်ဖြူဖြတ်နိုးစွာ ပေါင်းသင်းခွင့်ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေကို သူထင်မြင်ချက်တွေ မပြောတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ခံစားချက်တွေကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုဖို့ နှုတ်ကမခဲ။ ကားကိုစိတ်ကြိုက် ရေဆေးပြီးသည်နှင့် ရေပိုက်သိမ်းကာ ...

“ကိုယ့်ကား ဆီသွားထည့်လိုက်ဦးမယ်”

“မခွဲတော့ဘူးလားကွ”

“မေမေ့ကို ဆေးခန်းသွားဖို့ရဦးမယ်၊ ဆီထည့်ပြီး တစ်ပါတည်း မေမေ့ကို ဆေးခန်းဖို့မယ်၊ ပြီးရင် ညဈေးသွားပြီး ဈေးသွားဝယ်ရဦးမယ်။ မိန်းကန်ဖြန်အတွက် ဟင်းစား ဘာမှမရှိဘူးကွ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကားပေါ်တက်သည့် သူငယ်ချင်းကို စုတ်တသပ်တသပ် ဖြစ်မိလေသည်။ မိန်းမရတာကလည်း သူတို့လို ထင်တိုက် အဲဒါပဲ။ အထောင်လှန်ပြီး အဆင့်သင့်ဝင်နှစ်ရုံမဟုတ်။ ကိုယ်တိုင်ဈေးသွား ချက်ပြုတ်။ ကားဆွဲ၊ မိခင်ကိုပြုစုနဲ့

“သွားမယ်ကွာ”

လက်ပြသွားတဲ့ နိုင်တကာကို အားလုံးဝိုင်းပြုကြည့်ကြသည်က အတန်ကြာ။ အိမ်ထောင်ရေးဖီလင် ပြည့်ပြည့်ဝဝမခံစားရရှာတဲ့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း သနားရ၏။

ဪ အိမ်ထောင်ရေး ကံကြမ္မာဆိုတာ ဖဲပွေ့ရာထက်က ဖီလင်လို့ ငြိမ်ညောင်းမနေ။ ချောင်းချေခြားနေသလို ဖီလင်တို့က အလွမ်းဆန်နေသည်။

ခုမှပဲ တစ်ညတာ ချောင်းခြားခံနေရတဲ့ ကိန္နရီ ကိန္နရာကို ကိုယ်ချင်းစာမိသလို၊ သူငယ်ချင်းကိုလဲ။

ထိုစဉ်ခံပွဲလေးပြီးသည်က ညဉ့်ကိုးနာရီ၊ စဉ့်ခံပွဲတစ်လျှောက်
ခက်မျက်နှာလေး တင်းထားသော်လည်း အလှသွေးကြွယ်နေသည်က
သူ့စိတ်ကို မညွတ်ဘဲ မနေနိုင်။

ထို့ကြောင့် ခက် မျက်နှာထားလေးပြေလျော့လာဖို့ တွဲချိတ်ထား
သော ခက်လက်ကလေးကို သူ တယုတယဆုပ်ထားလျက် အချစ်၏
အေးထွေးသော ခံစားမှုတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။

သို့သော်လည်း ခက်မျက်နှာထားလေး ပြေလျော့မလာသလို
အလှသွေးတွေနွေးဖို့ လှုပ်ရှားမလာ၊ စဉ့်ခံပွဲပြီးသည်နှင့် သူ့လက်ကိုဖြုတ်ချ
ကာ ...

အခန်း (၃၀)

ည ...။

ညက တိတ်ဆိတ်သော်လည်းလှ၏။ ကြယ်ရောင်တို့က ည
အလှကို အလင်းရောင် ဖြန့်ကြက်ထားသည်က ပိုလှနေသည်။ ည
လှနေတော့ အိပ်မပျော်တဲ့နည်းသားက ပို၍နစ်ပျော့ချင်စွာ။

ဒါ့ပြင် မွတ်သိမ့်မှုနှင့်တောင့်တမှုက ပို၍ဆာလောင်သလို ဖြစ်
တည်လာတဲ့နောက်မှာ တွေးမျှော်နေမိတာက ချစ်သူကို၊ လူကြီးစုံရာ
လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့ ထိုနေ့ညနေပိုင်းမှာ ကိုကိုစီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း အကျင့်
ချိုးစဉ့်ခံပွဲလေး လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ပြန်တော့” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ထိုပြောသံက ပြတ်
တောက်နေသည်။ ပြန်တော့လို့ ပြောဆိုသံနှင့်တစ်ပါတည်း ချာခနဲ ခက်
ထည့်ထွက်သွားတဲ့ အဖြစ်။

သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းသည် တုံးတီးဖြတ်တောက်ခံရသလို တဆတ်ဆတ်
နဲ့ ဘန်ယင်သွားသည်။ ညီမဖြစ်သူ၏ ရင့်သီးမှုကို ကိုကိုက မမြင်ချင်ဟန်
အောက်ပြီး ရှောင်သွား၏။ မမစိမ်းကတော့ နှစ်သိမ့်စကားဆိုရှာပေသည်။

“နိုင်ရယ် ခက်လေးအပြုအမူကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်ပါနဲ့၊ ခက်လေးက ငယ်လည်းငယ်တယ်၊ ထင်တိုင်းကြံနေရမှ ထမင်း
က အပြန်တဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ရှက်နေတာလည်းပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် နိုင်အပေါ်

တင်းမာနေတာ၊ ခက်စိတ်နဲ့ ခက်တင်းမာနေတဲ့အချိန်မှာ မသိချင်ဘဲ
ဆောင်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ မမိမိထင်တယ်”

“ရပါတယ်”

သူ အားမပါစွာပြောပြီး သူ့အိမ်သူ ပြန်ခဲ့မိသည်။ သူ့လူ
ခန်းကို မင်္ဂလာဦးအိမ်ခန်းအဖြစ် သူငယ်ချင်းများ အလိုက်သိသိ ပြင်ဆင်
ပေးထားတာကို ငေးကြည့်၍ ဝမ်းနည်းသလို၊ ရင်နင့်သလိုလိုလည်း
ခံစားနေရသည်။

ထိုခံစားမှုကို သူ မည်မျှ သည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ မြဲ
မေးမိလျှင် သူ့အဖြေက ခုညလိုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အခန်း (၃၁)

မြင်နေတာလည်း ကြာခဲ့တော့ကွယ်၊ xxx နည်းနည်း
လောက်တော့ ချစ်ချင်တယ် xxx ကမ္ဘာမှာ အပျော်ဆုံးလူ ဖြစ်ပါရစေ
xxx နည်းနည်းလောက်တော့ ချစ်ပါကွယ် xxx
လူတွေပြောကုန်ပြီ xxx ချစ်ရေ xxx မရေရာသော စာတ်
နှမ်းလေးတစ်ခုဟာကွက် xxx နာမည်က အရမ်းကြီးပြီး ထမင်းငတ်
မည့်ဖြစ်ကို အရမ်းကြောက်နေပြီ ချစ်ရေ xxx
ပျော်စရာအချိန်လေး အပြန်ပေးတော့ကွယ် xxx နည်းနည်း
လောက်တော့ ချစ်ချင်တယ် xxx နည်းနည်းလောက်တော့ ချစ်ပါကွယ်

ဝိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

xxx နည်းနည်းလောက်တော့ ချစ်ပါကွယ် ။

“ကျွတ်”

သီချင်းသံလေး မဆုံးသေးပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးဆူရင်း ကျွတ်ခမ်း ဆိုင်သင်လိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကျေနပ်သလိုလို ခံစားရ၏။ ကြည့်ရင် သူ့ဆိုတဲ့သီချင်းစာသားက ‘နည်းနည်းလောက်တော့ ချစ်ပါကွယ်’ ဆိုတာက ထပ်တလဲလဲပါနေသည်။

ဈေးဝယ်လို့အဆစ်တောင်းနေသလိုမျိုး ချစ်ပါကွယ်လို့ တစ်နှစ် တည်းမပြော။ နည်းနည်းလောက်လို့ပြောတာ ပိုပြီးအမြင်ကတ်ရ၏။ ဒါ့ပြင် ကြည့်နားသလို ဖြစ်တာတွေနဲ့ မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်တာက အဆင် ...

တောက် ... စံအိမ်ရှေ့မှာလာမည်တော့ကို အမြင်ကတ်သည်။ သူ့အသံက ကောင်းလည်းမကောင်းဘဲနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကြားသွားမည် မေးဝေ့နေဦးမယ်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ခက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ထားတဲ့ သတိုးသားနဲ့ ခက်က စံအိမ်ထဲ ပေးမဝင်ရကောင်းလားဆိုတော့။

“နေဦး၊ ခက်နဲ့တွေ့မယ်”

အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ခက် ခြေလှမ်းထွေ့ ရွေ့ လျားသွား၏။ ဒါ့ပြင် လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ထိ

ခက်ချင်းခေါ် သည်။ သူ့သီချင်းသံ တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့နောက် နားသံကြားရ၏။

“ခက် ပြောလေ”

“ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“မောင်နဲ့”

သူ့ပြန်မေးလျှင် ခက် မျက်စောင်းထိုးမိပြန်သည်။ မောင်တဲ့။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

ခက် ဘုဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့ ...

“ခက်တို့တိုက်ရှေ့မှာ မောင်ရောက်နေတယ်”

“သိတယ်၊ မြင်တယ်၊ ကြားတယ်”

ခက် အင်္ဂါတူလိုက်သော်လည်း သူ အကျေနပ်ရည်း ကျေနပ် ကြား မြူးလည်းမြူးသွားသည်။

“အဲဒါဆို”

သူ့စကားစဖြတ်ထားလျှင် ...

“ခြံထဲဝင်ခဲ့လေ”

“ခြံက သော့ခတ်ထားတာ ခက်ရဲ့”

“အလွယ်လေးရယ်၊ ကျော်ပြီးဝင်ခဲ့”

“ဟင်”

နိုင်တကာ အံ့ဩသလို ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ ကွေးအောင်ကချင်စိတ်
ကလေးပင် နိုးထလိုသွားသည်။

“ဟင်မနေနဲ့၊ ခုနိကျော်ပြီးဝင်ခဲ့၊ ခက် ခြံထောင့်က အပန်းဖြေ
တဲ့ ဘန်ဂလိုအိမ်ကလေးက စောင့်နေမယ်”

ခက် ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ ခြံစည်းရိုးကျော်ပြီးဝင်ခဲ့
ချင် ဝင်ခဲ့ပါစေ၊ မဝင်ချင်လည်းနေ။ ခက်က ခက်စိတ်နဲ့ခက်ပဲလေ။

တိုက်ကြီးရဲ့ဘေးပေါက်ကနေ ခက် ခြံထဲဆင်းခဲ့သည်။ ခြံရွေ
ဘက် ထောင့်ကျကျမှာ အပန်းဖြေအနားယူဖို့ ကိုကို ဆောက်ထားပေးတဲ့
မှန်အိမ်လှလှလေးမှာ ခက် ကြိုစောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုအိမ်လေးက ပတ်ပတ်လည်မှန်ချပ်တွေနဲ့သာ ကာရံထား
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို မြင်သာသော ပေလေးဆယ်မြင့်သော
ဘဲဥပုံအဆောက်အအုံဖြစ်သည်။

လှေကားက ကြောင်လိပ်ပုံစံ၊ မှန်ခန်းတွင်းမှာ ဆိုဟာရှည်ထွေ
သည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ စားသောက်စရာအပြည့်ထည့်ထားသလို
အလွယ်တကူဖတ်ဖို့ စာအုပ်စီရိုလည်းရှိသည်။

ထိုအဆောက်အအုံမှာ ခက်နဲ့လူငယ်ချင်းတွေ အပန်းဖြေအနား
ယူနေကျ။ ခက် သူငယ်ချင်းတွေလာလည်ရင် ဒီမှာပဲ အချိန်ကုန်တတ်
သည်။ ခုလည်း အိပ်မပျော်နိုင်တဲ့ ဒီညကို သူနဲ့အချိန်ကုန်ချင်သည်။

ခြံကျော်ပြီးဝင်လာခိုင်းထားတာ သူ လာမှလာပါ့မလား။ ထိုသို့
တွေးလို့ပင်မဆုံးသေး။

“ခက်”

သူ့အသံကြားရလေသည်။ ခက်မကြည့်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးဆူကာ
ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ခပ်မတ်မတ်ရှိသော ဆိုဟာရှည်ပေါ်မှာ ခက် ထိုင်ချ
ကာ ခြေထောက်လေးစင်းထားလိုက်သည်။

မှီအုံးလေးပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်လျှင် ခက်ပုံစံက ပါဝါပြင်း
သောတုရင်မ တစ်ပါးနယ် တင့်တယ်သွား၏။

“ထိုင်လေ”

စီစီဝါမွှေးတို့လာရင် ထိုင်လေ့ရှိသော တစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဟာပေါ်
ဆိုင်ဖို့ မျက်ရိပ်နဲ့ ခက် ဆိုသည်။ ခက်ပျက်နာလေးကို သူ မက်မက်မော
မော ကြည့်ပြီး ထိုင်ချလျက် ...

“ဘာ သီချင်းတွေလဲ ရှင်ဆိုနေတာ”

“စိတ်ကူးထဲရှိတဲ့သီချင်း”

“ဟွန်း”

ခက် မျက်နာလေးပူပြီး လွဲလျှင် ...

“ဒို့”

ဆိုဟာရှည်ပေါ် ခပ်လျော့လျော့ထိုင်ပြီး ခြေတံစင်းထိုင်နေတဲ့

ခက်နောက်ကြောမှဆိုတာက ဒေါက်ပြုတ်ကာ ဆိုဟာရည် စင်းကုသွား၏။
ထိုအခါ ခက်ကိုယ်လေးက ဆိုစာပေါ် လှဲအိပ်နေသလို ပက်လက်ကစား
ဖြစ်လို့သွား၏။

သူက ရုတ်တရက်မို့ စိုးရိမ်သွားကာ ဆွဲထူမလိုဖြစ်သည်။ သူ
ကိုယ်ကလည်း ခက်ဆိုစာပေါ် ပြောင်းထိုင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

“ခက်”

“ဘာလဲ ပြော”

ခက် ရုန်းမထဖြစ်၊ ခက် ထလိုက်လျှင် ခက် ဆိုစာပေါ်
ပြောင်းထိုင်နေခဲ့သော သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်
ပက်လက်အနေအထားအတိုင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးဆိုလျက် ...

“ဟို ဟိုလေ”

နိုင် ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်း မသိပါ။ ရင်ထဲမှ ချစ်စိတ်၏
တောင်းတခြင်းတွေဟာ ဆူဆူဝေဝေတာ ကိုယ်တိုင်ပဲလိသည်။ မယ်မင်း
ကြီးမက မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ ...

“ဟွန်း ညကြီးမင်းကြီး သူများအိမ်ရှေ့ ငှက်ဆိုးထိုးသလို
လာအော်နေတာ ပတ်ဝန်းကျင်က သိရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ ခက်ရယ်၊ မိန်းမကြည်ဖြူဖို့ မောင်က ဖိုသံပေးဆေး
တယ်လို့ ယူဆရုံပေါ့”

“အောင်ဟ”

ခက် လက်သီးဆုပ်လေး မြှောက်တက်သွား၏။

“ပြောဦး ဖိုသံပေးတယ်လို့”

ခက်လက်သီးဆုပ်က သူ့မျက်နှာပေါ် တပြုတ်ပြုတ်ကြွေကျ၏။
သူ့ချောင်းဖယ်ဖို့ မေ့သွားသည်က ဒီရေလိုတက်လာသော ချစ်စိတ်ကြောင့်
ဖြစ်သည်ထင်သည်။

“ခက်”

ခက်လက်သီးဆုပ်လေးကို ပြတ်နိုးစွာဆုပ်ထားလျက် သူ့ရင်ခွင်
ခရုတိုးလိုက်၏။ ညအလှမှာ ငြိစူနေသော ခက်နှုတ်ခမ်းလေးက
အကြီးကြီးနေသလို ...

“နည်းနည်းလေးပဲချစ်ချင်တယ်”

“ဘာရယ်”

“နည်းနည်းလေးပါ”

“ဟွန်း နည်းနည်းလေးတဲ့ အကို့လိုလို့ အသားတောင်းနေတာ
မသိရင်ခက်မယ်”

ခက် ပြောရင်း လဲလျက်ဖြစ်နေသောကိုယ်ကို ရုန်းထဖို့ပြင်
သည်။ ထိုအခါ နိုင်က ခက် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးဆိုစာနှင့်
ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ရှင်ခေန်”

ခက် မနှစ်မြို့သလိုလို နှစ်မြို့သလိုလိုဖြင့်ကြည့်၏။ ထိုအကြောင်းက ဘယ်ဆီသို့လဲ၊ ညကလည်း လှနေသည်။ ချစ်သူကလည်း ရင်နှိုးသော အလှတို့ကို ဝင့်ကြွလှိုထားနေသည်။

“ခက်လေး”

ခက် တွန်းပစ်လျှင် သူ့ရင်ခွင်က ယိမ်းယိုင်သွား၏။ တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုရီးယားရုပ်ရှင်ကားမှ နှုတ်ချင်း တော့စုပ်ပြီး တမေ့တမော ရှုပ်နမ်းလိုက်သော အနမ်းချစ်ကြည်ကြီးတံတားပြကွက်ကို မြင်ယောင်နေဖို့ ကောင်းပါသည်။ ခုတော့ ထိုအယောင်ခြင်း မရှိပြီ ...

“ကဲ ရှင်ပြန်တော့”

“ဟင်”

“ဟင် မနေနဲ့၊ ရှင့်ကို နည်းနည်းမှ မချစ်ချင်သေးဘူး”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မြူးနေသော သူ့မျက်ဝန်း ပိုနီကျပွားသည်။ ဆိုတာရှည်ပေါ်မှ ခက် ထသွားလျှင် သူ သက်ပြင်းမောကြီးမှိုက်

အပန်းဖြေစံအိမ်လေးဆီမှ ခက် ကျောခိုင်းသွားလျှင် မီးအထိ ရောင်အောက်မှ ဖောက်ထွင်းဖြင့်နေရသည်။ ပါးလွှာသော ညဝတ်အင်္ကျီအဖြူရောင်အောက်မှာ နွဲ့လှုပ်သွားသော ကိုယ်လုံးလေးနှင့် နိမ့်တံဖြင့်

အညွှန်းစာအုပ်သည် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်ကြောင်း တင်ပါးရိုင်းလေးနှစ်ဖက်ကိုသာ ကြည့်ရင်း နိုင် စိတ်တွေကို ခြေသိမ့်နေရသည်။

ခက်ရယ် ဟိုတစ်နေ့ရဲ့ နေ့လယ်ခင်းကလို ခက်လေး ခွင့်ပြုရင် ညီလောက်ကောင်းလေမလဲ၊ ခုတော့။

ညကြီး မိခင်အပါးမှ ထသွားတာ ဘယ်ခင်ကိုလဲ။ သူ့ဖုန်းဆီကို
သား ဒါမှမဟုတ် မင်္ဂလာဦးအခန်းမှာ ပြောင်းအိပ်တာလား။ ဒေါ်ထားမေ
အိပ်ရာမှ ချက်ချင်း ထကြည့်သည်။

သားရဲ့ မင်္ဂလာခန်းက ခုတင်ပေါ်မှာလည်း သားကိုမမြင်။
မင်္ဂလာဦးအခန်းလေးက ပြင်ဆင်ထားတဲ့အတိုင်း အရာမယွင်းသေး။
ညည်းညွှန်းသောရတာ ချွေးမက မင်္ဂလာပွဲပြီးကတည်းက ခုချိန်ထိအိပ်ပေါ်
မထောင်ဖူးပါ။ မချသေး။

“ဟင်”

ဒေါ်ထားမေ စိတ်ပျက်စွာ သက်မရှည်ကြီးရှုရင်း ခေါင်းယမ်းကာ
ညည်း အိပ်ရာပေါ် ပြန်နေရင်း သားဘယ်သွားနေလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေ
သည်။ သားက နှင်းဆီခက်ဆီ သွားနေတာလား။

အင်။ ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ သွားမယ်ဆိုလည်း မအေကို
ညည်း သွားပေါ့။ ဘာရှက်စရာလိုလဲ။ မအေလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲ။
လောက်တော့ နားလည်ပါတယ်။ ခက်တာက ဟိုမိန်းကလေး။

သားအပေါ် အစိမ်းရောင်ရင့်တာထက် မတူမတန်သလို ဆက်
သွားတာကို မိခင်အနေနဲ့ သဘောမတွေ့နိုင်ပါ။ ဒေါ်ကို အစကတည်းက
ဒေါ်ထားမေ မနှစ်သက်ပါ။ မနှစ်သက်ဆို လိုက်မလိုချင်တာ။ သားမြို့ငွေခန်း
အဘယ်ဆိုလို့သာ လက်ခံခြင်း။

အခန်း (၃၂)

“ဟင်”

ညမှာ တစ်ရေးနိုးတတ်တဲ့ ဒေါ်ထားမေရယ် ဒီညလည်း ထုံထုံ
အတိုင်း တစ်ရေးနိုးလာသည်။ ချိုတို့ပြောင်းသွားပြီးကတည်းက မိခင်
ညအိပ်စောင့်နေကျ။ သားအိပ်မောကျနေသလား လှမ်းကြည့်တော့ အိပ်
ပေါ်မှ သားကိုမမြင်။

ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သွားနေလဲ။ ရုတ်တရက် စိတ်ပူသွားကာ
ထို့နောက်မှာ စာစ်ဆက်တည်း သတိရသွားသည်က သားက ယခင်ထို
လူပျိုလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာပင်။

တကယ်ဆို သားက ချိုနဲ့ပဲတိုက်တန်တာလေ၊ ချိုဆို အလံ့စွာ အိမ်ပါ ချွေးမ။ သားလည်း ဟိုဒီသွားလာစရာမလို။ ဇနီးမယားကောား ပီသတဲ့ ချိုအပါးမှာ အိပ်စက်နားနေရုံပဲ။

ခုတော့ ဟိုဟာမလေး လက်ခံမှန်း မသိ၊ လက်မခံမှန်းမသိ ဒေါ်ထားမေ ဟိုဒီတွေ့ရင်း ခေါင်းတွေကိုက်ချင်လာသည်။ စိတ်မှာမှန်းကွဲလာကာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုး၏။

ချိုသာဆိုရင် သူမချောင်းဆိုးသံကြားသည်နှင့် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ငေါက်ခနဲထပြီး ဆေးတိုက်သည်။ ခုတော့ သားကလည်း အနားမှာမို့ ချိုကလည်း အဝေးမှာ။ အားကိုးရာမဲ့နေသလို ခံစားရတဲ့နောက်ခံ ဝမ်းနည်းလာသည်ကအရင်၊ ဝမ်းနည်းပြီးဆို ပျက်စည်ကမဒိုင်ချင်း

မျက်စည်တဖို့ထွက်တာ သုတ်လို့မခင်၊ ချောင်းကဆက်တိုက် ဆိုးလာသည်။ ချောင်းဆိုးလွန်းလို့ လူကမောဟိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်ပြန်နေရပြီး။

လက်လှမ်းမီနေတဲ့ သောက်ဆေးကိုယူသောက်ဖို့တောင် အမရှိသလိုဖြစ်တာမို့ ငြိမ်နေရင်း သောက်ဆေးပုလင်းကိုသာ ငေးကြည့်နေရတဲ့ အဖြစ်။ သားရယ် မြန်မြန်လာပါကွယ်။

“အဟွတ် ဟွတ် ဟွတ်”
* * *

အခန်း (၃၃)

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်မောသံရှည်ကြီးက လှောင်ပြောင်မှုတွေ ရောစွက်နေမှန်း အလိုလိုသိနေသည်။ ပိုသိနေတာက ထိုရယ်သံက ခက်နဲ့ရင်းနှီးသူ တွေရဲ့အသံ။ ခက်ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားသလို ရုတ်ခြည်း လှည့်ကြည့် ခိုက်တော့ ဒီဝိုင်းသစ်အပါအဝင် ယခုလီလီတို့ တစ်သိုက်။

“အေးဟယ်၊ မယုံနိုင်ချင်စရာကြီး”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ နိုင်တာကဆိုတဲ့ ငနဲကို ယူလိုက်တာလဲ အကယ် အတယ်”

“အဲဒါပေါ့ဟ၊ ချမ်းချမ်းလည်း နားမလည်တာ”

ယမုံလီလီ၊ သူ့စာချမ်းချမ်းနဲ့ သွန်းဘရဏီတို့ ပြောနေကြတာ
ခက်ကို ရှုတ်ချမှုတွေနဲ့

“တက္ကစီမောင်းစားတဲ့ ငနဲကိုမှ ဝေ့သွားတာ ကိုယ်ကိုစော်ကား
သလိုပဲ”

ဒီဖိုင်းသစ် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သလို ဝင်ပြောသည်က မကျေနပ်စွာ

“ဟုတ်တယ်၊ ခက် ဗိတ်က လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်ဆိုတဲ့အစား
က၊ ခုလိုလုပ်လိုက်တော့ ခက်ပဲ မတန်တဲ့ကောင်ကို လင်လုပ်နေရတာ
လေ”

“ဟား ဟား ဟား”

ဒီဖိုင်းသစ် ပြောတဲ့နောက်က ယမုံလီလီတို့ ဝါးလုံးကွဲရယ်ချမ်း

“တောက်”

နှင်းဆီခက် ဒေါသတွေထွက်သည်က နာနာကွင်ကွင်နှင့် ဝါး
သီးသီး။

“မတန်တဲ့ကောင်ကို လင်လုပ်နေရတာတဲ့ ခက် သည်းမခံနိုင်
ဆုံးက အဲဒါပဲ”

“တောက် ဘာမတန်တဲ့ လင်လဲ”

ခက်အော်ဟစ်မေးရင်း သူ့စာချမ်းချမ်းတို့ စားသောက်နေတဲ့

သီးသန့်စားဖိုင်းဆီ လွှားခနဲရောက်သွားသလို ထိုစားပွဲကိုလည်း တွန်းလှဲ
လိုက်၏။

‘ချမ်း၊ ခလွမ်း၊ ဒုန်း’

ပန်းကန်နှင့်ဖန်ခွက်တွေ ကျသံ ကွဲသံ စားပွဲကြီးကျသံက
အကျယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ရုတ်တရက်ပို သူ့စာချမ်းချမ်းတို့ ကြောင်သွားသည်။

သို့သော်လည်း အမြဲတန်းအထက်စီးက ဆက်ဆံနေတဲ့ နှင်းဆီခက်။

ဒီအခြေအနေက သူတို့အဖွဲ့ အထက်စီးက ပြန်ဆက်ဆံခွင့်
ချပြန်တဲ့ အစဉ်အလာမို့ ...

“မဟုတ်လို့လား၊ ခက်ချ၊ ဒီဖိုင်းဘာက ရှင်နဲ့မတန်ဘူး။ ရှင်နဲ့
မတန်တာချည်းကို ရှင် လင်လုပ်ထားတာလေ၊ အဲဒါ ဘာနာစရာလိုလဲ”

“ဟင် ချမ်းချမ်း၊ ရှင် ပြောလေကဲလေပါလား”

“အမှန်ပြောတာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါ”

သူ့စာချမ်းချမ်း၊ စကားနောက် သွန်းဘရဏီနဲ့ ယမုံလီလီတို့
အားအပြည့် ထောက်ခံလျှင် နှင်းဆီခက်က အသားတဆတ်ဆတ် ဝှန်
သွား၏။

ဒါ့ပြင် နှင်းဆီခက် အမြင်အာရုံပါ မှောင်သွားသလိုဖြစ်၏။
ပြောချလိုက်တာအားမနာ လျှာမကြို။ ထိုစကားနောက်မှာ အားလုံး

ဝိုင်းပြိုကြည့်တာခံရတော့ နှင်းဆီခက် အရှက်သည်းရပြန်သည်။

“တောက်၊ ပြောဦးဟာ”

သူ့စာချမ်းချမ်း ပါးကို နှင်းဆီခက် လှမ်းရိုက်၏။ ထိုနေရာတွင် ဒီဇိုင်းသစ်က လျင်လေသည်။ နှင်းဆီခက် လက်ဖဝါး သူ့စာချမ်းချမ်း ပါးပေါ် မရောက်စေဖို့ နှင်းဆီခက် လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟင် တောက်၊ ဒီဇိုင်း လွတ်စမ်း”

“ခက် ခက်ကို ကိုယ်တို့ နှမော့လို့ပြောနေတာ”

“မပြောနဲ့”

“မပြောလို့ရမလား။ ခက်ကောင်က ကားမောင်းမှ ထမင်းစားရ တဲ့ကောင်၊ ခက် ဘာကိုမက်ပြီး အငြိမ်တာလဲ၊ ကိုယ်အံ့သြတယ်။ ခက်ရဲ့ အလှတွေကိုလည်း နှမော့တယ်။ ခက် ဒီထက်အနစ်မခံစမ်းပါနဲ့။ အဲဒီ ကောင်ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်”

“တောက်”

နှင်းဆီခက် ပို၍ခံခက်သွား၏။ ဆုပ်ကိုင်ထားရတဲ့ လက်ကို ခက်၊ ရုန်းခါဆွဲယူ၏။ ဒီဇိုင်းသစ်က တော်ရုံနဲ့ လွှတ်မပေး။

“ခက်”

ဒီဇိုင်းသစ်ခေါ်သည်။ နှင်းဆီခက်မထူး။ သူ့စာချမ်းချမ်းက မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာမို့ ...

“ခေါ်မနေနဲ့ ဒီဇိုင်း၊ နှင်းဆီခက်က အစုတ်အနုတ်ကောင်ကိုမှ ဆုပ်ကိုင်နေတာပါ”

“ရှင်နော် ချမ်းချမ်း”

“ချမ်းချမ်းတို့က နောက်ကွယ်မှာ မပြောဘူး။ ရှေ့တင်ပဲပြော တတ်တယ်။ ဒီဇိုင်းက ခက်ကို ပြန်ဆယ်ချင်သတဲ့ ခက်က အဆယ်မခံမှ တော့ လွှတ်ချထားလိုက်၊ လာ ဒီဇိုင်း သွားမယ်”

သူ့စာချမ်းချမ်းပြောဆိုရင်း ခက်ကိုဆွဲကိုင်ထားတဲ့ ဒီဇိုင်းသစ် ကို အတင်းဆွဲဖြုတ်ပြီး ခေါ်ထုတ်သွား၏။

“ဒီဇိုင်းကို ရှင်ပဲ တာဝန်ယူလိုက် ခက်၊ ယခုတို့သွားပြီ ဘိုင့်

...”
သွန်းဘာရဇီနဲ့ ယန်လီလီ ပြိုင်တူလိုလိုပြောကာ ရင်ကော့နဲ့မက နိုင်ယူသောဟန်လေး ဝင့်ကြွလျက် ထွက်သွားကြသည်က ခပ်ကော့ ကာရယ်။

“တောက်”

နှင်းဆီခက် နှုတ်ခမ်းသားတွေ ပြတ်ထွက်မတတ် ဖိကိုက်ရင်း တောက်ခတ်လိုက်သလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော စားသောက်ဖွယ် ခန်းပန်းကန်ခွက်ယောက် အကွဲအပြဲတွေကို ကြည့်ရင်း ဒေါသကအလိပ် ခတ်ထွက်နေတော့သည်။

“မကျေနပ်ဘူး”

“လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

နှင်းဆီခက် အသံကုန်အော်ဟစ်နေတော့သည်။ ထိုစဉ် ...

ဆခန်း (၃၄)

“ကျွတ်”

ဂုဏ်ရည် နားမလည်တတ်အောင်ဖြစ်ရသည်က ညီမငယ် စိတ်
ကိုဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် ခုချိန်ထိ ညီမငယ်စိတ်က ထင်ရာစိုင်းနေရတာ
လဲ။ တွေးလို့မရအောင် ဖြစ်လျက်။

“စိမ်းရယ်၊ ခက်လေးကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောပါဦးလို့”
ပြောထားလျက် စိမ်းကဖျောင်းဖျသော်လည်း ညီမငယ်နားမဝင်။ တကယ်
ဆို ခက်စိတ်နဲ့ခက် ရွေးယူထားတဲ့ယောက်ျားပဲ။ ခက်ဘက်က မြတ်မြတ်
နိုးနိုးနဲ့ လိုလိုလားလားရှိရမှာလေ။

ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ နိုင်ငံတကာကို နှင်ထုတ်ပစ်သည်အထိ ဆက်ဆံတာကို ဂုဏ်ရည် သဘောမကျနိုင်ပါ။

ဒါတင်မက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ပြဿနာဖြစ်၏။ ထိုပြဿနာကို စိမ်းပဲ လိုက်လျော် လိုက်ရှင်းခဲ့ ဖြန်ဖြေခဲ့ရသည်။ ဒါလည်း ညီမငယ် စိတ်ကမပြေ။ အခန်းထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြံနေသေးသည်။ စိမ်းက ညီမငယ်အခန်းထဲမှာ ညီမငယ် ဝုန်းဒိုင်းကြံသမျှ လက်ပိုက်ကြည့်လျှင်

...

“မကျေနပ်ဘူး မမစိမ်း။ ခက် လုံးဝမကျေနပ်ဘူး”

ဖက်ခွအုံးကို နံရံမှာ ပစ်ပေါက်ရင်းပြော၏။

“ဘာကို မကျေနပ်တာလဲ။ ခက်လေးရယ်”

“အားလုံးကို”

“ဘုရားရေ”

စိမ်းစိမ်းစို ဘုရားတရင်း ညီမငယ်နား တိုးသွား၏။

“အားလုံးကို ဟုတ်လား။ အားလုံးထဲမှာ မမစိမ်းကော ပါနေ

လား”

“သူ့စာချမ်းချမ်းတို့ကိုပေါ့။ ပြီးတော့”

နှင်းဆီခက်ပြောနေရင်း စကားစဖြတ်ထားလိုက်သည်။ မွေ့ရာပေါ် ခြေဆင်းထိုင်းနုရာမှ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ပင့်မ၍ တပုတ်ပုတ်နဲ့

ဆွဲဆောင်လျက်။

စိမ်းက ခုတင်မှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်၍ ...

“ပြီးတော့ ဘယ်သူလဲဟင်”

နှင်းဆီခက် ချက်ချင်းမဖြေ။ နှုတ်ခမ်းကို စုချွန်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်သူရှိရမလဲ။ မမစိမ်းရဲ့”

“ပြောလေ ခက်လေးရဲ့၊ ဘယ်သူဆိုတာ ခက်လေးပြောမှ ... စိမ်း သိရမယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား။ ကဲ ပြော၊ ဘယ်သူလဲ”

“နိုင့်”

“ဘုရားရေ”

စိမ်းစိမ်းစို ဒီတစ်ခါဘုရားတတာ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးနဲ့

လှည့်က်။

“နိုင့် ကို”

တကယ်မယုံချင်ပါ။ စိမ်းစိမ်းစို ထပ်ဆင့်ပေးလျက် ...

“ဟုတ်တယ်။ နိုင့်ကို သူ့ကြောင့် ခက် အပြောအဆိုမနေရတာ

သူ့ကို ခက်မကျေနပ်ဘူး။ မမစိမ်း”

“ခက်လေးရယ်”

“တကယ်ပြောတာ၊ နိုင့်ကို ခက် ကွာမယ်”

“ ... ”

ဒီတစ်ခါ စိမ်းစိမ်းစို ဘုရားတတာ အသံလေးပင်မထွက်နိုင် တော့ပါ။ နင်းဆီခက်က ယောက်မမျက်နှာ ပြန်မကြည့်။ ခေါင်းအုံးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် တခုနီးတခုနီးထုရင်း ...

“ကွာမယ် မမစိမ်း၊ ခက် တကယ်ကွာတော့မယ်၊ အဲဒါ ကိုကိုကို မမစိမ်းပြောလိုက်တော့ သွား မမစိမ်း ကိုကိုကိုသွားပြော”

နင်းဆီခက်ပြောရင်း ဆိုရင်း စိမ်းစိမ်းစိုကို တွန်းလွှတ်ပြန်သည်။ စိမ်းစိမ်းစိုခမျာ ဘာမှမပြောသာတော့ ...

“ဘယ်လိုမှ မမြစ်နိုင်တာကွယ်”

ဟုရင်ထဲမှာ ရေရွတ်ရင်း ခက်လေးအလိုကျ ထထွက်ခဲ့ရလေ သည်။ ညီမလေးရယ် ခက်လိုက်တာဆိုတာတောင် ဒီထက်ခက်မယ်ထင် တကယ်ပါကွယ်။

အခန်း (၃၅)

“ဘယ်လို ဘယ်လို၊ ပြန်ပြောစမ်း နိုင်”
အောင်စင်မေးသံ သိသိသာသာ ကျယ်ထွက်သွားသလို မင်းစိုးနဲ့

သူရ မျက်လုံးပြူးလျက် ...

“မင်းက”

“ဟုတ်တယ်”

သူ အေးအေးဆေးဆေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ...

“ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လုံး တစ်ပြိုင်နက်ပြောကြသည်က

သည်။ မခံနိုင်စွာ။ နိုင်တာကာ သက်ပြင်းရည်ကြီးချရင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်လို့ တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်၏။

“နိုင်း ဒီတစ်ခါ မင်းကို ကိုယ်တို့ နားမလည်နိုင်ဆုံးပဲ နေစမ်းမိဦး ခက်ကိုကိုက မင်းကိုဘာဖိအားတွေ ပေးလို့လဲ”

မင်းစိုး အရာရာကို တိတိကျကျ သိချင်တာပဲ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ဒီကိစ္စက ခက်ကိုကို ရောက်လာပြီးမှ အသံထွက်တာ။ ဘာလဲ။ သူ့အစ်ကိုက ကွာပေးရမယ်လို့ အတင်းတောင်းဆိုတာလား”

သူရလည်း မကျေမချမ်းမေးပြန်သည်။ နိုင်း ခေါင်း တွင်တွင် ခါယမ်းပြီး အိမ်အတွင်းဘက် တစ်ချက်ကြည့်သည်။ သူ့ပြောလိုက်ရင် မေမေကြားသွားမှာစိုးလို့။

မေမေကို ညစာကျွေးပြီး ခုလေးတင်ဆေးတိုက်ထားတာနဲ့ မေမေ အိပ်ရာထဲ နားနေလောက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူထုတ်ပြောရင် မေမေ မကြားဘဲနေမှာမဟုတ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပိုင်း မှာရှိနေကြတဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းအားလုံးကို မျက်ရိပ်နဲ့ခေါ်ပြီး ခြုံပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

သူငယ်ချင်းများ ထင်မြင်ယူဆသလို ကိုကိုက ဖိအားပေးတာ

ဟုတ်ဘူး။ ခက် စိတ်နေသဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောခြင်းရယ်ပါ။

“ပြောရမှာတော့ အားနာတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် ကိုကို၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

ဖြစ်လာသမျှ ရင်ဆိုင်ဖို့ သူ သတ္တိမွေးပြီးသားပါ။ ကိုကိုက အားနာသလို မျက်နှာလည်း ပူလှသည်။ သို့သော်လည်း ညီမဆန္ဒက ပြင်းပြနေသည်မို့ အားနာတာနဲ့ မျက်နှာပူတာကို ဘေးမယ်ထားပြီး ထုတ်ပြောသည်မှာ ...

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ညီမလေးက သူငယ်ချင်းတွေကြား

က အရှက်လွန်နေတယ်”

“ကျွန်တော်ကြောင့်လား”

သူ လိုရင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကိုကိုက အားနာမျက်နှာဖြင့်

“ဒီလိုကွာ ညီမငယ်က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားရတော့ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ကဲ့ရဲ့ခံရသလိုဖြစ်နေတယ် ပြီးတော့ အခြေအနေ ခိုင်းက မတူတော့ ရှက်တာတွေနဲ့ရောပြီး သူများ နည်းနည်းပြောဆိုတာနဲ့ ခေါက်ကွဲတာက များများ ဖြစ်နေတာမျိုး”

“ခက်ဆန္ဒက ဘာတဲ့လဲ ကိုကို”

ကိုကို ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောနေမှန်း နိုင်းတကာ သိနေသည်။

အခြေအနေချင်းကွာခြားတာကလည်း သူများလက်ညှိုးထိုးမှာ မလွဲဘဲ အနေအထား။

အပိုတွေကို ထုတ်ဖော်ပြောနေတာ၊ အကြောင်းမဲ့မှ မဟုတ်တာ ဒါကြောင့် နိုင်သိချင်တာက ခက်ဆန္ဒ ဘာလဲဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့် ထုတ်ဖော်လိုက်တော့ ကိုကို သက်ပြင်းရှည်ကြီးချစ်။ ထို့နောက် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ပြောလေသည်။

“ခက်က ညီလေးနဲ့ ကွာချင်သတဲ့”

ထိုစကားလုံးက နိုင်နလုံးသားကို မိုးကြိုးပစ်ခွင်းလိုက်သလို ဖြစ်၏။

“ခုလို ပြောရတာ ကိုကို တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

ပန်းပေါ်သို့ နွေးသော ကိုကိုလက်တစ်ဖက် ကျရောက်လာမှ သူ အသိဝင်လာသည်။

“ညီမလေးက ကိုကို့သမီးဆိုလည်း ဟုတ်တယ် မေမေနဲ့ မေမေ ဆုံးပါးသွားကတည်းက ကိုကိုပဲ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသလို ညီမထေး စိတ်အားမငယ်အောင် အစစအရာရာ အလိုလိုက်ခဲ့မိတယ်။ အလိုလိုက်မိ ထားရတာများလာတော့ ညီမလေးစိတ်က မောက်မာရင့်သီးလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုရောက်ရင် ညီမလေးနားလည်လာမယ်လို့ ကိုကို ယူဆခဲ့တယ်။ မျှော်လည်းမျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးနဲ့

ညီမလေး ပတ်သက်ဆက်စပ်နေကတည်းက။ ဒါပေမဲ့ ထင်သလိုဖြစ် မလာဘူး ညီလေးရော အဲဒီအတွက် ကိုကို ဘာလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး။ ညီမလေးက ကွာမယ်ပဲ ဇွတ်ပြောနေတော့”

ကိုကိုစကား၊ ထိုမျှနှင့်ဖြတ်ထားသည်က ဒီအားပေးသလိုဖြစ် သွားမှာ စိုးရိမ်လို့ဖြစ်မှန်း နိုင်တကာ နားလည်သည်မို့ ...

“ရပါတယ် ကိုကို၊ ခက်သဘောပါ”

ထိုစကားကို သူ အတော်ကြီးကူခြေဆည်ကာ ပြောလိုက်ရ သည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ်ညီလေးရော ညီမလေးက သိပ်ငယ်နေသေး ဘဲ့အတွက် အိမ်ထောင်ရေးသဘောကို နားမလည်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုတောင်းဆိုတာမျိုးပါ။ ညီမလေးစိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောဆိုကြ ဘဲ့အပေါ် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ပေါက်ကွဲပြီး ...

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကိုကို့ညီမကို ကိုကို ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ဘယ်နေ့ကွာချင်တာလဲလို့”

နိုင်တကာ ဒါပဲပြောကာ ပန်းထက်က ကိုကိုလက်ကို ဖယ်ရှားပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

အသည်းနှလုံးမှ စိမ့်ထွက်လာမယ့် ခံစားချက်ကို နိုင်တကာ မတွေ့တော့ပါ။

သို့သော် မျက်ရည်စတုချို့ကြွလွင့်လေပြီ၊
ခက်ရေ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကွာရှင်းပေးပါမယ်။

အခန်း (၃၆)

“ခက် ရှင် ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ပြန် ပြန်ပြောစမ်းပါ”
အလှဆင့် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ မေးနေသလောက် ခက်က ရွှင်ပြုံး

မပါသည်။

“ကွာမလို့”

“ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ ခက်ရဲ့”

ဖီဖီဝေးလည်း လက်မခံနိုင်စွာဖြင့် ပြောသည်။ ခက်က ခက်

စိတ်နဲ့ခက်မို့ ...

“ဘာလို့အဓိပ္ပာယ်မရှိရမှာလဲ၊ ခက်ကွာလိုက်ရင် သူ့စာချမ်းချမ်း

တို့ ထိထိပါးပါး ပြောခဲ့တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး ခက်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်အလှူရဲ့ သိပ်ဟုတ်တယ် ခက် ဘယ်သူ့အပြော
မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကွာမှာ၊ နိုင်ကလည်း ခက်သဘောတဲ့ ကိုကိုး
ပြောပြီးသား”

“အလိုလေ နိုင်က”

“ဟုတ်တယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တအံ့တဩမေးသည်ကို နင်းဆီခက်က
ဒီနိုင်ဆန်းသော ဖက်ရှင်တွေရွေးနေရာမှ မြူးမြူးလေးဖြေသည်။

“ဘာတွေလဲဟယ်၊ ခက်နဲ့နိုင်ကို နားမလည်တော့ဘူး တကယ်”

“နားမလည်လည်း မလည်တဲ့အတိုင်းပဲ ထားပါတော့ မယ်ခင်
ကြီးမတွေ့၊ နက်ဖြန်ဆို ခက်နဲ့နိုင် ကွာရှင်းဖို့ Date လုပ်ပြီးသား”

“ဟာ”

အလှူဆင့်တို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ပြန်သည်။ မင်္ဂလာ
ဆောင်ပြီးတာ တစ်လပင်မပြည့်တတ်သေး။ တကယ်ပဲကွာကြတော့မယ့်
တဲ့။

“နေပါဦး ရှင် နိုင်ကိုကွာချင်တာ သူ့စာချမ်းချမ်းတို့ အခြေ
လွတ်အောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သူများပြောတာမခံချင်လို့ နိုင်ကိုကွာရင် ခက် မတရားရာကျ
ကပေါ့”

“မတရားရာကျမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခက်က ခက်နေချင်သလိုနေခွင့်ရထားရက်နဲ့
သူများပြောတဲ့စကားနဲ့ အကွဲအကွာလုပ်တာ ခက်ဘက်က မတရားရာ
ဆောက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့စာချမ်းချမ်းတို့ ဟားတိုက်မရယ်တဲ့နေမလား”

ဖီဖီဝါမွှေးပြောလျှင် နင်းဆီခက် တွေခနဲဖြစ်သွားသည်။ အင်္ကျီ
အရွှေနေရာမှ ရပ်တန့်ကာ မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ဖီဖီဝါမွှေးကို
ခင်းကြည့်သည်။

“သေချာစဉ်းစားပါဦး ခက်ရယ်”

အလှူဆင့်လည်း ခက် စဉ်းစားလို့ရအောင် ဝင်ပြောလေသည်။

“ခက်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူများကို လက်ညှိုးထိုးပြီးရယ်တတ်
တဲ့လူက အဲဒီသူ ဘာလုပ်လုပ်ရယ်မှာပဲ၊ ထိုင်ရင်လည်းရယ်မယ်၊ ထရင်
လည်း ရယ်မယ် အဲဒါကို အမြင်ကတ်ပြီး ထိုင်လည်းမထိုင်၊ ထလည်းမထ
ဘဲ ကုန်းကုန်ကွကွ နေပြကြည့်၊ ပိုပြီးတောင်ရယ်ကြဦးမှာ”

“ဟွန်း ... သိဘူး”

နင်းဆီခက် ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးကို လွှတ်ချရင်း ခေ

လျှောက်ထွက်သွားလေသည်။ အလှဆင့်နဲ့ ဒီဝါမျိုး နောက်ကလိုက်ရင်း တတွတ်တွတ်ပြောကြ၏။

“ခက် ချက်ချင်းကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဦး။ တစ်ရက်နှစ်ရက် စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လေနော်၊ ခက်”

“အိုး ခက် မစဉ်းစားချင်ဘူး။ ခေါင်းပူတယ်”

“ကဲ အဲဒါဆို ခေါင်းပူတာပျောက်သွားအောင် တစ်နေ့နေရာနဲ့ သွားကြစို့လား။ ဥပမာ ... စိတ်အာရုံပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေဖို့လေ”

“အင်း ... အဲဒါကောင်းတယ်”

ခက် စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောတာမို့ အလှဆင့်နဲ့ဒီဝါမျိုး အားတက်သွားသည်။

“လာ သွားကြမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ရောက်တော့သိရမှာပေါ့ ခက်ရဲ့ လာလေ”

သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း နှင်းဆီမက် ပါလာခဲ့တာက နောက်နေတဲ့ စိတ်အာရုံကိုဖြေဖျောက်နိုင်ဖို့။ ခုတော့။

အခန်း (၃၇)

“ဟင်”

နိုင်ကို ပက်ပင်းတွေလိုက်တော့ ခက်တစ်ကိုယ်လုံး နွေးဖိုသွားခဲ့။ ဒါ့ပြင် ကိုယ်လုံးလေးလည်း တောင့်မတ်သွားကာ ခြေလှမ်းတို့က အလိုလို တန့်သွားလေသည်။

“ခက်”

နိုင်ခေါ်ပြီး ရှေ့တိုးလာတော့ ခက်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားသွား၏။ ခက် မလုံမလဲဖြင့် ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း ရှာဖွေမိသည်က သုငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို။

အလှဆင်နဲ့ စီဒေါပွေး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘဲ။
ခက်တို့ တိုင်းရင်းသားကျေးရွာလာပြီး စိတ်ရှိတိုင်းလည်ပတ်နေကြတာ
ခက်က ကရင်ရိုးရာအိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့ခြင်း။

ထိုနှစ်ယောက် နောက်ကပါလျက်နဲ့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိ
ဘူး။ ခုတော့ ခက်ချေပြီ၊ ပိုခက်နေသည်က နိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ။
...

“ခက်”

လက်ဆွဲအိတ်လေးကိုဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ခက်လက်ပခင်းလေးတို့
တယုတယဆွဲတော့ ခက်ရှုန်းမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခက်ရယ်၊ မောင့်ကို ခက် နည်းနည်းမှ မချစ်ဘူး
လားဟင်”

“ကွတ်”

ခက် စိတ်ရွှံ့ထွေးသွားသည်။ ကောက်ထားတဲ့ဆံပင်တွေကို
ဖွပ်ရင်း ခြေလှမ်းလေး ဘောက်ဆတ်ဆတ်လှမ်းအော်။

“မောင် မေးတာ ဖြေပါဦးခက်ရယ်”

“အိုး ခက်မသိဘူး”

“ခက်မသိရင် ဘာလို့မောင့်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ အခွင့်အရေး
ပေးရတာလဲ”

နိုင်မေးလိုက်တော့ ခက်မျက်နှာလေး ဝမ်းညွှန်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်း
တို့လည်း ဖိကိုက်၍ နိုင်ကို မျက်စောင်းရင့်ရင့်ထိုး၏။

“မေမေ့ကို အရွဲတိုက်ချင်စိတ်နဲ့ မဟုတ်လား”

ခက် ဒေါသထွက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်နော်”

“မောင်ပြောတာတွေလို့လားခက်ရယ်”

“တောက်”

ခက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းနေအောင်ကိုက်ရင်း နိုင်ရင်ဘတ်ကို
ဘွန်းပစ်လိုက်သည်။ နိုင်ကိုယ်လေး ဟန်ချက်ပျက်ကာ နောက်သို့ယိုင့်ကျ
မတတ်ဖြစ်သွား၏။

ထို့ပြင် ခက်ကိုခက်လည်း မလုံမလဲဖြစ်ကာ ရွက်လှပန်းချိုကြီးနဲ့
ခက်ကိုယ်လုံးလေးကို ကွယ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

“တောက် ခက်စိတ်ကို သူ့ဘာလို့ သိနေတာလဲ”

ခက်ကို သူ့အမေချီးနှိမ်ပြောတာကို ခက် မခံနိုင်ဆုံးဖြစ်သလို
ခက်အပေါ် သူ့စိတ်ညွတ်နေမှန်း ခက်သိရှိသွားတဲ့နောက်။

“ဟင့်အင်း”

ခက်အစီအစဉ်ကို ခက် ပြန်မခံစားချင်ဘူးဆိုခါမှ မြင်ယောင်
လာသည်။ ဟုတ်တယ်လေး ခက် တမင်ပဲ သူ့ဖုန်းကိုခေါ်ပြီး ဒီဇိုင်း

နောင်ယုက်လေဟန်နှင့် ငိုချခြင်းရယ်၊

သူ့အလွယ်တကူ ဝင်လာနိုင်ဖို့ ဦးထွန်းစိုးကို အကြောင်းမူ
အကြောင်းရှာပြီး အပြင်သွားခိုင်းခဲ့သည်မဟုတ်လား။

နိုင် စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ တကယ်ရောက်လာတော့ ခက်စိတ်တွေ
တအားလှုပ်ရှား၏။ အစောပိုင်းက တမင်လုပ်ပြီး ငိုနှိုက်နေသော်လည်း

နိုင် စိုးရိမ်တကြီး မေးမြန်းလာတဲ့အခါ ခက် တကယ်ဝမ်းနည်းလာသည်
ခက်စိတ်မှာလည်း ကြောက်ရွံ့လှလေးဖြစ်ကာ၊ ခက်တို့ နစ်

ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ခံစားမှုတွေကြားမှာ စည်းတွေကို ဖြတ်ကျွတ်
တဲ့အဖြစ်။

အဲဒါဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ခက် အဖြေမထုတ်ချင်ပါဘူး။ လှုပ်ရှား
နေသော ခက်စိတ်အစဉ်ဟာ သူ့ရဲ့နေ့စဉ်သော အနမ်းပျားစွာနောက်မှာ
ပျောပါသွားခဲ့တာကိုတော့ ခက်မငြင်းလိုပါ။

ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ခက် ဒီလိုမလိုက်လျော့ဖူး။
အထူးသဖြင့် ခက်ကို အသည်းအသန်ကြွနေတဲ့ ဒီခိုင်းကိုတောင် ခက်
အကပ်မခံခဲ့။

နိုင်စိတ်က တိမ်းညွတ်နေတာ သိရုံနဲ့ ခက် လိုက်လိုက်လျော့
လျော့ ပျော့ပျော့ပါပါ ခံစားမိတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ၊ တခင်လေးအတွင်း
မှာ ခက်စိတ် သာယာယစ်မှုသွားတာမို့လား။ ခက်ကိုခက် ပြန်မေးလို့မဆို

...ပါ။

“ခက်လေး”

ခေါ်လည်းခေါ်သလို ခက်ကိုယ်လေးကို ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်ပြုလာ
နိုင်ရယ်။

“အိုး ဖယ် လွတ်”

ခက် ကယောင်ကတမ်းနဲ့ တွန်းပစ်၏။ နိုင်က ဖြေလွှတ်မပေးတဲ့
အပြင် ပါးပြင်ချင်၊ ထိကပ်လျက် ခက်နှုတ်ခမ်းအစုံကို အကြာကြီးရှိုက်
လေသည်။

“အဲ”

ခက် လက်သီးဆုပ်နဲ့ နိုင်ရင်ဘတ်ကို ပစ်လိုက်သည်။ နိုင်
ဘောကျသလို ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မောင့်ကို ပြန်ချစ်ပါ ခက်ရယ်”

“ကျွတ် ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ၊ ကွာမယ်ရှင် ကွာမယ်၊ ဖယ်
လွတ် ရှင်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးနဲ့တွေ့ ဖွန်နေတာပဲ၊ ခက် အသက်ရှူလို့မဝ
ဘူးဘူး။ ဖယ်နော်”

ခက် အကြောက်အကန် ပြောဆိုရင်း ရုန်းထွက်ခါမှ မလွှတ်ချင်
လွှတ်ချင်ဖြင့် နိုင် ဖြေလွှတ်ပေးလေသည်။ ခက် မျက်စောင်းရင့်ရင့်
ဆုံးပစ်ပြီး ...

“နက်မြန် တကယ်ကွာမယ်”

ခက် ပလုံးပထွေး ပြောချကာ လှစ်ခဲပြေးထွက်ခဲ့ရင်း ...

“ကျွတ်၊ ဘာမှန်းမသိဘူး။ ကွာမယ်ဆိုမှ လာဆုံနေရတယ်ဆို အဲဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲ။ အလှဆင့်နဲ့ ဇီဝေါပွေးလက်ချက်နေမှာပေါ့”
ဟုတ်တယ်လေ၊ ထိုနှစ်ယောက် ဦးဆောင်ပြီး ခက်ကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ နိုင်နဲ့အချိတ်အဆက်လုပ်ပြီး ခက်နဲ့နှစ်ပါးတွေ့အောင်ပေးပေးကြတာလေ။

နေ့နှင့်ဦး ရှင်တို့ အခုဘယ်မှာလဲ။ တွေ့လို့ကတော့ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဝိုက်ကြော့ပြတ်အောင်ကို လိမ်ပစ်မယ်၊ တကယ်။

အခန်း (၃၈)

“နိုင်”

“ဟေ့ နိုင်”

ချို့ခေါ်သံကြားပေမယ့် နိုင်တကာ မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ကားပေါ်တက်မလိုပြင်သည်။

“နိုင်”

အပြေးကလေးလိုက်လာပြီး နောက်ကနေ သူ့လက်မောင်းကို ချဲ့ကိုင်လိုက်တော့ နိုင် ကားပေါ်တက်ခွင့်မရတော့ပါ။

“ဘာလဲ ချို့ရယ်”

မိန်းကလေးစာအုပ်တိုက်

သူ အားမပါစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ချိုက သူ့ကို ကရုဏာ
သက်စွာ မော့ကြည့်သည်။

“ချိုကိုရှောင်နေတာလား နိုင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

နိုင် မျက်နှာလွှဲပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“နိုင်နဲ့စကားပြောမလို့ပါ။ ကဲ ကားပေါ်တက်ရင်တက်၊ ချိုလည်း
ကားလိုက်စီးရင်း စကားပြောမယ်”

နိုင်တကာ ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့ပါ။ ချိုအစီအစဉ်အတိုင်း
ကားမောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်ရပြီး၊ ချိုက ကားရေမှပတ်၍ ခေါင်းခန်း
နေရာမှ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ကားစက်နှိုးပြီးသားမို့ ကားကို လျော့ခနဲ
မောင်းထွက်ခဲ့ရတာ နိုင်ရင်ထဲမှာသိပ်မယ်စွာ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှင်းဆီခက်နဲ့ နိုင်အကြောင်း မင်းနီဆို
ဖောက်သည်ချလို့ ချိုသိပြီးလေပြီ။ ထိုသတင်းကြားပြီးကတည်းက ချိုက
နိုင်နဲ့တွေ့ဖို့ကြိုးစားသည်။ နိုင်အတွေ့မခံတာ အကြောင်းပဲမဟုတ်ပါ။

ချိုကဆံ့ယောဓဉ်ကြီးသော သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ နိုင်နဲ့
ကရုဏာသက်နေခဲ့သည်။

“ခက်နဲ့တွေ့ပြီး ချို ဆွေးနွေးကြည့်ချင်တယ် နိုင်ရယ်”

“မတွေ့ပါနဲ့ချိုရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ခက်က စကားပြောရင်သီးတယ်၊ တော်ကြာ ချိုကို ဘာညာ
ပြောနေရင်”

“ဒါဆို နိုင်က ခက်တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ နက်ဖြန်
ပြောရင်းတော့မယ် အဲလိုလား”

နိုင်တကာ ကားကို ဘယ်ဘက်ကွေ့ချိုးရင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်
လေသည်။ ချိုက သက်မချသလို ခေါင်းလည်းရမ်း၍ ...

“ဒီကိစ္စ ချို သဘောမတွေ့ဘူး နိုင်ရယ် ဒေါ်ဒေါ်သိရင် ပိုပြီးစိတ်
ညှိခိုက်လိမ့်မယ်”

“မေမေ မသိစေရပါဘူးဟာ”

“ဘုရားရေ”

“တကယ်ပါ။ မေမေ့ကို အသိမပေးဘူး”

“ဟဲ့ အသိမပေးလည်း မသိဘဲနေမလား၊ မကြာခင် သူ့အလို
ပဲ သိသွားမှာလေ”

“ဖြစ်လာတဲ့အတိုင်းပေါ့ ချိုရယ်”

“အဲဒါကြောင့် နိုင်ကို အားမရနိုင်တာ၊ မေမေလည်း နိုင်အတွက်

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်”

သူ သက်မရှည်ကြီးချလိုက်မိသည်။

“အစတုန်းက နိုင်ကို မေမေစိတ်ဆိုးသေးတယ်။ နိုင်တို့ မေမေ
လည်တာသိရတော့ မေမေလည်း နိုင်ကိုသနားနေတယ်။ ပြီးတော့ ခေါ်ခေါ်
ကျန်းမာရေး။ ဒေါ်ဒေါ် ခုတလော ချောင်းပြန်ဆိုးနေတယ်ဆို”

နိုင်တကာ လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်လျှင် ...

“အဲဒါကြောင့်လဲ စိတ်ပူရတာပဲ။ ဒါကြောင့် မေမေက ပြန်မေမေ
တယ်”

“ဘာစဉ်တာလဲ”

ချိုကို ငဲ့ကြည့်ရင်းအလေးအနက်ပေး၏။ ချိုက ရွှင်လန်းသော
မျက်နှာလေးဖြင့် ...

“ချိုတို့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကနေ ပြန်ပြောင်းလာဖို့”

သူ့ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

နှစ်ယောက်သားကြားမှာ ဝမ်းသာခြင်းတို့ အရှိန်ရသွားသော
သည်။

“အဲဒါဆို မေမေသိပ်ဝမ်းသာမှာ”

“သိပါတယ်။ နောက်ပြီးနင်လည်း စိတ်ချလက်ချ အပြင်ထွက်လို့

ဘာပေါ့”

နိုင်တကာ ဒီတစ်ခါခေါင်းညိတ်တာ အလေးအနက်ဆုံးပဲဖြစ်
သည်။ ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်၍ ချိုဘက်တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ်ချို့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် မေမေ့ကို စိတ်ချ
သက်ချ ထားခဲ့ဖို့ ချိုတို့သားမိ အနီးကပ်ရှိနေတာက ငါ့အတွက် တအားပဲ။
ချိုတို့ ပြောင်းနေမယ်ဆိုရင် ငါ့ သြစီသွားဖို့ကိစ္စ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“အစကတည်းက စီစဉ်ပါလို့ ချိုပြောသားပဲ”

“အဲဒီတုန်းက မေမေ့ကျန်းမာရေးက စိုးရိမ်စရာဖြစ်နေတာ
ပေါ့”

“အေးပါ။ ချိုတို့ ဒီလကုန်ပြန်ပြောင်းလာမယ်ဆိုတော့ နိုင်
ပြန်ပြန်စီစဉ်လိုက်”

“အန်ကယ်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရဲ့ပဲ”

“အေးပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်ဘဝတိုးတက်ဖို့လိုတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်
အတွက်စိတ်ချ ချိုတို့တာဝန်ယူတယ်။ နိုင် ဒီတစ်ခါ တကယ်သွားဖြစ်မယ်
ဆိုရင် နိုင်အန်ကယ် ဝမ်းသာလို့ဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ချို့။ အန်ကယ်က ဖေဖေဆုံးပြီးကတည်းက ခေါ်
နေတာ ဆယ်နှစ်မကတော့ဘူး။ မေမေနဲ့ မခွဲနိုင်တာရယ်။ မေမေ့ကျန်းမာ

ရေးကြောင့်ရယ်နဲ့ မသွားဖြစ်တာ၊ ခုတော့ မသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“ချိုသိပါတယ်၊ ခက်နဲ့ကွာပြီးရင် နိုင် စိတ်တည်ငြိမ်ဖို့လိုတယ်။ ရေပြောင်းပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်တော့ အာရုံပြောင်းဖို့ လွယ်တာနဲ့ မဟုတ်လား”

“အဲဒါလည်း ပါတယ်၊ အန်ကယ်ကလည်း အသက်ကြီးစဉ် ဒါကြောင့် အကူအညီပေးရင်း ဘဝတိုးတက်အောင် ကြိုးစားချင်တာလည်း ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ် နိုင်ရယ်၊ နိုင်တို့ ကွာရှင်းတဲ့ကိစ္စကို တတ်နိုင်သမျှ ဒေါ်ဒေါ်မသိအောင် ဖုံးဖိထားကြတာပေါ့၊ နိုင်ထွက်သွားပြီးမှ သိခင် သိပါစေ”

“အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါလည်းအပြန်ဆုံးထွက်ဖို့ ကြိုးစားမယ် ကွာရှင်းပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း”

“ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီအတွက် ချိုကိုကျေးဇူးအများကြီးတင်တယ်”

“မလိုပါဘူး နိုင်ရယ်”

“လိုတာပေါ့၊ ငါ့သြဇာရောက်ရင် ချိုအတွက် ကောင်ချောလေး တစ်ယောက်ရှာပြီး ပို့ခဲ့မယ်”

“နိုင်နေနီ”

ချို ကြည့်ရှုငံ့စွာ မျက်စောင်းလေးထိုးသလို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် နည်း ရှက်စနိုးလှမ်းထု၏။ နိုင် ရှောင်ဖယ်မနေတော့ပါ။ တဟားဟား နှလုံးမောရင်း ...

“တကယ်ပြောတာချို့ရဲ့”

“တော်ပါ”

“မတော်နိုင်ဘူးချို့ရေ ချို့အတွက် ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်ဟ၊ ချို့ရယ်၊ မေမေရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် မိန်းမသားကြီးသုံးယောက်တည်း ကုန်ခဲ့မှာ၊ အဲဒီတော့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အနီးကပ်ရှိဖို့ လိုအပ် တယ်၊ ဒါကြောင့်”

“တော်ပါတော့ နိုင်ရယ်၊ ချို့အတွက်ထက် နိုင်အတွက်ပဲ နိုင် ဆင်းစား၊ ခက်နေရာမှာအစားထိုးချစ်ဖို့”

“ချစ်သူဆိုတာ ကုန်ပစ္စည်းလို အစားထိုးလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ ချို့ရယ်”

ထိုစကားလုံးများနောက်မှာ နိုင်ဖျက်နာလေးညှိုးကျသွားသည်။ ချစ်သူနဲ့ပတ်သက်ရင် နိုင်နှလုံးသားလေး နုလွန်းကာ၊ ချို မသိမသာ သက်မချ၍ ...

“ဆောဇီးပါနိုင်ရယ်၊ နိုင်ကို ခံစားရစေချင်လို့ပြောတာမဟုတ် ပဲဘူး၊ နင်းဆီခက်ကို နိုင်ဘယ်လောက်ချစ်မိသွားသလဲဆိုတာ ချို့သိပါ

တယ်၊ ကဲဒါလေး၊ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ မပြောကြဖို့၊ ကဲ နိုင် ရော့ချော့လေး
မော ခရီးသွားဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းပြည်စေတီသွားဖူးကြစိုးလား။ နိုင် နီဇီ
လည်း ကြည်မယ်လေ နော်”

ချိုက ထိုသို့နယ်။ သူနဲ့ သူ့မေမေအတွက် အစေအရာ
နားလည်ပေးတတ်သလို စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့အောင်လည်း စိစဉ်နိုင်စွမ်း
သည်။ လောလောဆယ် ချိုပြောသလို လုပ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ။

ချိုအလိုကျ သူ့ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ကားဦးတည်လိုက်သည်။
ဆုတောင်းပြည်စေတီဆီ။

ခက်ရေ။ မောင်တို့နှစ်ဦးဖြစ်စဉ်က တူစုံယှဉ်တွဲပြီး ဘုရား
ခွင့်မရတဲ့ ကံကြမ္မာချောင်းခြား ဖာတ်လမ်းမရှိလားကွယ်။

အခန်း (၃၉)

“ခက် သောက်ဦးလေ”

“ဟင်အင်း”

ခက် လေးလေးပင်ပြောရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်ပေမယ့် သွန်း
ဘရဏီတို့ လက်မလျှော့ပါ။

“သောက်ပါ ခက်ရယ်၊ ပွေးနေ့ရှင် စိတ်ကျေနပ်အောင်ပါ”
သွန်းဘရဏီ မရအရပြောရင်း ဘီယာဖန်ခွက် ကမ်းပေးမိပြန်

သည်။

“ချီးယား”

ယမုံလီလီတို့ ခိုးယားလုပ်ပြန်တော့ ခက် ခေါင်းမထောင်နိုင်ကြကြားထဲက ဖန်ခွက်မြှောက်လိုက်ရသည်။ ဒီပွဲက သွန်းဘရဏီရဲ့ ဖွဲ့စည်းခြင်းနေသော်လည်း သူမတို့အုပ်စုကြားရှိ ပြဿနာကို လျှော့ဖြစ်သည့်

တစ်နည်းပြောရရင် ငြိမ်းချမ်းရေးပွဲဆိုလည်း မမှားပေ။ ကြောင့် ခက် မငြင်းသာတော့။ ဖျော်ဖြေရေး ဂီတသံစဉ်ကလည်း သူမတို့ချင်းတွေအလိုကျ မျောပါသွားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းလေသည်။ ဒီခိုင်းသစ်က သွန်းဘရဏီအတွက် သီချင်းလက်ဆောင်ဆိုနေပုံက ခက်မြင်ကွင်းထဲ အချိန်တွေထပ်စေကာ ...

“ကျွတ် တော်ပြီဟာ”

ခက် ဖန်ခွက်ကိုပြန်ချရင်း ထိုင်ရာမှထ၏။ သို့သော် ယိုင်နဲ့သွားလျှင် ...

“အိုး ခက်”

သူ့စာချမ်းချမ်းက ပေးမ၏။

“ခက်၊ ခက်ပြန်တော့မယ် သူငယ်ချင်းတို့ ဘိုင်”

ခက် ကိုယ်လေးကိုတတ်နိုင်သမျှထိန်းရင်း မေးမထားတဲ့ သူ့စာချမ်းချမ်းလက်ကို ဖယ်ရှားပြီး ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်။

ယမုံလီလီက အကြံစည်တစ်ခုခုရှိတဲ့ မျက်စိမျိုး လှမ်းပစ်သည်ကို ခက်မမြင်။ ကိုယ်လေးကို ထိန်းပြီးခြေလှမ်း လှမ်းပေမယ့် ဟိုလူနဲ့တိုက်

ဒီလူနဲ့တိုးပိပြစ်ကာ ...

“ဆော ဆောရီးပါ”

“ဆော ရိုး နော်”

လို့ နှုတ်က တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း၊ ဧည့်ခံပွဲတွင်းက ထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ယမုံလီလီရဲ့မျက်စိကို သူငယ်ချင်းများ သဘောပေါက်လေသည်။ ထိုအခါ သွန်းဘရဏီက သီချင်းဆိုနေသော ဒီခိုင်းသစ်အပါးသွားပြီး တိုးတိုးပြော၏။

ဒီခိုင်းသစ် သဘောအကျကြီးကျလေသည်။ သီချင်းဆိုလက်စသတ်ရင်း ယမုံလီလီကမ်းပေးတဲ့ ဘီယာတစ်ဖန်ခွက် ရွှင်ဖြူးစွာသောက်၏။ သောက်ပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းတွေက ခက်ဆီသို့။

ခက်က ယိမ်းယိုင်တဲ့ကိုယ်လေးနဲ့ ကားပါကင်ဆီ စမ်းတဝါဝါ၊ သွား၏။ ဘုရားရေ၊ ကားတွေအားလုံး ခက်မျက်လုံးထဲမှာ ဝါးနေသည်။ ခက်ကားဘယ်ကားမှန်း ခက် မသဲကွဲ။

မျက်လုံးဖွတ်ကာ ကားကိုပြုပြင်ပြုပြင်ရာ၏။ ထိုစဉ် ခက် လက်မောင်းကို ဖွဖွညှင်ညှင်ဆွဲယူပြီး ကားထဲထိုးထည့်တာသိလိုက်တယ်။

“ဘယ် ဘယ်သူလဲ”

ခက် ပလုံးပထွေးပေး၏။ မေးသော်လည်းမဖြေ။ ဝူခနဲ မောင်းသွက်သွားတဲ့ကားထဲ ခက်ပါသွားတာသိလိုက်၏။

“ဘယ် သူ လဲ ဟင်၊ သူ ဇာ လား၊ သွန်း ဘ ရ ဇာ လား”
ဖြေသံမကြားရပေမယ့်၊ ခက်စိတ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ယောက်ဟုထင်သည်။ ခက် အရှိန်လွန်နေတာနဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ လိုက်ပို့သည်ဟုထင်သောကြောင့် ...

“ကျေးဇူးပဲ သွန်းရယ်၊ ဟင့် ဟင်၊ ခက်လေး နည်းနည်းများ သွားတယ်၊ Thank you, Thank you နော်”

ခက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတွေ အလီလီပြောလျက် သိပ်မကြာခင် ကားလေးရပ်သွားတာသိသည်။ ခက်ကို ကားပေါ်မှ ပွေ့မခေါ်သွားလျှင် ခက်အာရုံမှာ ထွေပြားသွား၏။

“သွန်းလား၊ ယမုံလား၊ ဘယ်သူလဲ”

ခက် အာရုံကိုခုစည်းရင်း မေးမိလျှင် ပြင်းပြင်းရှုရ ရေပွေးနံ့နှင့် ဘီယာရနံ့ရောထွေးနေသော ယောက်ျားကိုယ်နံ့ကို ရှုရှိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ ခက် မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ဖို့ကြိုးစား၏။

အရင်တစ်ခါ အမှူးလွန်ပြီးကတည်းက ခက် မသောက်ကြဲတော့။ ခုမှ ပြန်သောက်သော်လည်း သုံးလေးခွက်နဲ့ကို မထိန်းနိုင်အောင် မူးယိုင်နေတာ သာမာန်မဟုတ်သလို ခံစားရ၏။

ဘုရားရေ ခက် ရှုရှိုက်လိုက်ရတဲ့ကိုယ်နံ့က ချွေးနံ့ခွဲနေသော နို့ကိုယ်သင်းရနံ့မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ ခွဲခွဲခြားခြားသိလျက် ခက် ကိုယ်လေး

ပွေ့ရာတစ်ခုပေါ် ညင်ညင်သာသာလေး ဝှောက်ရှိုသွား၏။

“ဘယ် ဘယ်သူလဲ”

ခက် လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်ကို ပွေ့ရာနှင့် ဖိကပ်အောင်ဖြူခြင်း ခံရသလို ခက်ကျောပြင်လည်း ပွေ့ရာနဲ့ကပ်သွား၏။ လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ခက်ကို ထိုသို့ဖြူမှုနေသူကို လိုက်စမ်းလျှင် ...

“ဟင်”

ခက်ခေါင်းထဲ တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ထုချသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ဘုရားရေ ခက်ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ပွေ့ပြီး ကြင်နာယုယနေသောအတွေ့။

“အိုး”

ခက် လန့်ဖျပ်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ ခပ်ခွဲခွဲဝမ်းစိုက်နှင့် ပြည့်ဖြိုးသော လက်မောင်းသား၊ ဒါပြင် ရင်အုံမို့မို့က ပြောင်ရှင်းလျက်၊ သည်တိုင်မှာ မွဲသီးလေးကို ခက် လက်ချောင်းအတွေ့ဖြင့် စမ်းမိလျှင် ခက် ဒိုင်းခနဲသိလိုက်သည်က ...

“ဒီဒိုင်းသစ်”

“ဒီဒိုင်း”

ခက် အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် အော်ဟစ်သလို ခွန်အားရှိသမျှ သွမ်းမိုး နေသော ထိုရင်ခွင်ကိုတွန်းပစ်၏။

“ခက်”

တွန်းပစ်ခံရတော့ ဒီဇိုင်းသစ် အားမလို့မရ ဖြစ်လာသည်။

“ခက် ရယ်၊ ခက်ကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်”

“မ မ ချစ်နဲ့၊ ဖယ် လွှတ်၊ ဒီ ဇိုင်းနော်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

“ခက်ကို ကိုယ်လက်ထပ်မှာပါ။ ခက်တို့ နက်ပြန်ကွာရှင်းတော့
မယ်မဟုတ်လား။ ခက်တို့ကွာရှင်းပြီးတာနဲ့ ကိုယ်နဲ့ခက် လက်ထပ်မယ်ထော
နော်၊ ခက်”

ပြောဆိုချော့မော့ရင်၊ အလိုသို့ပါအောင် ဒီဇိုင်းသစ်ပြုပြင်လျက်

“ဟင့်အင်း ဖယ် လွှတ်”

“ခက်ရယ်၊ ကိုယ် စိတ်တွေ ထိန်းလို့မရတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကို

ခွင့်လွှတ်ရင်းနဲ့ ခွင့်ပြုတော့”

“ဒို့ အဲ ဒီဇိုင်း”

ပြောလို့ ဟန်တားလို့မရသလို အတွေ့အထိတွေ့နဲ့ သွေးဆောင်
လာတဲ့အခါ ခက် ရုန်းကန်လို့မရနိုင်ဖြစ်လျက် ဝမ်းနည်းသလို စိတ်လည်း
ထိခိုက်လာသည်။

ဒါ့ပြင် ခက်ကို ပီပီခိုခိုကြံစည်ပြီး သွေးဆောင်လာတဲ့ ဒီဇိုင်း
သစ်စဉ်းကိုလည်း ရွံရှာလျက်၊ ထိုရွံရှာစိတ်သည် ဘယ်လောက်ထိခါးခါး
နေသည် မသိတော့ပါ။

တွန်းဖယ်ပစ်လို့မရပေမယ့်၊ ဒီဇိုင်းသစ်အလိုအတိုင်း ခက်
သော်လျှော့နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ထက်ရှုနေသော ခက်သွားတန်းနှစ်သွယ်ဖြင့်
ခက်ကို အားအကုန်ကိုက်ခဲလိုက်တော့၏။

“အား”

ငယ်သံပါအောင် ဟစ်လိုက်တော့ ဒီဇိုင်းသစ်အသံနဲ့အတူ ဒီဇိုင်း
သစ်ကိုယ်ကြီး တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးကာ ခက် ကိုယ်ပေါ်မှ ကွာကွာသွား၏။
အဲဒါပေမဲ့ ခက် ကြိတ်ခဲကိုက်ထားတာ မလွှတ်သေး။

“အား”

ဒီဇိုင်း၏အော်ဟစ်သံက နာကျင်လွန်းလို့ တိမ်ဝင်သွားကာ

“လွှတ် လွှတ် ... ခက် လွှတ်ပါတော့”

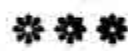
ဒီဇိုင်းသစ် အော်ဟစ်သံတွေနောက်မှ ကိုက်ခဲထားတဲ့ ခက်သွား
တွေ ကြိမ်းရှုကုန်သည်။ ထိုအခါ ခက် ငိုချလိုက်လျှင် ကိုက်ခဲထားမိတဲ့
ဒီဇိုင်းသစ် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု လွတ်ထွက်သွားသော်လည်း
သွေးစက်လက်ကျလျက်။

ခုချိန်မှာ ခက် အတောင့်တဆုံး ရင်ခွင်တစ်ခုကို တမ်းတမိလာ
သည်။ လက်မောင်းကြွက်သားတို့ ကျစ်လျစ်သန်မာသော ဖွဲ့စည်းချည်ထိုး
ဥပုန်းသောရင်ခွင် ...

“နီင”

ခက် အားကိုးတကြီး အော်ခေါ်ရင်း စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လွှတ်
မြှောက်ဖို့ ကြိုးစားသလို ဒီပိုင်သစ်က ရရှိထားတဲ့ ဒဏ်ရာကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း
ကမူးရှူးထိုး ပြေးထွက်သွားသည်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ။

ညကတော့ ယစ်မူးစွာမှောင်ဝနေဆဲ။ ဒီညဟာ သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရတဲ့ည စစ်စစ်မဟုတ်။ အကြံအစည်တွေနဲ့ ယုတ်ဆ
ပက်စက်ခြင်းခံရတဲ့ ကြေကွဲဖွယ်ည ...။

အခန်း (၄၀)

“လာ မောင်လေး”

မမစိမ်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ခေါ်သည်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီး
နီင နိုင် မရယ်နိုင်မပြုံးနိုင်သော မျက်နှာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းဝင်လိုက်
သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှေ့နေနှင့်လူကြီးများ။

သူတို့မင်္ဂလာလက်မှတ်ထိုးစဉ်က လူကြီးများဖြစ်ကြသော်လည်း
အားလုံးမျက်နှာမကောင်းကြပါ။ ကိုကိုက အားနာစွာပင် သူ့ပခုံးကို
အားပေးသလိုပွေ့ဖက်၍ ဆိုဟာမှာထိုင်စေသည်။

ဒီကွာရှင်းခြင်း အခမ်းအနားက ခက်တစ်သဘောတည်းနဲ့မှန်း

နိုင်တာကာ သိနှင့်သည်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ မမစိမ်းကိုရော လူကြီးများကို ပါ သူအားနာလှစွာ ခေါင်းငုံ့လျက်သား ထိုင်ချလိုက်သည်။

“လာလေ၊ အလှဆင့်နဲ့ ဇီဝါပွေး”

မမစိမ်းက အပြင်ဘက်မှာ ပြုတစ်ပြုတစ် ချောင်းကြည့်၍

ဝင်ရကောင်းနိုး၊ မကောင်းနိုးနဲ့ ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်နေသော ခက်ခါသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လေသည်။

မမစိမ်းလှမ်းခေါ်သည်နှင့် ဇီဝါပွေးတို့ဝင်လာကြပြီ။ . . .

“ခက်ရော မမစိမ်း”

“အပေါ်ထပ်မှာ ဆင်းမလာသေးဘူး၊ ခက်လေးကို ပွေးတို့ပဲ သွားခေါ်လိုက်တော့၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေခုံနေပြီလို့”

“ဟုတ် မမစိမ်း”

ဇီဝါပွေးတို့နှစ်ယောက် နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားရကာ အပေါ်ထပ်သို့ အစီအစဉ်တက်သွားကြသည်။ နိုင်တာကာ ခေါင်းငုံ့ထားတာ ပြန်မမော့သေး။

နိုင်ဘက်က နိုင်မေမေ မပါပေမယ့် နိုင်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ပါလာသည်။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ အသိသက်သေအနေနဲ့ လက်မှတ်ရေးထိုး ကြည့်။

နိုင်သူငယ်ချင်းတွေလည်း စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ တိတ်စိတ်နေ

သည်။ ထိုအခါ ကိုကိုက အားလုံးကိုခြုံကြည့်၍ . . .

“ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ စိမ်းလည်း

အစီအစဉ်ကို မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက ဒီလိုမှမကွာရရင် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားမတဲ့”

ကိုကိုစကားမဆုံးခင် နားဆင်နေသူများ စိတ်မသက်မသာသက် မနေလေသည်။

“ကျွန်တော် ဇွတ်မတားချင်တာက ညီမလေး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်သွားလိုက်မှာ စိုးလို့ပါ”

ကိုကိုရင်ထဲကဆန္ဒကို လူကြီးများ နားလည်စွာခေါင်းညိတ်ကြ သည်က အစ်ကိုတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းသောကကို စာနာစွာ . . .

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ကိုကို သောကမရောက်စေရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ချိန်းထားတဲ့အချိန်အတိုင်း လာခဲ့ တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်နိုင်၊ အဲဒါကြောင့် ကိုကိုက ခက်လေး ဟယ်စား မောင်နိုင်အတွက် ခံစားနေရတာပါ”

ရှေ့နေကြီးက ကိုကိုကိုယ်စား ဝင်ပြောသည်က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အတွက် နားလည်မှုကြီးစွာ . . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အခြေအနေဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးကို ကိုကို

အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ညီတစ်ယောက်လို သဘောထားတယ်။ ဒီကိစ္စတွေ
သွားရင်တောင် ညီလေးကို ကိုကိုပစ်မထားပါဘူး။ ညီအရင်းလို ကြည့်
စောင့်ရှောက်မှာပါလို့ ကိုကို ကတိပေးတယ်ကွာ”

“ရပါတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စပြီးရင် ဩဇာ
တော့မှာပါ။ ကျွန်တော့်အနိကယ် ဩဇာမှာနေတယ်။ ခေါ်နေတာကြား
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မသွားဖြစ်တာ၊ ခုတော့ သွားဖြစ်မယ်၊ သွား
လည်း အစီအစဉ် အသင့်ပါပဲ”

“ဟူး”

ကိုကိုနဲ့နိုင်တို့ ပြောဆိုနေတာတွေကို နားထောင်နေရသူများ
ရင်ပူစွာ လေပူကြီးများပူတ်ထုတ်ကြ၏။ မမစိမ်းက စိတ်ထဲ တတော်
မကောင်းစွာ။

“မောင်လေးသွားရင်သွားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မမစိမ်းတို့ကို အဆင်
အသွယ်လုပ်ပါကွယ်နော် မောင်လေး”

နိုင်တကာ ခေါင်ညိုတံနံသာညိုတံလိုက်သည်။ ထိုစဉ် စိမ်းတို့
အလှဆင့် အပေါ်ထပ်လှကားမှ ခပ်သွက်သွက်လေးပြေးဆင်းလာကြ
သည်။

“ခက်ကို မတွေ့ရဘူး မမစိမ်း”

“ဟင်”

အလှဆင့်တို့နှစ်ယောက် ပြိုင်တူပြောလျှင် အားလုံး တအံ့တကြ
ကြလေသည်။ နိုင်တိုင်နေရာမှ ထလျက်သာဖြစ်ကာ စိုးရိမ်သောစိတ်
အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွား၏။ နိုင်နောက်က ကိုကိုတို့လူကြီးတွေလည်း
အားပါကုန်သည်က နိုင်နည်းတူစိုးရိမ်စွာ။

“ညီမလေး ခက်”

မမစိမ်းခေါ်သောသံမှာ ငိုသံတွေပဲသွား၏။ ညီမလေး စိတ်လိုက်
တစ်ခုခုရှိစည်ပြီလား။ ထိုအတွေးနဲ့ပါ။ ခက်လေးအခန်းထဲရောက်
ခက်ကိုရှာသည်မတွေ့။ ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေ ဘာတွေဖွင့်ကြည့်
သည်က တစ်ခုခုရင်သွားမလား၊ ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ပါ။

တိုက်ပေါ်မှ ခုန်ချ ပြုချတဲ့ အရိပ်လည်းမမြင်။ တစ်တိုက်လုံးနဲ့
အားလုံးပတ်ရှာကြပေမယ့် ခက်လေးအရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့

“ညီမလေး”

ထိုအခါ စိတ်ထိခိုက်သော ကိုကို၏ ခေါ်သံကြီးဟိန်းထွက်သွား

“ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးဆန္ဒအတိုင်း ကိုကိုလုပ်ပေးလျက်နဲ့
ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ညီမလေး ဘယ်မှာလဲ၊ ညီမလေး”

ခက်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေတဲ့ ကိုကိုအသံက ယူကြီးမရ

ဖြစ်စွာ။

“ခက်လေး”

ဖမစိမ်းနဲ့ အလှဆင့်တို့ခေါင်းတွေလည်း ပိုးမွန်သွား၏။ ခက်လေး အရိုပ်ပင်မတွေ့မြင်ပေ။

“သိပ်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ မောင်ဂုဏ်ရယ်၊ အန်ကယ်တို့ ခက်လေးသွားလာတတ်တဲ့ နေရာတွေလိုက်ရှာပေးမယ်၊ ခုလိုလောလော လတ်လတ်တွင်း၊ ခက်လေးထွက်သွားတာ သိပ်ဝေးဝေးရောက်ဦးမယ် မထင်ဘူး။ ကားဂိတ်တို့ ဘူတာရုံတို့ လေဆိပ်တို့လိုက်ရင် အချိန်မီမှာပဲ အခြေအနေကို ရှေ့နေကြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောလျှင် အားလုံး ဘူတာရုံ လေဆိပ်နဲ့ ကားဂိတ်တွေဆီ လူဖြန့်ချိရှာကြလေသည်။ နိုင်သည်လည်း ခေါင်းမီးတောက်မတတ် လိုက်ရှာရကာ ...

“ခက်ချေ ခက်ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောပါကွယ်”

အခန်း (၄၁)

“ဟီး”

ဝိုကြွေးနေရာတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒေါ်ထားမေ စိတ်မကောင်းကြီး ကြည့်ရင်း ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တို့ကျနေမိသည်။ ထိုင်ခုံဟောင်း ခန်းမှာထိုင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ ပုတီးစိပ်နေတဲ့ ဒေါ်ထားမေ သူမပေါင် ခေါ် မျက်နှာလေးမှောက်ချပြီး သူမ ပေါင်တံနှစ်ဖက်ကို ဖက်ထားရင်း နေသော သူမ ချွေးမလေး။

မယုံနိုင်စွာ မျက်နှာလေးဆွဲယူကြည့်လျှင် လက်ထဲက စိပ်ပုတီး ခေါ် လွတ်ကျသွားသည်။

"ခက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ဟီး ဟီး ခက်အရမ်းဆိုးခဲ့တယ်
ခက် ထင်ရာဆိုင်းခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက် ခက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါမေဇော်
ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲချည်း ပြောနေသော နင်းဆီခက်က
နင်းဆီခက်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လားလို့ ဒေါ်ထားမေ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရတော
သည်။

"ခက်ကိုခွင့်လွှတ်လားဟင်"
နင်းဆီခက် မျှော်လင့်ကြီးစွာ ဒါပဲထပ်တလဲလဲ မေးနေမိသည်။
"သမီးရယ်"

ဒေါ်ထားမေ ရင်ထဲမှာတကယ် ထိခိုက်သွားသည်။ မိဘမဲ့လေး
ဖြစ်သလို အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေး၏ ဇွတ်ထ
ရွတ်ပြုတတ်တဲ့ စရိုက်ဆိုးလေးက ခုတော့ ခွင့်လွှတ်လားမေးလာတော့

"ခွင့်မလွှတ်ဘူးလို့" ဘယ်ပါးစပ်နဲ့ပြောထွက်မှာလဲ၊ ဒင်းလေး
ဘယ်လောက်ပဲဆိုးဆိုး သားက မြတ်နိုးနေတာလေး ပြီးကော့ သားနဲ့
တရားဝင်လက်ထပ်တဲ့ဇနီး။

မိခင်သဖွယ်သဘောထားပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမေးလာတော့
ဒေါ်ထားမေ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်ကအရင် ...

"သမီးကို မေမေခွင့်မလွှတ်စရာ အကြောင်းမှမရှိပါဘူးကွယ်"
"ဟီး ဟီး ဟီး"

ခွင့်လွှတ်တယ်လည်းပြောရော သူမပေါင်ပေါ် မျက်နှာလေး
မောက်ချပြီး ငိုချသည်က အတောမသတ်ရယ်။ ဒေါ်ထားမေလည်း
လမ်းသာစိတ်ဖြင့် ခက်လေးနဲ့ ရောငိုမိကာ ...

"မေမေတို့က ဆင်းရဲတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးလေး ဆင်းဆင်းရဲရဲ
မနေနိုင်တာ မေမေသိတယ်၊ သားကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ရွတ်ရွတ်ချချ
ပြောတာကိုလည်းသိတယ်၊ ဒါကြောင့် သားလေး သမီးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ထားနိုင်ဖို့ သြဇီသွားပြီးအလုပ်သွားလုပ်မှာတဲ့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်"

ဒေါ်ထားမေပြောရင်း တကယ်ငိုမိလေသည်။

"ခက် ဘာမှမလိုပါဘူး မေမေရယ်၊ ခက်ကို မေမေခွင့်လွှတ်
သလို နိုင်ခွင့်လွှတ်ရင် ခက် ခက်နေပျော်ပါပြီ၊ ခက်ကိုမောင် ခွင့်လွှတ်ပါ
လားဟင်"

သူမလေး ဒါပဲပြောပြီး ငိုပြန်တော့ ဒေါ်ထားမေလည်း ငိုပြန်
သည်။ သားက ခွင့်လွှတ်မလားတဲ့။ သမီးပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်က
သားကျားတစ်ယောက်အတွက် သဝန်တိုရော၊ မသတိရော ဖြစ်တန်
ကောင်းနေသည် မဟုတ်လား။

"ဟင် မေမေ၊ မောင်ခွင့်လွှတ်ပါမလား၊ ခက် အရမ်းဆိုးခဲ့တာ
လေ ဟင့်ဟင့်ဟင့်"

"ခက်ကို နိုင်ခွင့်လွှတ်မှာပါ၊ ချိုသိတယ်"

ဒေါ်ထားမေ ဘာမှမပြောရသေး။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက
စောင့်ကြည့်နေမှန်းမသိတဲ့ သဇင်ချို ဝင်ပြော၏။

ထိုအခါ ခက်နဲ့ဒေါ်ထားမေ ချို့ကိုမော့ကြည့်ကြသည်။ ချို့က
ခက်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“နိုင် ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ခက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ နိုင်အပြစ်မပြင်
ခဲ့ပါဘူး။ ခက်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အရာရာကို လိုက်လျောခဲ့တာ၊ ခက်က
ကွာယံကွာကွာ ကွဲယံကွဲယံ နိုင်ဘဝ၊ နိုင်နဲ့လုံးသားမှာ ခက်က ထာဝရချစ်သူ
တဲ့ ခက်ရယ်၊ ခက်ကို နိုင် ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတာ ယုံပါကွယ်၊ နိုင်စိတ်ကို
ချိုအသိဆုံးပါ။ ယုံပါ ခက်ရယ် ယုံပါ”

ချို ချော့ချော့မော့မော့ပြောရင်း ခက်မျက်ရည်တွေကို ကူသုတ်
ပေးသော်လည်း ခက်ငိုနေဆဲ။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အခန်း (၄၂)

ဒေါ်ငွေချို ဖုန်းဆက်ပြောလျှင် ခက်ကိုလိုက်ရှာနေသူတွေ
ဘားလုံး ဒေါ်ထားမေ အိမ်အရောက်လာခဲ့သည်က မယုံနိုင်စွာ။ ညီမလေး
သို့အိမ်ရောက်နှင့်သတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လာခဲ့လျှင်

“ကိုကို၊ ခက် နိုင်နဲ့မကွာပါရစေနဲ့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း ညီမလေး ဝိုနေလျှင် ဂုဏ်ရည်ရင်မှာ ထင်မှတ်မထား
စွာ ကျေနပ်လျက် မျက်ရည်များဝဲသွားလေသည်။

“ခက်လေးရယ်၊ လိမ်မာလိုက်တာ၊ ကိုကို ညီမလေးအရမ်း
လိမ်မာတာပဲကွယ်”

ခက်လေးကို ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ထားရင်းတကွတ်တွတ် ပြောမိလေသည်။

“ခက်လေး ခက်လေး ဆန္ဒကို ဘယ်သူမှမကန့်ကွက်ပါဘူး မမစိမ်းတို့က ခက်လေးကိုစိုးရိမ်လို့သာ နိုင်ခဲ့ကွာမယ့်ကိစ္စလက်ခံခဲ့တာ”

“ဟင့်အင်း။ ခက် မကွာဘူး။ ခက် မောင့်ကိုမကွာပါရစေခဲ့ မောင်လည်း ခက်ကိုကွာမပေးပါနဲ့ မမစိမ်းပြောပေးပါနော် နော် မမစိမ်း”

“ခက်ရယ်”

စိမ်းစိမ်းစို ဒီတစ်ကြိမ်အကျေနပ်ဆုံးဖြစ်လေသည်။

“မောင်ကောဟင်”

ခက် မရှက်နိုင်။ မြင်ချင်တာ၊ တွေ့ချင်တာကိုပဲမေး၏။ ထိုအခါ နိုင် သူငယ်ချင်းတွေ သက်မကိုယ်စီချကာ ...

“ရှိပါတယ်” လို့ဖြေသည်။

“ဘယ်မှာလဲဟင်။ ခက်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ ခက်တောင်းပန်ပါရ စေ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နှင်းဆီခက်ပြောရင်း ငိုသည်က သည်းသည်းလှုပ်။ ခက်ရင်ထဲ စိုးရိမ်စိတ်အကြီးဆုံးက ဒါပဲမဟုတ်လား။

“ကဲပါ။ ညီမလေး စိုးရိမ်ပနေပါနဲ့ နိုင်ကို ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီး နိုင် ရောက်လာတော့မှာပါ။ ခက်လေးကို နိုင်တွေ့ရင်အရမ်းပျော်သွားမှာ

နော် ညီမလေး”

“ဟင့်အင်း ခက်မသွားဘူး။ မမစိမ်း” ကိုကို၊ ခက် ဒီအိမ်လေး မှာပဲ နေခဲ့မယ်နော်၊ နော် ကိုကို၊ မေမေ ခက် မေပေအိမ်လေးမှာပဲ နေပါရစေ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နှင်းဆီခက် ဒါပဲတောင်းဆိုလျှင် အားလုံးလိုက်လိုက်လျော့လျော့ ခေါင်းညိတ်လျက်။

“နေချင်နေခဲ့လေ ညီမလေး” ဟု ကိုကိုခွင့်ပြုပြီး ပြန်သွားလေ သည်။

“မေပေပွေးမက မေပေအိမ်မှာ နေနိုင်ရင် မေမေခွန်အားရှိတာ ခပျို သမီးရယ်”

ဒေါ်ထားမေ အားရဝမ်းသာဆိုလျှင် ...

“ဟုတ်တာပေါ့”

ဒေါ်ငွေချိုက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံ၏။

“နေရမှာပေါ့ ခက်ရဲ့၊ ဒီအိမ်လေးမှာ ခက်က အိမ်ရှင်မ၊ နိုင်

ရဲ့ဖုန်းအဖြစ်နဲ့ ပျော်ပျော်ချည်းနေပါကွယ်”

ချိုကလည်း လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ဆို၏။

“အေး နှင်းဆီခက် ဒေါ်ဒေါ်အိမ်မှာနေရင်တော့ ခဲဖိုးပေးရမယ် နော် ဒေါ်ဒေါ်”

နိုင် သူငယ်ချင်းတွေက နိုင်မေမေကို ရယ်ရယ်မောမောပြောကာ ပြန်သွားလေသည်။ အားလုံးကိုယ်စီ ပြန်သွားကြတော့ ဒီအိမ်လေးထဲမှာ ခက်ခဲမေမေ နှစ်ယောက်တည်းရယ်။

ဒေါ်ထားမေက အိမ်ပါအလိမ္မာရွေးမလေး ဖြစ်လာတဲ့ခက်လေးကို မြတ်နိုးဆုံးဖြစ်ကာ ဆံနွယ်လေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ချောမြို့တော့၏။

“သမီးလည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ ခဏနားလိုက်ဦး သမီးရယ်နော်။ သာ သားအခန်း မေမေလိုက်ပို့မယ်”

ဒေါ်ထားမေက ချောမော့ပြောဆိုရင်း သားအခန်းထဲရောက် ရွေးမလေးကို ပို့ပေးပြီးပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။ မောင့်အခန်းထဲမှာခက် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပေမယ့် ခက်တာလေး လျှို့ဝှက်နေထွေးသလို ခံစားရ ၏။

မောင်ရေ။ ခက်ချစ်တတ်နေပြီ။ မောင်ရဲ့။

အခန်း (၄၃)

“အင့်”

ဖက်ခေါင်းအုံးရှည်လေးကို ခက် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် တင်းအောင်ဖိဆုပ်ရင်း ထိထိရှုရှုငိုရှိုက်လိုက်၏။ ခက်ကိုခွင့်မလွှတ်တာလား။ မောင်ရယ်။ ခက်နားလည်အောင်ပြောစမ်းပါ။

ထိရှုခံစားရအောင်မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ခက် တောင်းပန်ပါ ဘယ် အင့် ဟင့်။ ငိုရှိုက်သံကြားရတော့ ဒေါ်ထားမေ စိတ်မချမ်းသာပါ။ သားကလည်း ဘာဖြစ်လို့ထွက်သွားရတာလဲကွယ်။

ခက်လေး မေမေ့ဆီ ရောက်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ကတည်းက

သားစိတ် ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားသည်မသိပါ။

“မေမေ့နားမှာ ခက်ရှိနေရင် သားပိုစိတ်ချပါတယ်၊ လေယာဉ် လက်မှတ်လည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ မေမေ၊ ဒီညနေမှာပဲ လေယာဉ်ပေါ် တက်ရတော့မယ်၊ ခက်ဆီပြန်လာဖို့ အချိန်မရတော့ဘူးမေမေ၊ ခက်ကို နားလည်အောင် မေမေ ရှင်းပြလိုက်ပါ၊ အန်ကယ်ကလည်း ကြုံဖို့အဆင် သင့် ဖြစ်နေပြီ၊ သားပျက်ကွက်လို့ မကောင်းဘူး မေမေ၊ ဒါကြောင့်မို့ သားသွားပြီ မေမေ”

သားက လေယာဉ်ပေါ်တက်လုဆဲဆဲမှာ ထိုသို့နိုးဆက်ပြောကာ နှုတ်ထောက်သွားလေသည်။ ခက်လေးက သားလာနိုးနိုးနဲ့ စောင့်နေရာတော့ သားရောက်မလာတော့ ရင်ထဲတစ်မျိုးခံစားရကာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုနေရာသည်။

သခင်ချို ချောမော့ဖျောင်းဖျသော်လည်း ငိုရှိက်သံတွေက ရပ် မသွား။ ကိုကိုနဲ့မမစိမ်း ရောက်လာကြပြီး ချော့၏။ ညီမဖြစ်သူကို ပြန်ခေါ် သွားဖို့လည်း စီစဉ်ကြသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ခက်မလိုက်ဘူး။ ခက် ဒီမှာပဲနေမယ်”
“မဟုတ်တာဘဲ ညီမလေးရယ်၊ ဒီမှာဆို ညီမလေး တပိုငိုနဲ့”
“ငိုမယ်၊ ငိုရင်းသေပစ်မယ် ... ဟင့် ဟင့် ဟင့်”
ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုချော့မော့ခါမှ ငိုဆိုးကာ ငိုရှိက်ခြင်းသံသရာထဲ

ဘဝလည်လည်ဖြစ်နေတာ နိုင်ထွက်သွားပြီးကတည်းက။ ငိုရှိက်နေရုံမက အစားအသောက်လည်း မစားတော့ဖို့ဆို၏။

ဈေးမလေးခုလိုခံစားနေရတာ မြင်ရတော့လည်း ဒေါ်ထားမေ ဝတ်ထိခိုက်၏။

အရင်တုန်းက ခက် စရိုက်သဘာဝကို မကြိုက်သော်လည်း ခုလိုပြောင်းလဲလာတော့ ဈေးမအဖြစ်မြတ်နိုးရကာ။

သားလေးအိမ်ထောင်ကွဲမဖြစ်တော့ပါလားဆိုတဲ့အသိဖြင့် ဈေးမလေးကို ကျေးဇူးတင်ရလေသည်။ ခုတော့ သမီးရယ်၊ သားက သီးအဲကိုခွင့်မလွှတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သားအန်ကယ်အစီအစဉ်ကို အလေး သားတာပါ။

ဒေါ်ထားမေက နွမ်းပါးသူ။ နှစ်ယောက်သား ချစ်သူဖြစ်ပြီး ခိုးခံပြေးကြတော့ သားဖေဖေရဲ့ မိဘ၊ မောင်နှမနှင့် အမျိုးဆွေတွေက သားဖေဖေကို သေခန်းဖြတ်ခွင့်ပစ်တာလေ။

သားဖေဖေက မိဘနဲ့စည်းစိမ်ကို မပူပါ။ ထားမေခွဲပြတ်မြတ်နိုးနိုး သိင်းသင်းနေလာခဲ့တာ၊ သားဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ စက်ရုံမှာ မတော်တဆ သေခါက်ကွဲမှုဖြစ်၏။

အလုပ်သမား ဝါဦးသေဆုံးတဲ့ထဲ သားဖေဖေလည်းပါသွားလေ သည်။ သူမခမျာ အဲဒီကတည်းက စိတ်ရောဂါလိုလို ဖြစ်သွားတဲ့အထိ။

သစင်ချိုရဲ့မေမေ ဒေါ်ငွေချိုတို့က ဂရုစိုက်လို့သာ စိတ်ကုန်းမာလာပေမယ့် လူကချူချာလာသည်။

ရောဂါတွေတိုးလာခဲ့သည်။ သားက ကလေးဘဝကတည်းက လိမ္မာလို့တာပေါ့။ သားဖေဖေဆုံးသွားပြီး သတင်းကြားမှ သားဖေဖေရဲ့မိခင် ဆွေမျိုးတွေ ယူကြားမရဖြစ်ကာ။ သားနဲ့ထားမေကို သားဖေဖေကိုယ်စား ပြန်ခေါ်ဖို့ကြိုးစားကြသည်။

ထားစိတ်က ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်။ ထားခင်ပွန်း မရှိတော့ဘဲ ကိုကိုတောင် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မမက်တွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုကိုနဲ့ထားဆီ နေတဲ့ဒီအိမ်လေးမှာပဲ ထားမေနေတာ။ ကိုကိုအိမ် ကိုကိုရင်ငွေကိုကိုလို့ နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းရဲ့ညီဖြစ်သူ သားကိုပြုစုပျိုးထောင်ပေးမယ်ပြောတာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဩဇာမှာ ပညာသင်ဖို့ ပြောတာလည်းအခါပေါင်းများစွာ။ သား ဖြစ်သူက မိခင်ရင်ခွင်ထဲက ထွက်မသွား။

ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့မှလည်း လက်မခံ။ မိခင်ရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း သားခွန်သားအားနဲ့ ရပ်တည်ပြီးနေလာတာ ခုချိန်ထိ။ အင်း ခုတော့ အရင်လိုနေလို့မရွံတော့ပါ။

ရွေးမလေး စိတ်ဆန္ဒဖြည့်ဆည်းပေးရင်း ဘဝတိုးတက်ဖို့အရေး

အတွက် သားအန်ကယ်ခေါ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဩဇာထွက်သွား တာ။ သမီးလေး သူ့မဆီရောက်လာခါမှ တိုက်ဆိုင်နေသည်။
ခက်လေးရယ်၊ သားဘဝကို နားလည်ပေးပါကွယ်။

အခန်း (၄၄)

“ဒေါ်ဒေါ်ရေ လာပါဦး။ ဒီမှာ ခက်ကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

“ဘုရားရေ”

သဇင်ချို၏ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အော်ဟစ်သံသည် ဒေါ်ထားမေ တစ်ကိုယ်လုံးကို လန့်ဖျပ်တုန်သွားစေပြီး။ လက်ဖဝါးထဲ သောက်ဆေး ထည့်ပြီး ပက်သောက်မလိုလုပ်နေတဲ့ ဒေါ်ထားမေ လက်ဖဝါးထဲမှ ဆေးလုံးများ ပါ လိမ့်ကျကုန်၏။

“အဟွတ်”

အရေးထဲ ဒေါ်ထားမေ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုကာ၊ ဆေး

ဆက်သောက်ဖို့ အာရုံမရနိုင်တော့ပါ။ ချောင်းအဆိုးသားနှင့် ခက်လေးရှိရာ သားအခန်းဆီ ကတိုက်ကရိုက်ကူးခဲ့ရပြီး ...!

“ခက် ခက်ရေ ခက်”

မွေ့ရာပေါ် ဘေးတစောင်းခွေနေသော ခက်ကို သဇင်ချိုက လှုပ်ခေါ်သော်လည်း ခက်အသံလေးထွက်မလာ။ ဘုရားရေ ဒေါ်ထားမေ ရင်ဘတ်ဖိရင်း ခက်အနားပြေးသွားကာ ရင်ခွင်ထဲဆွဲယူပွေ့ထူ၍ ...

“ခက် သမီး သမီးလေး ဘုရားရေ”

ခက်ကိုယ်လုံးလေးက လှုပ်လို့ မလှုပ်၊ ခေါ်လို့မကြား ...

“လုပ်ပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ခက်လေးကို ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။

သားရေ ခက်လေးကိုခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

ဒေါ်ထားမေရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခက်က ပျော့ခွေလျက်။ သဇင်ချို လည်း ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် အော်ဟစ်ရင်း ခက်ကိုကို့ကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြား၏။

“ကိုကိုရေ ခက်လေးဘာဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး၊ ခေါ်လို့မရတော့

ဘူး၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သဇင်ချို ပြောရင်းငိုချသည်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ဖွား ထိုသတင်း ကြားပြီးကတည်းက စိမ်းတို့ရဲ့မိသားစု ဆရာဝန်ပါတစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့ သေးသည်။

“ဘုရားရေ ညီမလေး၊ ရေတိမ်နစ်ပါစေနဲ့” စိမ်းရင်ထဲ ကိုစိတ် ဆုတောင်းချပြီ။ စိမ်းတို့ရောက်ချိန်မှာ ခက်အပါးမှာ အနီးအနားဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေများဝိုင်းအုံလျက်။ ခက်လေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။

မိသားစုဆရာဝန်က ခက်လေးလက်ကောက်ဝတ်ကို အရင်ဆုံး သွေးစမ်း၏။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်နဲ့ထောက်ပြီး နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်လျှင် အဖြေကို ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

ချက်ချင်းပဲ ဆေးအလုံးကြီးတစ်လုံး ချိတ်လျက်။ ကိုယ်ခံအား နည်းပြီး ရှောင်ဖြစ်ကာ သတိလစ်နေခြင်း။ အချိန်မီသိလို့ တော်ပါသေး သည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးအတွက် စိုးရိမ်နေရသေးသည်။ အထူး သဖြင့် သူမလေးအစ်ကို၊ ယောက်ျားရင့်မာကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်မဆည်နိုင်၊ ချက်ချင်းပဲ နိုင်ကို ဖုန်းဆက်၍ ...

“နိုင် ညီလေး၊ ကိုကိုညီမလေးကို ဒီလောက်လည်း မရက်စက် ပါနဲ့ကွယ်၊ ညီလေးစိတ်နဲ့ ကိုကိုညီမလေး ရေတိမ်နစ်ရတော့မှာကွ”

ဒေါ်ထားမေလည်း မခံစားနိုင်တော့ပါ။ ချောင်းအဆက်မပြတ် ဆိုးလာချေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ရောဂါကို သူမကရုမထားနိုင်၊ ခက်လေးကိုကို လက်ထဲကဖုန်းကို ဆွဲယူပြီး တရဟော ပြောချသည်။

“သား သား ပြန်လာပါသားရယ်၊ သားကြောင့် မေပေရွေးမနဲ့ မေပေပြေးလေးကို အဆုံးရှုံးမခံပါရစေနဲ့ သားရယ်၊ သားရင်သွေးလေးစို့

မေမေမြင်ခွင့်ရချင်တယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ အဟွတ် ဟွတ် ဟွတ်”

ဒေါ်ထားမေစကားဆုံးအောင်ပင် မပြောနိုင်။ ချောင်းဆိုးကာ သူ့ရွေးမတတ်ဖြစ်လေသည်။ ဒါတောင် ရွေးမချောလေးကိုပဲ တယုတယ တောင့်ကြည့်လျက်။ သားမြန်မြန် လာတော့ပါ။ ဒေါ်ထားမေ ဒါပဲ ထပ် ဘလဲလဲတောင်းဆိုရင်၊ ငိုယိုနေတော့ ဘယ်သူမှ မျက်ရည်မခိုင်နိုင်တော့ပါ။ ခက်လေးအတွက် အားလုံးခံစားရကာ နိုင် လာပါတော့လို့ အလော တကောခေါ်ဆိုကြရင်း။

မောင်ထွက်သွားတာ ခက်လေးကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ ခက်ကို
မောင်ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့အတွက် ခက်လေးပြုသမျှ မောင် ကျေနပ်ပြီးသား

ခုလို ခက်လေးခံစားနေရတာ ကြားရတော့ ဘယ်နှလုံးနဲ့ မောင်
ဘောင်ခံနိုင်မှာတဲ့လဲ။ အန်ကယ်ကိုပြောတော့ အန်ကယ်ပါ စိတ်ပူကာ
သူနဲ့တစ်ပါတည်း ပြန်လာခဲ့၏။ သူ့ရောက်လာတာမြင်မှ အားလုံးကိုယ်စီ
သက်မလွှဲကာ ခက်လေးအတွက် စိတ်ချလက်ချဖြစ်လျက် အခန်းထဲမှထွက်
သွားကြသည်။

ခုတော့ ခက်လေးက ဆေးရိုနှိခွဲ အိပ်မောကျနေဆဲ။ ထိုအခါ
ခက်လေးနဖူးကို သူ ဖွဖွမွှေးသလို ခက်လေးကိုလည်း ရင်ခွင်ထဲ ဖွေပိုက်
ထားမိလေသည်။

မောင်ပြန်လာပြီ ခက်ရယ်လို့ တတွတ်တွတ်ပြောနေသလို အနမ်း
ဘာနဲ့ နိုးလာအောင်ပြုနေမိသည်က ချစ်မြတ်နိုးစိတ်အလျင်ဖြင့်။ ထိုစဉ်
ခက်လက်ချောင်းလေးတွေ မသိမသာ လှုပ်ရှားကာ သူ့ရင်ခွင်ကိုစမ်း၏။
မွှေးညင်းရှည်များရှိသော မောင့်ရင်ခွင်။ ကြွက်သားတို့ သန်မာကျစ်လျစ်
သော မောင့်လက်ရုံး။ ရှုပ်နေသောမောင့်ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပြောင့်တန်းသော
မောင့်ပေါင်တံကို ခက်လေး ခံစားသိရှိလျှင် ...

“ခက်ကိုပစ်မထားပါနဲ့ မောင်ရယ်”

အခန်း (၄၅)

“ခက်ရယ်”

မောင့်ကြောင့် ခက်လေး ဒီလောက်ထိခံစားရမယ်လို့ မထင်မိ
ဘူးကွယ်။ တစ်ပတ်ဆိုတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ခက်လေးမပျာ ပျော့နွဲ့လျက်။
ပျက်နှာလေးသာမက ရင်အုံလေးကအစ ချောင်းကျွေးကာ။ ကြော့ကြွင်း
သာမက မစားမသောက်ဘဲ နေတဲ့ရက်နှင့် တပိုတည်း ပိုနေတာနောက်မှာ
အားနည်းချိုးကျလေသည်။ ကိုယ်ဝန်ကဖြစ်တည်နေတော့ ပို၍လိုပင်
အားနည်းပြီး သတိလစ်သွားတဲ့အထိ ဖြစ်ရ၏။

ခက်လေး ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာက ခက်လေးအရွယ်နဲ့ပင်မပျက်။

ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်၍ ခက်လေး အတောမသတ်နှိုက်လေသည်။
ထိုအခါ နိုင်တကာ စကားလုံးတွေနဲ့ မချော့ရက်တော့ပါ။ ချစ်ပြတ်မိခြင်း
ပြည့်စုံနိုးသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ကြင်နာစွာချော့ဖြူလျှင် နှစ်ဦးသား
ရင်လှိုင်းခတ်သံများသည်။

ချစ်ခြင်းဖြင့် မပျက်စီးချမ်းမြေ့ပါစေ

မိန်းကလေး

အမှတ် ၄၅ (B) ၆-လွှာ
ဦးလွန်းလမ်း၊ အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ဖုန်း-၀၉၄၄၉၂၅၁၄၁၇
mainkalaymlm@gmail.com
Mainka Lay (face book)